

В. С. ЕНДРЮС
ГРАДИНАТА НА СЕНКИТЕ

Част 5 от „Сага за Долангенгър“

Превод от английски: Миглена Станкова, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

ДОПЪЛНЕНИЕ КЪМ ЗАВЕЩАНИЕТО НА ОЛИВИЯ УИНФИЙЛД ФОКСУЪРТ.

ДА СЕ ОТВОРИ ДВАЙСЕТ ГОДИНИ СЛЕД СМЪРТТА МИ.

Обстоятелствата наложиха да оставя след себе си този разказ. Ако други не бяха решили да използват историята на живота ми за собствена изгода, тайните на семейство Фоксуърт щяха да бъдат погребани с мен. Жестокостта има много форми; една от тях е незнанието. Поради незнание ме осъждаха. Сега съм при Него, единствения неоспорим съдник, и приемам присъдата Му над душата ми. Тези от вас, които остават след мен, ще научат истината. И когато я узнаят, нека ме съдят, ако посмеят...

Оливия Уинфийлд Фоксуърт

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВИЯТ ПРОЛЕТЕН ЦВЯТ

Когато бях малка, моят баща ми купи безценна ръчно изработена кукленска къщичка. Това беше някакъв вълшебен миниатюрен свят с красиви порцеланови кукли, мебели, дори с картини, полилеи и килими, прилягащи по размер. Но къщата беше затворена под стъклен похлупак и не ми позволяваха да докосвам нищо вътре; всъщност, забранено ми беше да пипам дори стъклото, за да не оставям следи от пръсти. Изящните неща винаги са били в опасност в големите ми несръчни ръце, тъй че можех да се наслаждавам на къщичката, без да я пипам.

Държах я на една дъбова маса под прозореца в спалнята си. Слънцето огряваше стъклата, осветяваше с меко дъгоцветно сияние жалката вселена и озаряваше щастливите лица на миниатюрното семейство. Дори прислугата в кухнята, икономът в бяла ливрея, застанал край вратата, и бавачката в детската стая изглеждаха доволни.

Така трябваше да бъде винаги: горещо се надявах някой ден и моят живот да бъде такъв. В този малък свят нямаше сенки, защото дори в мрачни дни, когато облаците тъжно надвисваха навън, цветните стъкла превръщаха сумрака в ярки дъги.

Истинският свят, моят собствен свят, винаги изглеждаше сив и в него нямаше цветни дъги. Сив за очите ми, които, както често ми казваха, бяха твърде сурови, сив за надеждите ми, сив за старата мома, която никой не искаше. На двайсет и четири години аз вече бях стара мома. Изглежда смущавах подходящите кандидати за женитба с ръста и интелекта си. Сякаш пъстрият свят на любовта, брака и децата щеше да остане вечно затворен пред мен, подобно на кукленската къщичка, от която толкова се възхищавах. Моите надежди се сбъдваха само във въображението ми.

Във фантазиите си бях красива, весела, очарователна като другите млади жени, с които се бях срещала, но не и сближавала. Животът ми беше самотен, изпълнен главно с книги и мечти. Без да говоря за това, аз хранех надеждата, която моята скъпа майка ми даде, преди да умре.

„Животът много прилича на градина, Оливия. И хората са като семенца, подхранвани от любов, приятелство и привързаност. И ако им посветиш достатъчно време и грижи, те разцъфват във великолепни цветя. Понякога дори старо забравено растение в някой буренясал двор може неочаквано да се отрупа с цвят. Това са най-ценните и скъпи цветове. Ти ще бъдеш такова цвете, Оливия. Може да мине доста време, но и ти ще разцъфтиш.“

Много ми липсваше нейният оптимизъм. Тя почина, когато бях на шестнайсет години и имах най-голяма нужда от чисто женски разговори за това как се печелят мъжки сърца, как да приличам на нея, да бъда уважавана и способна, жена във всяко отношение. Майка ми никога не оставаше без работа, умееше да върши много неща и поемаше отговорност. Намираще изход от всяка криза, а кризите неизменно се редуваха. Баща ми изглежда беше доволен, че тя винаги си намираще с какво да се занимава.

Той често казваше, че жените не бива да бездействат, въпреки че сериозният бизнес не е за тях. Те си имат свои „женски“ работи.

Но когато стана дума за мен, той ме насърчи да постъпя в търговско училище. Изглеждаше съвсем нормално и редно да стана негов счетоводител, да ми отдели място в бърлогата си — неговата стая, в която една стена бе покрита с огнестрелни оръжия, а другата — със снимки от ловните и риболовните му излети; стая, която винаги миришеше на уиски и дим от пури и чийто тъмнокафяв килим беше най-протритият в къщата. Той ми отдели част от голямото си дъбово бюро, за да мога да се съсредоточа върху сметките, баланса, заплатите на подчинените му, дори и върху домакинските разходи. Работейки с баща си, често се чувствах по-скоро като сина, когото искаше да има, отколкото като дъщерята, която всъщност бях. Наистина гледах да се представя добре, но изглежда ми бе писано все да не успевам.

Той казваше, че ще съм от помощ на всеки съпруг и аз вярвах, че затова настоява да получа такова образование и да добия делови опит. Не го казваше с толкова много думи, но аз все пак разбирах — жена, висока над метър и осемдесет има нужда от нещо повече, за да спечели любовта на един мъж.

Да, бях висока над метър и осемдесет. За свой ужас през пубертета добих гигантски размери. Аз бях бобеното стръкче в

градината на Джак^[1]. Бях великанът. В мен нямаше нищо изящно и крехко.

Имах кестенява коса като на мама, но раменете ми бяха твърде широки, а гърдите — големи. Често стоях пред огледалото и си мечтаех ръцете ми да са по-къси. Сивите ми очи бяха големи, досущ като котешки, а носът ми беше много остър. Имах тънки устни и бледа, сивкава кожа. Сива, сива, сива. Колко исках да съм красива и да правя впечатление. Но щом седнех пред мраморната си тоалетна масичка, опитвайки се да поруменея, да трепкам с мигли и да изглеждам закачлива, добивах само глупашки вид. Не исках да изглеждам празноглава и повърхностна и все пак не преставах да седя пред къщичката под стъкления похлупак и да изучавам красивото и нежно порцеланово лице на мъничката съпруга. Колко исках моето лице да е такова! Може би тогава и моят свят щеше да е такъв.

Но не беше.

И аз оставях надеждата си затворена при, порцелановите фигурки и се справях с живота както можеха. Ако баща ми бе очаквал да ме направи по-привлекателна за някой мъж, като ми осигури образование и делови опит, трябва да е бил горчиво разочарован от резултата. Мъже идваха и си отиваха, примамени, както открих, от неговите хитрини, но ухажването и любовта ми бяха все така непознати. Непрестанно се страхувах, че парите ми, парите на баща ми, които щях да наследя, могат да доведат на прага ни мъж, който да се престори, че ме обича. Мисля, че и баща ми се опасяваше от същото, защото един ден ми каза:

— В завещанието си съм написал, че каквито и пари да наследиш, ще бъдат само твои и ще можеш да се разпореждаш с тях както искаш. Никой не трябва да очаква, че ще получи парите ти просто като се ожени за теб.

Той ми съобщи това и си излезе, преди да мога да отговоря. После внимателно подбираше кандидатите за женитба и ме представяше само на най-достоините и най-заможните. Все още не бях срещнала мъж, над когото да не стърча и който да не се мръщи на изказванията ми. Изглежда, щях да си умра стара мома.

Но баща ми не би допуснал подобно нещо.

— Един млад мъж ще дойде на вечеря днес — започна той една петъчна сутрин в края на април. — Той е сред най-забележителните

хора, които съм срещал. Искам да облечеш синята рокля, която си уши за Великден.

— О, татко! — на върха на езика ми беше да кажа: „Има ли смисъл?“, но той предугади реакцията ми.

— Недей да спориш и, за Бога, като седнем на масата, без феминистки приказки.

В очите ми проблясна гняв. Той знаеше колко мразя да ми слага юзда, сякаш съм някой от конете му.

— Тъкмо когато някой мъж се интересува от теб, ти отправяш предизвикателство към най-ценната мъжка привилегия. Това винаги има плачевен резултат. Синята рокля — повтори той, завъртя се кръгом и излезе, преди да успея да реагирам.

Струваше ми се безсмислено да изпълнявам ритуала пред тоалетната масичка. Измих си косата и я сресах сто пъти, за да стане мека и пухкава. После я прибрах на не много стегнат кок с гребените от слонова кост, които татко ми беше подарил миналата Коледа.

Баща ми не знаеше и сякаш дори не подозираше, че си бях поръчала синята рокля, защото исках дреха като тези от снимките в модните списания. Корсажът беше достатъчно нисък, за да покаже донякъде пищността на гърдите ми, а свивките в талията правеха фигурата ми тип „пясъчен часовник“. Беше от мека и лъскава коприна, по-хубава от всички други дрехи, които притежавах. Ръкавите бяха малко над лакътя. Мислех, че така ръцете ми изглеждат по-къси.

Сложих си сапфиреното колие на мама, което правеше шията ми да изглежда по-тънка. Бузите ми бяха поруменели, но не зная дали от добро здраве или от напрежение. Бях изнервена. Вече бях минала през достатъчно такива вечери и знаех как лицето на съответния мъж помръква, когато той се изправи да ме посрещне и аз се извисих над него.

Просто репетирах за поредния провал.

Когато слязох долу, гостът на баща ми вече бе пристигнал. Седяха в кабинета. Чух гръмкия смях на татко и след него гласа на непознатия — дълбок и плътен, глас на мъж със самочувствие. Изтрих длани в хълбоците си, за да попия избилата пот, и се запътих към вратата на кабинета.

Щом се появих, Малкълм Нийл Фоксуърт се изправи и сърцето ми спря. Беше висок най-малко метър и деветдесет и беше най-

хубавият млад мъж, идвал някога у нас. Татко каза:

— Малкълм, горд съм да ти представя прекрасната си дъщеря.

Той взе ръката ми и каза:

— Приятно ми е, госпожице Уинфийлд.

Погледнах го право, в небесносините му очи, и той — в моите. Никога не съм вярвала в романтични ученически приказки като любов от пръв поглед, но усетих как очите му пронизват сърцето ми и го изпълват с трепет.

Косата му беше светлоруса, на тила малко по-дълга, отколкото носеха повечето мъже, но кичурите бяха добре сресани и изглеждаха невероятно меки. Имаше силно очертан римски нос и тънки прави устни. Широките рамене и тесният таз му придаваха вид на атлет. По начина, по който ме гледаше с почти насмешлива усмивка, отгатнах, че е ухажван мъж. Е, помислих си, не трябва да му давам повече основания да се забавлява за сметка на Оливия Уинфийлд. Разбира се, такъв мъж едва ли би ме удостоил с вниманието си и аз предусещах поредния неуспешен татков опит за сватосване. Стиснах ръката му, отговорих на усмивката му и извърнах поглед встрани.

След представянето татко обясни, че Малкълм е дошъл в Ню Лондон от Йейл, където е бил на среща на випуска си. Интересувал се от инвестиции в корабостроенето, защото смятал, че след като Голямата война^[2] вече е свършила, външните пазари ще се развият. От всичко, което научих за него тази вечер, разбрах, че притежава няколко текстилни фабрики, че е акционер в няколко банки и че е собственик на дъскорезници във Вирджиния. Научих, че работи заедно с баща си, който, макар и само на петдесет и пет, предпочитал да се оттегли. Едва по-късно разбрах какво означава това.

По време на вечерята се опитах да се държа любезно и сдържано, както татко настояваше и както мама винаги правеше. Маргарет и Филип, прислужниците ни, сервираха изискана вечеря с меню, подбрано лично от баща ми. Той правеше това само в особени случаи. Притесних се от татковия очебиен намек, когато каза:

— Оливия е завършила колеж. Има специалност счетоводител и се занимава с повечето от моите сметки.

— Наистина ли? — Малкълм беше искрено заинтригуван. В сините му очи проблесна интерес и той сякаш започна да ме възприема

по-сериозно. — Приятно ли ви е да се занимавате с това, госпожице Уинфийлд?

Хвърлих поглед към баща си, който се бе отпуснал в стола си и кимаше, сякаш подсказвайки ми отговора. Много исках Малкълм Фоксуърт да ме хареса, но реших да не изневерявам на себе си.

— По-добре е да запълваш времето си със смислени и ползотворни неща — отвърнах. — Дори и за жена.

Татко помръкна, но Малкълм се усмихна широко:

— Напълно съм съгласен с вас — каза той. Дори не се и обърна към баща ми. — Намирам повечето от така наречените красавици за блудкави и доста глупави. Сякаш хубавият външен вид е достатъчен, за да им осигури охолен живот. Предпочитам интелигентни жени, които мислят със собствения си ум и които са ценна придобивка за съпруга си.

Баща ми се изкашля, промърмори: „Да, да!“ и поднови разговора за корабостроенето. От сигурен източник знаел, че търговският флот, построен за военни нужди, щял скоро да бъде предложен на частни собственици. Темата ангажира вниманието на Малкълм почти през цялата вечер, но въпреки това от време на време усещах погледа му и когато вдигнех очи, той ми се усмихваше.

Никой от гостите на баща ми не ме бе завладявал така. Никога не се бях чувствала толкова добре по време на вечерята. Малкълм се държеше учтиво с татко, но стана ясно, че предпочита да си поговори повече с мен.

С мен!

Най-привлекателният мъж, който някога беше идвал у нас, се интересуваше от мен! Та той можеше да има стотици красиви момичета, които да го обожават. Защо ще се интересува от такова невзрачно създание като мен? О, колко ми се искаше да вярвам, че тези погледи, че молбите да му подам неща, които и сам можеше да си вземе, че опитите му да ме включи в разговора не са плод на въображението ми. Поне за няколко часа можех да дам воля на надеждата си. Само тази вечер! Утре щях да я оставя да умре.

След вечеря Малкълм и татко се оттеглиха в кабинета да изпуснат по една пура и да си поговорят повече за инвестициите, които Малкълм възнамеряваше да направи. С излизането им бързо разцъфналите ми надежди повяхнаха. Разбира се, Малкълм не се

интересуваше от мен, а от бизнеса с баща ми. Щяха да останат в кабинета до края на вечерта. Можех да се прибера в стаята си и да продължа да чета нашумелия напоследък роман на Едит Уортън „Невинни години“. Вместо това реших да донеса книгата в дневната и да почета под лампата с копринения абажур, щастлива да видя Малкълм, макар и само на излизане.

По това време на вечерта улицата ни беше пуста, но когато вдигнах очи, видях двама души, които се разхождаха, хванати за ръка. Така биха се разхождали и порцелановите съпрузи от моя куклен свят, ако можеха да избягат от стъкления си затвор. Проследих ги с поглед, докато се скриха зад ъгъла. Толкова исках някой ден и аз да мога да се разхождам така с някой мъж като Малкълм. Но това нямаше да стане. Сякаш бог беше глух за молбите ми. Въздъхнах. Осъзнах, че всичко, което някога ще науча за любовта и живота, ще е от книгите.

После зърнах Малкълм на вратата. Стоеше и ме гледаше — изправен и неподвижен, с изпънати рамене и вдигната глава. Сякаш несъзнателно ме преценяваше, но не знаех как да разбирам погледа му.

Бузите ми пламнаха. Сърцето ми заби така силно, сякаш щеше да изхвъркне.

— Вечерта е прекрасна — каза той. — Какво ще кажете за една разходка?

За миг го изгледах втренчено. Той искаше да ме изведе на разходка!

— Защо не — отговорих. Разбрах, че бързината, с която взех решението, му хареса. Не трепках с мигли, нито отговарях уклончиво, за да го дразня. Много исках да се разходя, и то точно с него. Ако се надявах интересът му към мен да се задълбочи, трябваше да се държа естествено.

— Само ще изтичам да си взема връхна дреха.

Радвах се, че имам повод да остана сама и да се овладея.

Когато слязох, Малкълм ме чакаше на входната врата. Филип му беше донесъл палтото и стоеше до него, готов да отвори вратата. Запитах се къде ли е татко и дали той не е уредил разходката. Но и без да познавам Малкълм, усетих, че той не е човек, когото можеш да накараш да направи нещо насила.

Когато Филип отвори вратата, в погледа му прочетох задоволство. Той одобряваше този господин.

Малкълм ме хвана под ръка и слязохме по шестте стъпала пред къщата. И двамата мълчахме, докато вървахме по алеята до външната врата. Той я отвори и се дръпна да ми направи път. Беше хладна априлска вечер, с едва доловим пролетен повей във въздуха. Дърветата край вратата все още протягаха голи сиви клони към небето, но вече смекчени от стотиците пъпки, готови да се разтворят за живот. И все пак, зимният мраз още витаеше във въздуха, витаеше и в мен. В един миг на лудост ми се прииска да се обърна и да се скрия в прегръдките на Малкълм — нещо, което не бях правила никога с никой мъж, дори и с баща си. Ала решително тръгнах напред и се насочих към реката.

— Ако стигнем до края на улицата и завием надясно, ще се открие красив изглед към Темза — казах.

— Добре — отвърна той.

Винаги си бях представяла как в някоя пролетна вечер се разхождам по брега на реката с мъж, който се влюбва в мен. Бях вихър от чувства — пълна с толкова много надежди и страхове, объркване и плашещи усещания в тялото ми, че се замаях. Но не можех да позволя на Малкълм да види вълнението ми, тъй че продължих да вървя изправена, с вдигната глава. Осветените товарни кораби се поклащаха нагоре-надолу. В такава тъмна нощ далечните светлинки над водата приличаха на хванати в паяжина светулки.

— Много красива гледка — обади се Малкълм.

— Наистина.

— Как така баща ти още не те е омъжил? Няма да се обидиш, ако ти кажа, че си красива, нали? Освен това си и изключително умна. Как така още никой мъж не те е грабнал?

— А ти как така не си се оженил досега?

Той се разсмя.

— Отговаряш на въпроса с въпрос. Е, госпожице Уинфийлд, щом толкова искаш да знаеш, намирам повечето днешни жени досадни в усилията им да заблуждават околните. Мъж, който гледа сериозно на живота, който е решен да постигне нещо за себе си и семейството, трябва, според мен, да избягва този тип жени.

— Само такива жени ли си срещал? — запитах аз. Не можах да видя добре, но ми се стори, че се изчерви. — Не си ли търсил други?

— Не. Твърде зает съм в работата си.

Спряхме и той се загледа в корабите.

— Ако ми простиш дързостта — започна той, — позволявам си да отбележа, че между нас има много общи неща. От думите на баща ти и от личните си наблюдения заключих, че си сериозна, практична и усърдна. Оценяваш значението на деловия свят и това те поставя една глава над повечето жени в тази страна.

— Те са такива, защото повечето мъже ги подценяват — отвърнах бързо и прехапах устни. Не възнамерявах да изразявам предизвикателни възгледи, но думите сами излетяха от устата ми.

— Не зная. Може би си права. Но това е положението.

Той улови лакътя ми и внимателно ме подбутна да продължим разходката.

— Има и още нещо, което ни свързва. И двамата сме загубили майките си в ранна възраст. Баща ти ми разказа всичко, така че дано не възприемеш думите ми за намеса в личния ти живот.

— Не. И ти ли си загубил майка си рано?

— Бях на пет години — гласът му стана тъжен и глух.

— О, сигурно ти е било много тежко.

— Понякога — отвърна той — колкото по-тежко ни е, толкова по-добри ставаме. Или по-твърди.

И наистина думите му прозвучаха така твърдо, така студено, че спрях да го разпитвам.

Продължихме да се разхождаме. Слушах го да говори за различните си начинания. Обсъдихме приближаващите президентски избори и той остана изненадан от осведомеността ми относно различните кандидати, които се състезаваха за подкрепата на републиканците и демократите.

Съжалих, че стигнахме вкъщи толкова бързо, но поне знаех, че съм била на разходка с красив млад мъж. Мислех, че с това всичко ще приключи. Но преди да се разделим, той ме попита може ли да дойде отново.

— Чувствам, че обсебих разговора през цялата вечер — каза. — Следващия път аз ще слушам.

Добре ли чух? Един мъж, който иска да ме слуша, иска да знае какво мисля!

— Заповядай утре — казах аз. Предполагам, че съм изглеждала нетърпелива като ученичка. Той не се усмихна, нито засмя.

— Добре. Близко до хотела ми има добър ресторант, където сервират морски деликатеси. Може би ще вечеряш с мен?

Вечеря? Истинска среща! Разбира се, съгласих се. Исках да остана да го погледам как влиза в колата си, но не можех да си позволя нещо толкова очебийно. Когато се прибрах, татко стоеше на вратата на кабинета.

— Интересен млад човек — обърна се той към мен. — Гений в бизнеса, бих казал. А е и привлекателен, нали?

— Да, татко.

Той се усмихна.

— Ще дойде утре да ме изведе на вечеря.

Усмивката изчезна. На сериозното му лице се изписа надежда, която бях виждала и преди.

— Наистина ли? Е, кой знае, кой знае...

— Не мога нищо да ти кажа, татко.

Не издържах повече. Извиних се и се качих в спалнята си. Известно време седях неподвижно и съзерцавах отражението си в огледалото. Какво бях направила по-различно? Косата ми изглеждаше както винаги.

Изправих рамене. Имах навика да ги прегърбвам, защото бяха много широки. Знаех, че това разваля стойката ми, а Малкълм имаше толкова хубава стойка, толкова самоуверена. Той като че ли не виждаше недостатъците и несъвършенствата ми, пък и за пръв път ми се случваше да не гледам към мъжа от горе на долу.

Беше ми казал, че съм привлекателна, в смисъл желана за мъжете. Може би през всичките тези години съм се подценявала? Може би ненужно съм се примирявала с ужасната съдба?

Естествено, опитах да се разкритикувам, да предупредя сама себе си. Мъж, който е бил у вас на вечеря, те е поканил навън. Това съвсем не означава, че той има някакви романтични намерения. Може би просто се чувства самотен.

Не, помислих си, само ще вечеряме, ще си поговорим и той ще си замине. Може би някой ден, след много време, например по случай Коледа, ще получа картичка от него, на която ще пише: „Закъсняла благодарност за чудесния разговор. Весели празници. Малкълм.“

Сърцето ми трепна от страх. Отидох до кукленската къщичка под стъкления похлупак и потърсих надеждата, която бях затворила вътре.

Заспах и сънувах порцелановите фигурки. Аз бях една от тях. Бях щастливата съпруга, а Малкълм беше моят красив съпруг.

Вечерята ни беше изискана. Опитах се да не се престарavam в избора на облекло, но всичко, на което се спирах, ми се струваше невзрачно. Сама си бях виновна за оскъдния гардероб. Накрая избрах роклята, с която бях на едно сватбено тържество миналата година. Може би ще ми донесе късмет, хрумна ми тогава.

Малкълм спомена, че изглеждам добре, но разговорът по време на вечерята бързо премина към по-прозаични теми. Искаше да знае повече относно работата ми за татко и ме накара да му разкажа всичко с подробности. Опасявах се, че ще го отегча, но той много се заинтересува. Очевидно беше впечатлен от моето познаване на татковия бизнес.

— Кажи — запита той, когато стигнахме пред къщи — с какво се занимаваш през свободното си време?

Най-после нещо по-лично, най-после някакъв интерес и към мен.

— Чета доста. Слушам музика. Разхождам се. Единственият спорт, с който се занимавам, е ездата.

— О, така ли? Притежавам няколко коня, а Фоксуърт Хол, моят дом, е в местност, която би очаровала всеки любител на природата.

— Звучи чудесно — отвърнах аз.

Той ме изпрати до вратата и отново си помислих, че това е краят. Но думите му ме изненадаха:

— Предполагам, знаеш, че утре ще идвам с вас на църква.

— Не — отговорих. — Не знаех.

— Очаквам утрешната ни среща — добави той. — Благодаря ти за приятната вечер.

— И на мен ми беше приятно — казах аз и зачаках. Сега ли беше моментът, в който мъжът трябва да целуне жената? Колко съжалявах, че нямам приятелка, на която да се доверя и двете да обсъдим отношенията между мъжете и жените, ала всички мои съученички се бяха омъжили и заминали по други места.

Дали пък не трябваше да направя нещо, за да го насърча? Да се наведе към него, да замълча многозначително, да се усмихна по особен начин? Чувствах се страшно объркана, докато чаках пред вратата.

— До утре тогава — каза той, докосна шапката си и се спусна по стълбите към колата.

Отворих вратата и влетях вкъщи едновременно развълнувана и разочарована. Баща ми беше в дневната, четеше вестник и се преструваше на погълнат от новините. Но аз знаех, че очаква да чуе как е минала срещата. Реших да не му давам отчет. Това би ме накарало да се чувствам повече като на интервю за работа, пък и не ми се нравеха всичките тези очаквания.

Какво все пак да му кажа? Малкълм ме заведе на вечеря. Приказвахме си. По-скоро аз приказвах, а той слушаше. Може да ме е помислил за бъривка, макар че обсъждахме неща, които го интересуваха. Говорих много, защото бях страшно нервна. Като че ли му бях благодарна за въпросите относно бизнеса. На тази тема бях в състояние да се разпротра повече.

Можех да разговарям и за книги, естествено, или за коне, но едва сега разбрах, че го интересуват и други неща, освен печеленето на пари.

Какво да кажа на татко? Вечерята беше чудесна. Въздържах се да не ям много, макар че можех да си позволя и повечко. Помъчих се да изглеждам изящна и женствена и дори се отказах от десерта. Той обаче настоя.

— Добре ли прекара? — попита татко, като видя, че бързам към стаята си.

— Да, но защо не ми каза, че си го поканил да дойде с нас на църква?

— Така ли? Забравил съм.

— Татко, признавам, че си експерт в бизнеса, но никак не те бива да лъжеш.

Той гръмко се разсмя. Дори аз се поусмихнах. „Защо да му се сърдя“, помислих си. Знаех какво прави и исках да успея.

— Лягам си — рекох, защото знаех, че на сутринта ще ставам рано. Трябваше да положа по-големи грижи за външния си вид.

Преди да заспя, премислих всеки миг от срещата си с Малкълм, упреквах се за едно, поздравявах се за друго. И когато стигнах до сбогуването ни на вратата, си въобразих, че наистина ме е целунал.

Никога не съм била така нервна преди църковната служба както тази сутрин. Не можах да хапна нищо на закуска. Суетях се наоколо,

притеснявах се за облеклото си, за прическата. Когато дойде време за тръгване и Малкълм пристигна, сърцето ми биеше толкова бързо, че се уплаших да не припадна на стълбите.

— Добро утро, Оливия — каза той, явно доволен от външния ми вид. Чак в колата, на път за църквата, осъзнах, че той ме нарече „Оливия“, а не „госпожице Уинфийлд“.

Беше прекрасен пролетен ден, първата топла неделя тази година. Всички млади дами бяха облечени в новите си пролетни тоалети, носеха шапки с воалетка и слънчобрани. Всички изглеждаха весели, децата се гонеха наоколо и чакаха началото на службата. Когато слязохме от колата, сякаш всички очи се обърнаха към нас. Аз, Оливия Уинфийлд, пристигам на църква в прекрасната неделна утрин с баща си и един главозамайващо красив млад мъж. „Да, исках да извикам, това съм аз! Видяхте ли!“ Но, разбира се, никога не бих паднала дотам, че да се държа като уличница. Изправих се, вирнах брадичка и се запътих направо към тъмната, излъчваща особен мирис църква. Повечето хора бяха останали навън да се порадват на слънцето, така че можехме спокойно да си изберем места за сядане и Малкълм ни поведе към първия ред. Седнахме и зачакахме началото на службата. Никога не ми е било толкова трудно да следя проповедта, нито съм се притеснявала повече от гласа си, когато станахме да изпеем псалмите. Малкълм пееше чисто и силно, а накрая каза „Отче наш“ с дълбок, звучен глас. После се обърна към мен и ме хвана под ръка, за да ме изведе навън. Колко горда се чувствах, докато крачех по пътеката между пейките с него!

Естествено, усетих как другите ни гледат и се чудят кой е красивият младеж, който придружава семейство Уинфийлд и стои редом с Оливия.

Зад себе си оставихме жужене като от разбунен кошер. Знаех, че цял ден ще обсъждат Малкълм.

Следобед излязохме да пояздим. За пръв път щях да яздя с мъж, присъствието му ме въодушевяваше. Яздеше като опитен английски ловец. Май му харесваше, че мога да се меря с него.

Остана за вечеря и после пак се поразходихме край реката. Стори ми се умълчан и очаквах да ми съобщи, че си тръгва. Може би ще обещае да ми пише. Всъщност, надявах се да обещае, дори и после да

не удържи на думата си. Поне щях да имам за какво да си мисля. Всяко негово писмо щеше да бъде скъпо на сърцето ми.

— Госпожице Уинфийлд — внезапно започна той. Не ми хареса, че пак ме нарича „госпожице Уинфийлд“. Реших, че това е лоша поличба, но не беше.

— Не виждам смисъл разумни хора, които имат толкова много общо помежду си, ненужно да удължават една връзка, само за да стигнат до решение, което е най-добро и за двамата.

— Решение ли?

— Говоря за брак — поясни той. — Едно от най-светите тайнства, което не бива никога да се разглежда несериозно. Бракът е нещо повече от логичен завършек на една любовна история. Той е договор за обвързване и съвместна работа. За мъжа е важно да знае, че може да разчита на жена си. Противно на повечето мъже, включително баща ми, аз смятам, че мъжът се нуждае от силна жена. Вие сте забележителна, госпожице Уинфийлд, и аз ви моля да ми позволите да поискам ръката ви от вашия баща.

Онемях. Малкълм Нийл Фоксуърт, висок метър и деветдесет, красив, интелигентен и богат, иска да се ожени за мен? Дали пък не сънувам?

— Ами... — промълвих аз и докоснах шията си. Трескаво търсех думи, за да формулирам отговора си.

— Разбирам, че изглежда доста внезапно, но аз притежавам полезната дарба да определям почти веднага кое е ценно и кое — не. Инстинктът ми никога не ме е подвеждал. Убеден съм, че предложението ми ще бъде добро и за двама ни. Ако можете да ми се доверите...

— Да, Малкълм, мога — отвърнах аз бързо, може би твърде бързо.

— Добре. Благодаря.

Зачаках. Сега със сигурност трябваше да ме целуне и да се закълнем във вярност един на друг под звездите. Може би това беше детинска романтичност. Малкълм беше човек, който прави всичко безпогрешно. Оттук насетне трябваше да вярвам в това.

— Тогава, ако искаш, да се върнем у вас, за да говоря с баща ти.

Хвана ме за ръка и ме придърпа към себе си. Сетих се за онази двойка, която бях видяла вечерта, когато Малкълм за пръв път дойде у

нас. Мечтата ми се беше сбъднала. За пръв път в живота си бях истински щастлива.

Баща ми ни очакваше в кабинета си, сякаш знаеше новината. Събитията се развиваха с шеметна скорост! Неведнъж бях подслушвала край двойната врата на татковия кабинет. Мразех да ме изключват от разговорите. Те все пак се отнасяха до семейството или бизнеса, и следователно ме засягаха.

Нищо не ме интересуваше повече от предстоящия разговор. Застанах тихичко отстрани и се заслушах, жадна да чуя как Малкълм разкрива любовта си към мен.

— Както ви казах още първата вечер, господин Уинфийлд, аз съм впечатлен от дъщеря ви. Жена с нейната уравновесеност и достойнство, която да оценява търсенето на финансов успех и да се развива в съгласие с него, е истинска рядкост.

— Горд съм с постиженията на Оливия — отвърна татко. — Като счетоводител и деловодител тя не отстъпва на никой мъж.

Татковите похвали винаги ме караха да се чувствам по-малко желана.

— Да, тя има силен и постоянен характер. Винаги съм искал да имам съпруга, която ще ми предостави необходимата свобода и няма да се вкопчи безпомощно в мен, задушавайки ме като пълзящо растение. Искам да съм сигурен, че като се прибере у дома, тя няма да е нацупена, потисната или заядлива както повечето повърхностни жени. Харесва ми и това, че не се занимава с дребни неща, не мисли само за фризурата си, не се кикоти и не флиртува. Накратко, харесва ми нейната зрялост. Поздравявам ви. Възпитали сте една чудесна, отговорна жена.

— Е, аз...

— И не мога да намеря друг начин да изразя това свое мнение, освен като ви помоля за разрешение да се оженя за нея.

— А Оливия?...

— Дали знае, че съм тук, за да направя това предложение ли? Тя ми позволи да дойда. Познавайки нейната независимост, реших, че е по-добре да попитам първо нея. Надявам се, че разбирате.

— О, разбирам. Е, господин Фоксуърт — татко сметна за редно да се обърне към него с „господин Фоксуърт“ при този разговор, — наясно сте, вярвам, че дъщеря ми ще наследи солидно състояние. Искам да знаете предварително, че с нейните пари ще разполага само тя. В завещанието ми е изрично уточнено: никой, освен нея няма да има достъп до тези средства.

Настъпилата пауза ми се видя дълга.

— Така и трябва да бъде — каза Малкълм най-последно. — Не знам какви са плановете ви за сватбата, но аз бих предпочел скромнен църковен обред възможно най-бързо. Скоро трябва да се връщам във Вирджиния.

— Ако Оливия е съгласна — отговори татко, знаейки, че ще бъда.

— Чудесно. Значи, имам вашето позволение?

— Разбрахте какво казах за парите й, нали?

— Да.

— Имате позволението ми. Да си стиснем ръцете.

Въздъгнах с облекчение и бързо се отдръпнах от вратата.

Един красив и изискан мъж се отби у нас и не след дълго поиска ръката ми. Всичко се случи толкова бързо, че трябваше да сдържам трепета си и да си повтарям, че това не е сън.

Изтичах горе и седнах пред кукленската къщичка. Щях да живея в голяма къща с прислуга и щях да посрещам гости. Щяхме да даваме приеми и аз щях да помагам на съпруга си, който, по думите на татко, беше финансов гений. След време всички щяха да ни завиждат.

— Точно както ви завиждах и аз — прошепнах на порцелановото семейство под стъкления похлупак.

Огледах се. Сбогом на самотните нощи. Сбогом на мечтите и фантазиите. Сбогом на татковото съчувствено изражение и на собствената ми отчаяна физиономия. Щях да опозная едно ново лице и да науча толкова много за Малкълм Нийл Фоксуърт. Имах цял живот на разположение. Щях да стана Оливия Фоксуърт, госпожа Малкълм Нийл Фоксуърт. Всичко, предсказано от мама, се сбъдваше.

Животът ми вече нямаше да бъде сив. Не, отсега нататък щеше да бъде син — син като окъпаното в слънце небе в безоблачен ден. Син като очите на Малкълм. Опиянена от бликналата любов, досущ като оглупяла ученичка, аз забравих всички предупреждения за това, че

трябва да се вглеждам внимателно отвъд привидното и да търся истината. Забравих, че когато ми направи предложение и когато говори с татко, Малкълм нито веднъж не спомена думата „любов“. Като глупава ученичка вярвах, че под синьото небе на неговите очи ще разцъфна в красив и дълготраен цвят. Като всяка жена, повярвала в любовта, не успях да разбера, че синевата над мен не е топлото, меко, грижовно небе на пролетта, а студеното, пронизващо и самотно небе на зимата.

[1] Популярна приказка, в която малкият Джак посажда вълшебно бобено зрънце и от него изниква стъбло, стигащо до небето. — Б.пр. ↑

[2] Става дума за Първата световна война. — Б.пр. ↑

МОЯТА СВАТБА

Чакаха ни толкова много приготовления за толкова кратко време! Решихме да направим сватбата след две седмици.

— От доста време не съм се прибирал, а имам много спешни делови ангажименти. Нямах нищо против, нали, Оливия? В края на краищата, ще бъдем заедно цял живот и ще изкараме медения си месец по-късно, след като се настаниш във Фоксуърт Хол. Съгласна ли си?

Как да не съм съгласна? Това, че сватбата беше така внезапна и в тесен кръг, не намаляваше вълнението ми. Продължавах да си повтарям, че искам да е точно такава. Освен това винаги съм се чувствала неудобно пред много хора. А и нямах приятели, с които да отпразнувам събитието. Татко покани по-малката сестра на мама и нейния син Джон Амос — единствените ни живи сродници. Баща ми винаги ги наричаше „бедните роднини“. Бащата на Джон Амос беше починал преди няколко години. Майка му беше мрачно и скучно създание, сякаш потънала във вечен траур. А Джон Амос на осемнайсет вече изглеждаше стар. Беше строг, набожен младеж и непрестанно цитираше Библията. Малкълм не покани никого. Баща му наскоро заминал и възнамерявал да прекара няколко години в пътешествия. Той нямаше братя и сестри, нито, изглежда, близки роднини, които биха дошли след толкова кратко предизвестие. Знаех какво ще си помислят хората — че той иска да постави семейството си пред свършен факт, за да нямат възможност да го разубедят. Все пак обеща да даде прием във Фоксуърт Хол след пристигането ни.

— Ще те запозная с всички влиятелни хора — каза Малкълм.

Следващите две седмици бяха изпълнени с приготовления и страхове. Реших да облека сватбената рокля на майка си. Защо да харча толкова пари за нова, която ще облека само веднъж? Разбира се, тя се оказа твърде къса за мен и повиках госпожица Феърчайлд, шивачката, да я удължи. Беше семпла рокля от коприна със седефен блясък, без излишни джуфки, дантелки и финтифлюшки; изискана, красива и елегантна, точно каквато Малкълм би харесал. Шивачката се намръщи,

когато стъпих на столчето — роклята едва стигаше до средата на пресеца ми.

— Скъпа госпожице Оливия — въздъхна тя и ме погледна отдолу нагоре. — Трябва да съм гений, за да успея да прикрия такава подшивка. Сигурна ли сте, че не искате нова рокля?

Знаех точно какво си мисли. „Кой ли пък се жени за тая дългнеста и непохватна Оливия Уинфийлд и защо си е навила на пръста да се вмъкне в изящната сватбена рокля на майка си, както доведената сестра на Пепеляшка се мъчи да си пхне крака в кристалната пантофка?“ Може би наистина приличах на доведена сестра, но исках да бъда близо до мама на сватбения си ден, възможно най-близо. А в нейната рокля се чувствах красива, въпреки съжалението и присмеха в очите на шивачката.

— Госпожице Феърчайлд, държа да облека сватбената рокля на мама по ред сантиментални причини, които не смятам за нужно да споделям с вас. Можете ли да отпуснете тази рокля или да извикам друга шивачка?

Постарах се гласът ми да прозвучи студено и стойката ми да покаже по-високото ми обществено положение. Това постави госпожица Феърчайлд на мястото ѝ. Тя довърши работата си, потънала в мълчание, докато аз се гледах в огледалото. Как ли ще се чувствам, когато тръгна по пътеката към олтара? Сигурно сърцето ми ще тупти като табун галопиращи коне.

Сигурно щях да се притеснявам, защото знаех какво ще си помислят хората: „Толкова е висока, а ръцете ѝ са толкова дълги. Жалко за хубавата коса на фона на това невзрачно лице!“ Дори да отвръщах на усмивките и кимванията им, знаех, че зад гърба ми щяха да се споглеждат с безмълвен присмех в очите. „Колко глупаво изглежда! Тези рамене в такава фина сватбена рокля! Тези големи крака! Виж как стърчи над всички, освен Малкълм!“

А Малкълм, красив и достолепен, стои до едно грозно пате. Хората щяха много да се забавляват с шеги за орела и гугутката — единия величествен, красив и горд, а другата — грозновата, тромава и раздърпана.

Докато стоях пред огледалото и госпожица Феърчайлд се суетеше край мен с игли, карфици и конци, се зарадвах, че на сватбата ще присъстват само леля Маргарет, Джон Амос и татко.

На сватбата ми валеше. Трябваше да изтичам от колата до църквата, наметнала сив дъждобран върху бялата си рокля. Времето ме разочарова, ала не му позволих да попари вълнението ми. Бяхме уговорили скромна церемония в нашата църква. Когато тръгнах по пътеката, помъчих се да скрия страха и напрежението си зад маска на тържественост. Така можех да гледам спокойно Малкълм, докато се приближавах към него. Той ме чакаше, сковано изпънат пред олтара, а лицето му беше по-сериозно и от моето. Стана ми неприятно. Надявах се, че щом ме види в мамината рокля, лицето му ще се озари от щастливия трепет на любовта. Вгледах се в очите му. Дали и той не криеше истинските си чувства зад маска като моята? Очите му гледаха някак през мен, сякаш не съществувах. Може би смяташе, че е греховно да показваш страст и привързаност в църква.

Малкълм даде брачния си обет с по-тържествен тон и от самия свещеник. Не можех да успокоя бързите удари на сърцето си. Страхувах се, че гласът ми ще затрепери, когато произнасям словата, но той не ми изневери и аз се заклек да обичам, почитам и да бъда покорна на Малкълм Нийл Фоксуърт, докато смъртта ни раздели. Дадох тази клетва с цялото си сърце. Пред Бога я дадох и пред Бога я спазвах през целия си живот. Защото каквото и да правех за Малкълм, аз го правех в угода на Бога.

След размяната на пръстените се обърнах в очакване към Малкълм. Дошъл бе моят миг. Той внимателно повдигна воала и откри лицето ми. Затаих дъх. В църквата настъпи пълна тишина; сякаш целият свят притихна, когато той се наведе към мен и устните му доближиха моите.

Но сватбената целувка на Малкълм беше студена и формална. Очаквах много повече. В края на краищата това беше първата ни целувка. Трябваше да я запомня до края на дните си. Вместо това едва усетих напрегнатите му устни върху своите и той вече се беше отдръпнал. Сякаш беше ударил печат върху своята собственост.

Ръкува се със свещеника, после с баща ми. Татко бързо ме прегърна. Може би трябваше да го целуна, но много се притесних от начина, по който Джон Амос ни гледаше. По лицето му прочетох, че и той е разочарован от сватбената целувка на Малкълм.

На излизане от църквата татко изглеждаше доволен, но много умислен. В погледите му, отправени към Малкълм, имаше нещо, което

не бях виждала преди. Като че ли беше забелязал нещо ново и едва сега го проумяваше. За миг се уплаших. Щом улови погледа ми, мрачното му изражение отстъпи пред щастieto и той ми се усмихна нежно, както навремето се усмихваше на мама.

Дали най-после се бях разхубавила, макар и за ден? Дали очите ми бяха заблестели? Надявах се, че е така и че Малкълм го усеща. Татко предложи да отидем у дома, където бяхме подготвили скромна трапеза. Какво празненство можехме да организираме само с булка, младоженец, баща, леля в траур и осемнайсетгодишно момче? Но тържество трябваше да има и татко извади бутилка първокласно шампанско.

— Пия за Оливия, моята скъпа и единствена дъщеря, и за Малкълм, моя забележителен зет! Желая ви живот, изпълнен с щастие и хармония!

Защо в ъгълчето на окото му проблясна сълза, когато вдигна чаша към нас? И защо Малкълм гледаше татко, а не мен, когато пиеше шампанското? Почувствах се объркана, не знаех какво да правя. Надигнах чашата си и над ръба видях как братовчедът Джон Амос гледа навъсено Малкълм. После се приближи и каза:

— Изглеждаш чудесно, братовчедке Оливия. Искам да знаеш, че ти си единствената ми роднина и ако имаш нужда от мен, аз с удоволствие ще ти помогна. Бог е създал семействата, за да се подкрепят, да си помагат и да пазят светия му дар — любовта.

Не знаех какво да му отговоря. Едва го познавах. Що за реч държеше точно на сватбата ми! И какво можеше да направи за мен Джон Амос, бедният роднина, при положение, че аз се подготвях за живота на южняшка аристократка, пълен с богатства и амбиции? Как той успя да разбере още тогава нещо, за което на мен ми трябваша години?

Малкълм беше купил билети за влака в три следобед същия ден. Отивахме направо във Фоксуърт Хол. Заяви, че нямал време за дълъг меден месец, пък и не виждал кой знае какъв смисъл в тази традиция. Думите му ме разочароваха, но и успокоиха. Бях чувала достатъчно истории за мъжете и първата брачна нощ, за съпружеските задължения на жената, и няхах желание да отлагам изпитанието, което щеше да ме

въведе в брака. Честно казано, мисълта за брачното общуване ме ужасяваше и затова се успокоих, като научих, че ще пътуваме през нощта и присъствието на други хора наоколо ще ме пази.

— За теб самото преместване във Фоксуърт Хол ще бъде романтично приключение, Оливия. Вярвай ми! — каза Малкълм, сякаш бе прочел мислите ми.

Не се оплаках. Той ми беше описал Фоксуърт Хол като замък от приказките, толкова величествен и прекрасен, че прелестната кукленска къща от моите мечти изглеждаше направо смехотворна.

Точно в два и петнайсет Малкълм обяви, че е време да тръгваме. Докараха колата отпред и натовариха багажа ми.

— Знаете ли — татко се обърна към Малкълм на излизане от къщата, — истинско чудо трябва да стане, за да си намеря счетоводител от класата на Оливия.

— Вашата загуба е печалба за мен — отвърна Малкълм. — Уверявам ви, че уменията ѝ няма да останат неоползотворени във Фоксуърт Хол.

Все едно говореха за някой роб, когото единият продава на другия.

— Може би ще ми вдигнат заплатата — опитах да се пошегувам аз, но Малкълм не се засмя.

— Разбира се — отсече той.

Татко ме целуна по бузата, погледна ме тъжно и каза:

— Грижи се добре за Малкълм, Оливия, и не му създавай неприятности. Сега неговата дума е закон за теб.

Това доста ме изплаши, особено когато и Джон Амос изскочи отнякъде, сграбчи ръката ми и рече тържествено: „Бог да те благослови и запази!“ Не знаех какво да отговоря, така че само му благодарих, дръпнах ръката си и влязох в колата.

Докато се отдалечавахме, аз се обърнах и погледнах викторианската къща, която за мен беше повече от дом. Тя подслоняваше мечтите и копнежите ми, от нея гледах навън към света и се чудех какво ли ме чака. В нея се чувствах защитена, сигурна в действията си. Оставях магията на пъстрите дъги в кукленската къщичка под стъкления похлупак, но вече нямах нужда от нея, за да мечтая. Не, щях да живея в истинския свят, който не можех да си

представя, докато надеждите и мечтите ми цъфтяха в кукленската къща.

Хванах Малкълм за ръка и се доближих до него. Той ме погледна и се усмихна. Сигурно сега, когато сме сами, той ще покаже любовта си към мен по-явно, реших аз.

— Разкажи ми пак за Фоксуърт Хол — примолих се, сякаш исках приказка за лека нощ. Щом споменах името на дома му, той се изправи.

— Къщата е на повече от сто и петдесет години. От нея лъха история. Понякога се чувствам като в музей, понякога — като в църква. Това е най-богатото имение в тази част на Вирджиния. Но аз искам да го направя най-богатото в страната, дори в целия свят. Искам да стане известно като замъка Фоксуърт.

В очите му прочетох студена решимост. Той продължи да разказва за стаите и за парка, за семейния бизнес и за собствените си планове. Докато говореше, усетих как потъвам все по-дълбоко и по-дълбоко в амбициите му. Уплаших се. Не знаех, че съм толкова податлива на внушения. Той се посвещаваше напълно на своите цели и аз почувствах, че дори бракът ни не е по-важен за него.

В някаква книга бях прочела, че жените обичат да знаят, че са най-важното нещо за съпрузите си и че те са готови на всичко за тях. „Това е истинската любов, това е единението“, гласеше цитатът, който не можех да забравя. Женените хора трябва да се чувстват взаимно обвързани и винаги да предугаждат желанията на другия.

Колата зави и пред погледа ми се откри Темза, по която множество кораби бавно, внимателно и неотклонно следваха курса си. Запитах се дали и аз някога ще се почувствам така обвързана с Малкълм. Разбрах, че една жена не би трябвало да си задава такива въпроси в деня на сватбата си.

Вечеряхме във влака. През целия ден не бях хапвала нищо от напрежение и бях прегладняла. Казах го на Малкълм.

— Трябва да внимаваш какво поръчваш по тези влакове. Цените са безбожни — отвърна той.

— Поне тази вечер можем да направим изключение от обичайната си пестеливост — възразих аз. — Хора с нашите възможности...

— Точно затова трябва винаги да сме пестеливи. Деловият ум се развива с практика, с упражняване. Това харесах и у баща ти. Той никога не допуска парите му да пречат на трезвата преценка. Само новобогаташите са прахосници. Можеш навсякъде да ги разпознаеш. Толкова са отблъскващи.

Разбрах, че дълбоко вярва на тази своя теза, и престанах да споря. Оставих го да поръча и за двама ни, макар че не бях доволна от избора му и когато станах от масата, бях все още гладна.

Малкълм подхвана разговор с няколко от спътниците ни. Развихри се спор относно така наречената „червена заплаха“, свързана с името на министъра на правосъдието А. Малкълм Палмър. Петима членове на законодателното тяло на щата Ню Йорк били уволнени за членство в социалистическата партия.

На върха на езика ми беше да кажа, че това е въпиеща несправедливост, но Малкълм разпалено изрази одобрение и аз си замълчах. Щях все по-често да го правя, макар и да не ми харесваше. Стиснах устни, да не би думите ми да излетят като птици от клетка.

Не след дълго престанах да следя разговора и заспах на мястото си до прозореца. Бях изтощена и физически, и емоционално. Навън бе тъмно и, с изключение на някоя далечна светлинка, нищо не се виждаше. Когато се събудих, видях, че Малкълм спи до мен.

Така отпуснато, лицето му изглеждаше по-младо, почти детско. Затворените клепки прикриваха остротата на сините му очи. Страните и отпуснатата челюст бяха загубили твърдите си очертания. Мислех си... всъщност, надявах се, че това лице ще ме гледа с любов, когато наистина стана негова съпруга и любима. Загледах се в издадената му напред долна устна. Тепърва ни предстоеше да се опознаваме. Дали двама души могат да се опознаят напълно? Къде беше мама да я попитам?

Обърнах се и огледах другите пътници. Всички спяха. Умората кротко се бе спуснала по пътеката между седалките и бе докоснала всекиго с пръсти от мъгла, а после се бе измъкнала под вратата, за да се слее отново с нощта. Влакът се поклащаше и лъкатушеше, а аз се чувствах като в търбуха на гигантска метална змия. Сякаш ме отнасяше нанякъде против волята ми.

От време на време прекосявахме някое заспало градче или село. Светлините в прозорците едва мъждукаха, а улиците пустееха.

Изведнъж в далечината изникнаха планините Блу Ридж^[1], подобни на спящи великани.

Бях задрямала, когато ме събуди гласът на Малкълм:

— Наближаваме гарата.

Погледнах през прозореца, ала видях само дървета и опустяло поле. Влакът намали скоростта и спря. Малкълм ме придружи до вратата и ми помогна да слеза. Стъпих на перона и огледах малката гара, която всъщност не беше нищо повече от един ламаринен покрив, подпрян на четири дървени стълба.

Въздухът беше прохладен и свеж. Небето бе осеяно с ярки звезди — толкова грамадно и дълбоко, че се почувствах дребна и незначителна. Прекалено голямо и прекалено близко. Красотата му ме изпълни със странно усещане за обреченост. Защо не бяхме пристигнали сутринта, за да ни посрещне топлата светлина на слънцето.

Сърцето ми се сви от мъртвата тишина и пустотата, които царяха наоколо. Съдейки по описанията на Малкълм, очаквах светлини и живот. Посрещна ни само шофьорът му Лукас. Той наближаваше шейсетте, имаше оредяла прошарена коса и тясно лице. Беше слаб и поне пет сантиметра по-нисък от мен. По движенията му познах, че е придремвал, докато ни е чакал.

Малкълм ме представи официално. Лукас кимна, сложи си шапката и забърза да донесе багажа ми, докато Малкълм ме заведе до колата. Гледах как Лукас товари куфарите ми, а после видях как влакът бавно тръгна, пое в нощта като някакво сребристо създание, което се опитва да се измъкне незабелязано.

— Толкова е безлюдно тук — казах на Малкълм, когато седна до мен. — Колко е до най-близкото селище?

— Не сме толкова далеч — Шарлотсвил е само на час път оттук, а по-наблизо има малко село.

— Много съм уморена — прошепнах и понечих да сложа глава на рамото му, но той не помръдна и аз се поколебах.

— Вече наближаваме.

— Добре дошли във Фоксуърт Хол, госпожо — каза Лукас, когато най-после се качи в колата.

— Благодаря, Лукас.

— Карай — викна му Малкълм.

Пътят се извиваше нагоре по стръмното. Като наближихме хълмовете, забелязах, че дърветата са подредени между тях и ги разделят на участъци.

— Служат като преграда срещу вятъра и задържат големите преспи сняг — обясни Малкълм.

Не след дълго видях няколко големи къщи, накацали по стръмното възвишение. После внезапно се появи Фоксуърт Хол, извиси се на фона на нощното небе и го изпълни с очертанията си. Къщата изглеждаше огромна. Беше разположена високо на хълма, обърната към другите къщи като горд монарх, оглеждащ любимците си. Това щеше да бъде моят дом — замъкът, на който щях да бъда господарка. Изведнъж проумях амбициите на Малкълм. Човек, отгледан в такъв царствен и богат дом, не можеше да мисли на дребно и да се задоволява с посредствени постижения. А колко самотна, застрашителна и потискаща можеше да се стори къщата на някой плах или дребен човек. Потръпнах при тази мисъл.

— И ти живееш тук само с баща си? Сигурно си много самотен, откакто го няма.

Малкълм не отговори, само погледна напред, сякаш се мъчеше да види къщата си през моите удивени очи.

— Колко стаи има?

— Трийсет-четирийсет. Може би някой ден, когато нямаш работа, ще ги преброиш.

Той се засмя, но аз не можех да преодоля обзелото ме страхопочитание.

— Има ли прислуга?

— Баща ми държеше твърде много хора. Откакто тръгна да пътува обаче, посъкратих персонала. Имаме готвачка, разбира се, и градинар, който все се оплаква, че има нужда от помощник, една камериерка, и Лукас, който е едновременно шофьор и иконом.

— Нима това е достатъчно?

— Е, сега и ти си тук, скъпа.

— Но аз не идвам като прислужница, Малкълм — отвърнах. Той замълча. Лукас спря пред къщата.

— Ясно е, че не използваме всички стаи, Оливия. Преди тук се бяха заврели цял куп роднини. За щастие се отървахме от тези паразити.

Лицето му се смекчи.

— След като се настаниш, ще прецениш нуждите ни от персонал и ще направиш каквото е най-полезно и икономично. Къщата е твоя грижа. Вече нямам време за нея, затова взех жена като теб, която ще може да я поддържа.

Прозвуча, сякаш си беше напазарувал съпруга.

Не казах нищо. Изгарях от любопитство да разгледам къщата, която щеше да бъде мой дом. Тя ме интригуваше и плашеше. Жалко, че пристигнахме през нощта, защото в мрака изглеждаше зловеща. Сякаш живееше свой собствен живот, преценяваше обитателите си, докато спяха, и можеше да навреди на онези, които не й харесваха.

Освен това, бях научила нещо от баща си за хората и техните жилища. Домовете винаги отразяваха личността на собствениците си. Самият той беше доказателство за това. Нашият дом беше простичко обзаведен, но изискан. И най-важното — излъчваше топлина.

Какво щеше да ми разкрие тази къща за човека, за когото се бях омъжила? Дали и той се налагаше така, както къщата господстваше над околността? Дали щях да се изгубя в този гигантски дом и да ме налегне самота, докато се скитам от стая в стая?

Лукас изтича да отвори двете крила на големия параден вход и Малкълм ме въведе в новия ми дом. Докато влизахме през величествената врата, той само положи ръка на гърба ми и сърцето ми се сви. Знаех, че е глупаво, но се бях надявала да ме пренесе през прага. Исканх поне за ден да бъда като някоя от онези очарователни и крехки жени, които мъжете обичат и боготворят. Но това нямаше да стане.

От мрака изникна дребна фигура и пропъди фантазията ми. Един глас ме поздрави:

— Добре дошли във Фоксуърт Хол, госпожо Фоксуърт.

Не можах да отговоря. За пръв път някой ме наричаше „госпожо Фоксуърт“. Малкълм ми представи госпожа Стейнър, камериерката. Тя беше дребничка, около метър и половина и извисявайки се над нея, аз се засрамах от мечтите си за пренасяне през прага. Макар и минала петдесетте, тя беше по-подходящ кандидат за такива мили глезотии. Но когато се усмихна, ми се видя добросърдечна. Погледнах към Малкълм — той даваше указания на Лукас къде да отнесе багажа ми.

— Застлала съм леглото и съм запалила огън, госпожо — осведоми ме тя. — Студеничко е тази вечер.

Съгласих се. За миг се стреснах от споменаването на леглото — та то си беше почти сутрин! Сега ли щеше да бъде първата ми брачна нощ? Като че ли още не бях готова, но бързо прикрих смущението си:

— Предполагам, че планинският климат във Вирджиния е нещо, към което човек трябва да се приспособи.

— След време се свиква. В късна пролет и през лятото дните може и да са топли, но нощите са хладни. Оттук, моля.

Не бях помръднала от площадката пред вратата, но сега беше дошъл часът да пристъпя напред и да се срещна с Фоксуърт Хол.

Лампите мъждукаха, а свещите пръскаха оскъдна светлина. Тръгнах бавно като сомнамбул през дългото преддверие с висок таван. По стените бяха окачени маслени портрети, най-вероятно на предишните обитатели на Фоксуърт Хол. Вървах и ги разглеждах. Мъжете изглеждаха сурови, студени и надменни. Жените също. Лицата им бяха изопнати, а очите — тъжни. Във всеки портрет търсех чертите на Малкълм, прилика с предците му. Някои от мъжете имаха същата светла коса и прав нос, а някои от жените, особено по-старите, имаха неговото напрегнато изражение.

В края на предното фойе, което имаше размерите на бална зала, стигнах до две изящни стълби, извити като дантелени маншети на кралска одежда. Те се събираха в балкон на втория етаж, след това в едно се изкачваха още нагоре. Три гигантски кристални полилея висяха от украсения с варак таван поне на десет метра от пода, покрит с пъстра мозайка. Цялото това великолепие ме порази. Колко безцветна и недодялана се чувствах в тази изискана стая!

Докато госпожа Стейнър вървеше напред, аз разглеждах мраморните бюстове, кристалните лампи, старинните гоблени — все неща, издаващи богатство. Лукас ни задмина с един от куфарите ми. Спрях в подножието на стълбата, унесена като в транс. И аз щях да бъда стопанката на този великолепен дом! Усетих ръката на Малкълм върху рамото си:

— Е, харесва ли ти?

— Истински дворец!

— Да — отвърна той. — Сърцето на моята империя. Очаквам да се грижиш добре за нея.

Свали ръкавиците си и посочи надясно:

— Това там е библиотеката.

Погледнах през отворената врата и видях стени, опасани с богато резбовани махагонови полици, по които имаше томове в кожена подвързия.

— Отзад има нещо като кабинет, където ще се занимаваш със счетоводството. Главните коридори на горния етаж се събират в ротондата. Спалните ни са в южното крило — там е по-топло. В северното крило има четиринайсет стаи с различна големина — те са за гости.

— Да, разбира се.

— Но съм съгласен с Бенджамин Франклин, че рибата и гостите се вмирисват на третия ден. Моля те, имай това предвид.

Понечих да се засмея, но разбрах, че говори сериозно.

— Хайде, сигурно си уморена. Остави експедициите за утре. Може да откриеш някой възрастен роднина в северното крило.

— Шегуваш се, нали?

— Разбира се, но имаше време, когато това би било съвсем възможно. Баща ми беше доста небрежен в това отношение. Госпожо Стейнър — обърна се той към камериерката, за да ѝ покаже, че може да ме заведе горе.

— Оттук, госпожо Фоксуърт — каза тя и аз тръгнах по стълбите вдясно, като прокарах ръка по палисандровия парапет. Лукас се спусна по стълбите отляво, за да вземе останалия багаж. Малкълм вървеше на една-две крачки зад мен.

Изкачихме се до горе и се отправихме към южното крило. Пред мен се изправи поставена на стойка желязна броня и наистина се почувствах като в замък.

Мека светлина огряваше южното крило. Сенките висяха в коридора подобно огромни паяжини. Първата врата отдясно беше затворена. Съдейки по вратата, реших, че стаята е доста голяма. Малкълм явно долови интереса ми.

— Трофейната зала — промърмори той. — Моя стая, където държа предмети, събирани при пътуванията и ловните ми експедиции.

Ударението върху „моя“ беше повече от ясно. Стаята веднага събуди любопитството ми. Сигурно нещата вътре биха ми помогнали да разбере човека, за когото се бях омъжила.

Минахме покрай цяла редица врати, докато стигнахме една двукрилна вдясно. Единствено тя беше боядисана в бяло. Спрях.

— Никой не влиза в тази стая — заяви Малкълм. — Тя принадлежеше на майка ми.

Гласът му остана студен и равен, а очите — далечни. Зачудих се какво ли го притеснява така. Той изплю думата „майка“, сякаш беше отрова. Що за човек можеше толкова да мрази майка си?

Разбира се, исках да узная неща повече, но Малкълм ме хвана за ръка и бързо ме поведе напред. Госпожа Стейнър се спря пред една отворена врата и се дръпна встрани, за да ми направи път.

Спалнята беше голяма. В средата стоеше богато резбовано легло от черешово дърво. Ръчно украсените колони завършваха с бял балдахин, а върху самото легло беше застлана сатенена покривка с ватирана бродерия. Имаше две големи възглавници, облечени в калъфки от ръчно плетен ажур.

Леглото беше между два големи прозореца, с изглед на юг, скрити зад старинни драпирани завеси от светлосиня коприна. Дървеният под беше лъснат, а пред леглото имаше дебел светлосив вълнен килим.

Погледнах тоалетната масичка с овално огледало. До нея стоеше голям шкаф, после огромен гардероб и, точно срещу леглото, стол с тапицерия от синьо кадифе. Вдясно имаше още един гардероб, а до него — още един шкаф. Срещу леглото беше камината, озарена от игривите пламъци на огъня.

Макар завесите, покривката и килимът да излъчваха топлина и женственост, стаята изглеждаше студена. Стоях и си мислех, че сигурно е приготвена доста набързо. Как можеше Малкълм да търпи такава спалня в тази великолепна къща!

Въпросът ми получи незабавен отговор. Това не беше нашата спалня. Това беше моята спалня.

— Сигурно искаш да си лягаш — каза той. — Пътуването беше доста изморително. Можеш да поспиш до късно, ако си изморена.

Малкълм се наведе, целуна ме бързо по бузата и си излезе, преди да мога да кажа каквото и да било.

Хрумна ми, че може би е стеснителен и думите му са за пред госпожа Стейнър. Сигурно щеше да дойде в леглото ми по-късно или пък на сутринта.

Госпожа Стейнър се повъртя край мен известно време, показва ми банята, обясни ми порядките в къщата, начина, по който се оправя със спалното бельо, както и реда за уточняване на менюто.

— Много е късно, за да запомня всичко това — отвърнах аз, — но утре ще си поговорим отново и тогава ще решим какво да запазим и какво да променим.

Мисля, че твърдостта ми я изненада.

— Всеки четвъртък прислугата отива до града. Тогава пазаруваме и за себе си — съобща ми тя, уплашена да не променя и това.

— Къде спи прислугата?

— Нашите стаи са отзад, над гаража. Утре ще се запознаете и с Олсен, градинаря. Той ще иска да ви разведе из градината. Много се гордее с нея. Госпожа Уилсън е готвачката. Тя работи у семейство Фоксуърт вече трийсет години. Твърди, че е на шейсет и две, но знам, че приближава седемдесетте.

Тя продължи да бърби с леко гърлен немски акцент, докато разопаковаше багажа ми и го подреждаше в гардероба. Постепенно думите ѝ се сляха в монотонен напев и повече не бях в състояние да ги следя. Тя разбра, че вече не я слушам, и се оттегли с думите:

— Желая ви спокоен сън през първата нощ във Фоксуърт Хол.

Всъщност вече бе сутрин.

Извадих синия халат, който бях ушила с много старание за първата си брачна нощ. Имаше дълбоко остро деколте и беше най-разголената ми дреха. Спомних си, че когато остроото деколте излезе на мода, то беше заклеймено от амвона като безсрамно. Лекарите казваха, че е вредно за здравето, и на блузите с такива деколтета им излезе прозвището „пневмонии“. Въпреки това жените продължиха да ги носят и те дори станаха много модерни. Досега бях избягвала такива деколтета и се замислих дали да облека халата.

Все пак реших да го сложа. После пуснах косата си по раменете и се загледах в огледалото. Светлината на огъня придаваше цвят на кожата ми и изглеждах така, сякаш горя отвътре.

Видът ми ме накара да си представя незапалена свещ, защото на това прилича непознатата любов жена. Без значение колко е хубава, ако няма до себе си мъж, който да я обича, тя никога няма да запламти

ярко. Беше дошло време и аз да запаля своята свещ. Копнеех да видя пламъка.

Желанието заблестя в очите ми. Прокарах пръсти по кичурите коса и докоснах раменете си. Стоях, мислех за Малкълм, който най-после ще дойде при мен и ще ме вземе в обятията си. Припомних си различни любовни сцени от книги, които бях чела.

Щеше да притисне устни до раменете ми, да хване ръката ми и нежно да я погали. Щеше да ми шепти за любов и да ме прегръща силно. Височината ми — моето вечно бреме — щеше да го възпламени. В неговите ръце щях да пасна точно, изящна и нежна като всяка жена, защото това е силата на любовта — да превръща в лебед и най-грозното патенце.

В този халат се почувствах като лебед. Най-после бях станала желана жена. Щом Малкълм влезеше, щеше да го забележи, и ако имаше някакви съмнения относно чувствата си към мен, те щяха да бъдат пометени като есенни листа от вятъра. Мечтаех да влезе. Бях готова за идването му.

Угасих лампата и се мушнах под завивките. Сенки и отблясъци от огъня танцуваха по тавана. Духовете на предците на Малкълм бяха разбудени от пристигането ми. Изпълняваха ритуала на възкресението, оживени от възможността да преследват с тайните си една нова господарка. Вместо да ме уплаши, тази мисъл ме очарова и не можах да откъсна очи от танца на фигурите, родени от червените отблясъци на огъня.

Някъде по дългия празен коридор чух да се затваря врата. Ехото се понесе в мрака, блъсна се в стените и стигна моята врата.

Последва дълбока студена тишина, която прониза сърцето ми, зажадняло за топлина, любов и внимание. Придърпах завивките до брадичката си и вдишах аромата на прани чаршафи.

Ослушвах се за стъпките на Малкълм, но те така и не се появиха. Огънят взе да гасне, сенките се смалиха и се скриха обратно в стените. Клепките ми натезаха, докато вече не можех да ги държа отворени. Дойде сънят. Казах си, че когато се събудя, Малкълм ще бъде до мен и прекрасният нов живот, който очаквам, ще започне.

[1] Планинска верига, простираща се от Вирджиния на север до Джорджия на юг. — Б.пр. ↑

ГРОЗНОТО ПАТЕНЦЕ И ЛЕБЕДЪТ

Нещо ярко докосна очите ми и се събудих. В полусън си помислих, че ме огрява любовта на Малкълм, но след миг разбрах, че това е просто слънцето. Мястото до мен беше студено и празно. Малкълм не беше идвал през нощта. Сълзите бликнаха нечакани в очите ми. Бях омъжена жена. Кога най-последно ще ме огрее светлината на любовта! Разцъфналите ми мечти бяха попарени сякаш от зимен мраз. Кой беше моят съпруг? Коя бях аз сега? Пристъпих към прозореца и вдигнах сатенените пердета. Слънчевите лъчи плиснаха в стаята.

На вратата тихо се почука. Опитах се да прозвуча бодро и весело:

— Кой е?

Нямаше смисъл. Гласът ми трепереше.

— Добро утро, госпожо Фоксуърт. Надявам се да сте спали добре.

Беше госпожа Стейнър. Преди да успея да кажа каквото и да било, тя беше отворила вратата и ме оглеждаше. По устните ѝ пробяга неодобрителна усмивка.

— Господин Фоксуърт станал ли е вече? — запитах аз.

— О да, госпожо. Преди доста време. Вече излезе.

За миг се втренчих в нея. Излязъл? Прехапах устни, за да не заплача. Нима не смяташе да прекара първия ден тук с мен? Може би е спрял до вратата ми, разбрал е, че спя, и си е отишъл. Защо все пак не ме е събудил? Защо не е дошъл при мен?

Почувствах се като гостенка, не като младоженка. Дали и прислужниците го усещаха? Затова ли госпожа Стейнър ме гледеше студено и неодобрително?

— Господин Фоксуърт остави ли съобщение за мен? — попитах, обидена от това, че ми се налага да питам прислугата какво е казал съпругът ми. Поне можеше да напише някоя мила бележка и да я остави на леглото до мен. Това би ме поstopлило. Стаята беше толкова студена. Огънят беше угаснал ведно с мечтите ми. Усетих сърцето си

като изстинал въглен. Снощи то гореше с пламъка на надеждата. Тази сутрин беше покрито с пепел. Но пред прислугата трябваше да показвам само сила и вещина.

С отсечен поклон госпожа Стейнър ме уведоми:

— Не, госпожо. Не е оставял съобщения. Искате ли да ви донесат закуската в стаята?

— Не. Ще се облека и след малко ще сляза.

— Да, госпожо — отвърна тя и понечи да запали огъня.

— Няма нужда. Аз не се излеждавам сутрин.

— Както желаете. Искате ли нещо специално за закуска?

— Какво закуси съпругът ми?

— Господин Фоксуърт винаги закусва много леко.

— Аз също.

Госпожа Стейнър кимна и се оттегли.

Не беше вярно, разбира се. Понякога сутрин се събуждах освирепяла от глад и се нахвърлях върху всичко, което се изпречеше пред погледа ми. Но тази сутрин не бях гладна. Бях съсипана и реших веднага да намеря начин да поправа това.

Нещо не беше наред. Татко ме беше учил, че когато нещо не е наред, винаги има причина. И тя винаги е скрита. Ако искаш да разбереш истината, трябва да я търсиш. Но ме беше предупредил: „Оливия, когато търсиш истината в сенките, понякога се натъкваш на неща по-ужасни и болезнени, отколкото можеш да си представиш.“ Аз обаче бях силна. Така бях възпитана. Малкълм Фоксуърт беше мой съпруг и аз щях да разбера защо ме бе пренебрегнал през първата ни брачна нощ. Не бих позволила разочарованието ми да надделее над разума. Бях чакала толкова дълго отредените за мен утринни целувки, прегръдки и прошепнати любовни слова. Аз също заслужавах всичко това и нямаше да се предам толкова лесно.

Когато станах и се видях в халата, предназначен да достави удоволствие на Малкълм, ужасно се притесних, въпреки че бях сама. Сякаш бях облякла костюм за пиеса, която не се е играла; нещо повече — никой не беше и помислял да я поставя. Почувствах се глупава и се разсърдих на себе си. Свалих халата и бързо се облякох.

Никога няма да забравя слизането по стълбите през тази първа сутрин. Застанах на площадката, погледнах огромното фойе и усетих

празнотата. Да превърна тази къща в дом беше предизвикателство, което знаех, че мога да приема.

Докато слизах, наистина се почувствах като кралица. Госпожа Стейнър беше извикала готвачката госпожа Уилсън, градинаря Олсен и Лукас да ме поздравят. Прислужниците ме чакаха долу, притеснени и любопитни да видят новата си господарка. Сигурно съм изглеждала доста внушителна. Най-вероятно госпожа Стейнър и Лукас ме бяха описали предварително на другите двама. Никой обаче не беше очаквал, че Малкълм ще си доведе толкова висока съпруга. С прибрана коса, широки и изправени рамене, сигурно съм им заприличала на амазонка. В очите им прочетох страх и интерес. Обърнах се към тях:

— Добро утро. Не очаквайте, че и друг път ще ставам толкова късно. Както госпожа Стейнър може да ви каже, пристигнахме посред нощ. Моля, представете ни, госпожо Стейнър.

Малкълм трябваше да направи това, помислих си аз. Сигурно виждаха разочарованието ми.

— Госпожа Уилсън, готвачката.

— Добре дошла, госпожо Фоксуърт.

За разлика от госпожа Стейнър, тя беше едра, висока поне метър и седемдесет. Имаше прошарена русолява коса и големи любопитни светлокафяви очи. Стори ми се, че се усмихна, сякаш искаше да каже, че съм оправдала очакванията ѝ. Съдейки по думите на госпожа Стейнър, готвачката познаваше Малкълм от дете и би могла да отгатне каква съпруга ще си вземе.

— Олсен, градинарят — представи го госпожа Стейнър.

Той пристъпи напред, стиснал шапката си в ръце. Беше набит, с дебел врат. Приличаше на бик. Имаше дебели пръсти и къси, силни ръце. В лицето му долових нещо простовато и детинско. Чертите му бяха груби, но в очите се четеше доброта. Изглеждаше като уплашен първокласник, когото учителят се готви да смъмри.

— Д-д-добро утро, госпожо Фоксуърт — каза той. Притесни се от заекването си и бързо сведе поглед.

— Добро утро.

Обърнах се пак към госпожа Стейнър:

— Отивам да закуся. После ще прегледам къщата и градината. Върнете се към задълженията си. Ще ви повикам, ако имам нужда.

Седнала в края на дългата дъбова маса за двайсет души, аз се чувствах като малко момиченце на високо детско столче. Тази огромна къща ме потискаше. Повишах ли тон, гласът ми отекуваше и подсилваше празнотата. Ако Малкълм беше тук, щях да се чувствам съвсем естествено — нито грамадна, нито мъничка.

Госпожа Стейнър ми сервира и се зае със спалните. Нямах нищо против да ям сама. Често го бях правила. Но това беше денят след сватбата ми и според думите на Малкълм — началото на моя меден месец!

Огледах голямата трапезария. Макар че беше добре осветена, в нея имаше нещо мрачно. Може би тапетите трябваше да се сменят. Завесите изглеждаха безцветни и прашни. Знаех, че с упорство, сила и изрядно почистване мога да превърна тази запусната къща в дом.

Преди да стана от масата, дойде госпожа Уилсън и ме попита дали ще поръчам нещо специално за вечеря. За момент не можах да проговоря. Изобщо не знаех какво обича Малкълм. Попитах я:

— Какво готвите в сряда?

— Агнешко, но господин Фоксуърт ми каза отсега нататък да планирам менюто с вас.

— Добре, но засега се придържайте към обичайното. Ще направим съответните промени постепенно.

Тя кимна и като че ли по лицето ѝ отново пробяга онази усмивка. Дали наистина се досещаше какво ще кажа? Трябваше да се успокоя.

— Госпожо Уилсън, по-късно ще дойда при вас и ще ми разкажете какво готвите обикновено, кои са любимите ястия на господин Фоксуърт, кога какво предпочита...

Кого заблуждавах? Тази жена познаваше съпруга ми по-добре от мен.

— Както желаете, госпожо Фоксуърт.

Госпожа Стейнър се върна в кухнята, а аз започнах експедицията си из Фоксуърт Хол, сякаш щях да посещавам музей. Единствената разлика беше, че къщата щеше да ми разкрие нещо повече за моя съпруг. Много по-хубаво би било, ако Малкълм беше до мен, за да ми показва най-ценните за него неща, да ми разказва историята на всяка мебел и картина.

Реших да започна с библиотеката — огромна, мрачна и отдавна непроветрявана стая. Дали заради книгите, покрили три от четирите

стени, но вътре беше тихо като в гробище.

Таванът беше поне шест метра висок и полиците с книги стигаха догоре. Една подвижна стълбичка от ковано желязо се плъзгаше по релса, прикрепена към втория ред полици, а по-нагоре имаше балкон, откъдето човек стигаше до най-горните рафтове. Никога не бях виждала толкова много книги. Зарадвах се, защото много обичах да чета. Разбира се, новите отговорности щяха да отнемат от времето ми за четене. Един бърз преглед на полиците ми показва историческа, биографична, както и класическа литература. Явно Малкълм изобщо не беше запознат с популярните съвременни автори.

Вдясно от вратата имаше огромно бюро, най-голямото, което бях виждала. Зад него беше поставен висок, тапициран с кожа въртящ се стол. Най-много ме изненада броят на телефоните — цели шест. За какво му бяха толкова много? Колко разговора наведнъж можеше да води? Мина ми през ума, че трябва да поддържа непрекъснатата връзка с — всичките си предприятия, например тъкачните фабрики и други такива, с адвокати и борсови посредници, но шест телефона!

Отляво на бюрото имаше няколко високи тесни прозореца, които гледаха към малка градинка — красива, пъстра, спокойна гледка. Видях Олсен да плеви. Явно усети, че съм на прозореца и го гледам, защото се обърна към мен, направи лек поклон и заработи по-бързо.

Когато се обърнах, забелязах една махагонова картотека, която изглеждаше като изящна мебел. Двата дълги дивана от светлокафява кожа бяха отдалечени от стените, така че да може да се минава зад тях. Край камината имаше столове, а по полиците наоколо бяха пръснати статуетки.

Светлината беше оскъдна въпреки големите прозорци. Може би, ако се сложат няколко саксии с цветя до прозорците, това ще направи стаята по-уютна, размишлявах аз.

После видях вратата в другия край на библиотеката. Любопитството ме накара да я отворя и да надникна вътре. Стаята беше тясна и в средата имаше малко бюро със стол. В единия му край бяха натрупани папки, а до тях — писалки, мастилница и бележник. Стените бяха голи, а тапетите в слонова кост бяха избелели до белезникаво сиво.

Дали тази студена и безлична стая не беше отредена за мен? Потръпнах и обгърнах раменете си с ръце. Помещението изглеждаше

като пристроено в резултат на нечие закъсняло хрумване; предвидено за склад или нещо от този род. Тук можеше да стои някой писар или секретар, но не и господарката на имението.

Разбира се, не биваше да забравям, че Малкълм доста неочаквано реши да се оженим и всичко стана толкова набързо, че той не беше имал време да ремонтира стаята. Това беше моя работа. Щях да сменя безцветните прашни завеси, да донеса цял куп цветя, да окача няколко весели картини по стените, да сложа полици и да постеля ярък килим. Имаше толкова неща за правене. Всъщност това ме развълнува.

Представях си как работя тук, докато Малкълм урежда големите си сделки от библиотеката. Нямах да бъдем далеч един от друг. Може би затова искаше да съм в задната стаичка. Тази мисъл ме поободри.

Затворих вратата и се върнах в библиотеката, за да реша коя част от къщата да разгледам. Предишната нощ любопитството ми беше привлечено от голямата бяла врата, зад която някога е била стаята на майка му. В желанието си да науча колкото е възможно повече за него и миналото му, аз се запътих обратно към южното крило и „тайната стая“. Когато Малкълм каза, че никой не трябва да влиза в нея, сигурно не е имал предвид мен.

Спрях пред двойната врата, когато чух хлопване някъде по същия коридор. Госпожа Стейнър ме изгледа и макар че беше далеч от мен, забелязах угриженото ѝ изражение.

Караше ме да се чувствам неудобно, като стоеше и ме гледаше втренчено. Все едно ме беше хванала натясно. Как се осмеляваше някаква си прислужница да ме поставя в такова положение? Запитах остро:

— Свършихте ли с работата си?

— Не още, госпожо Фоксуърт.

— Тогава продължавайте — наредих и я изгледах, докато се извърна и тръгна към стаята на Малкълм.

Пресегнах се, натиснах дръжката и влязох в стаята, обитавана някога от майката на Малкълм. Щом пристъпих вътре, занемях. Не бях очаквала, че стаята ѝ може да изглежда така. И тя е спала тук!

В средата, на невисок подиум стоеше... най-добре може да се опише като легло — лебед. Обърнатата в профил глава беше от гладка слонова кост и изглеждаше, сякаш се готви да се скрие в пуха под вдигнатото крило. Лебедът имаше сънено рубиненочервено око.

Крилата му леко се извиваха ѝ обграждаха горния край на овално легло, което изискваше специално ушити чаршафи. Дизайнерът беше предвидил връхчетата на крилата да придържат отметнатия встрани ефирен прозрачен балдахин във всички нюанси на розовото, виолетовото и пурпурното. В долния край, напъряно на голямото легло, беше сложено малко легло — лебед.

На пода пред леглото бяха постлани бледолилав килим и голяма бяла кожа. Имаше кристални лампиони, украсени със сребро и злато. Два от тях бяха с черни абажури. Между другите два беше поставено канапе с розова кадифена тапицерия.

Признавам, гледката ме потресе. Стените бяха покрити с тежка копринена дамаска в крещящо розово, доста по-ярко от бледия, почти десет сантиметра дебел килим. Пристъпих към леглото и докоснах меката пухкава покривка.

Що за жена е била майката на Малкълм? Филмова звезда? Какво ли е да спиш в такова легло? Не можех да не легна в него, да усетя меката му, изкусителна чувственост. Това ли искаше Малкълм? В това легло ли е бил заченат? Като че ли не бях разбрала красивия си съпруг — може би в сенките на душата му се криеха непонятни за мен копринена мекота и чувственост.

— Кой ти позволи да влизаш тук?

Скочих уплашено. На вратата стоеше Малкълм. За миг си помислих, че ще пристъпи към мен с обич, но после видях в очите му странен пламък, който разкривяваше красивото му лице. Ледени тръпки полазиха по гърба ми. Затаих дъх и седнах. Докоснах с ръка гърлото си, защото чувствах, че се задушavam.

— Не те чух да влизаш, Малкълм.

— Какво правиш тук?

— Това... това, което ти ми каза. Разглеждам къщата.

— Това не е част от нашата къща. То няма нищо общо с нея.

Гласът му беше студен като полярен лед.

— Само се опитвах да ти доставя удоволствие, Малкълм. Искah да те опозная и реших, че като науча нещо за майка ти, ще започна да те разбирам по-добре.

Всичко беше толкова объркано и нереално, че главата ми се замая. Сякаш бях нахлула по-скоро в нечия мечта за миналото, отколкото в самото минало.

— Майка ми? Ако мислиш, че опознаването на майка ми ще ти даде ключа към мен, горчиво се лъжеш. Искаш да ти разкажа за майка си, така ли? Добре, така да бъде.

Отпуснах се в копринените чаршафи. Той се надвеси над мен, а аз се почувствах слаба и обърквана.

— Майка ми — започна Малкълм горчиво, — беше много красива. Чаровна, жизнерадостна и любвеобилна. Тя беше всичко за мен. Тогава бях наивен и доверчив и не познавах женската природа. Не знаех, че още от времето на Ева жените винаги са предавали мъжа. Особено жените с красиви лица и съблазнителни тела. О, Оливия, тя беше толкова измамна. Под милите усмивки и нежните думи се криеше сърце на уличица.

Отиде до гардероба и рязко го отвори.

— Погледни всички тези дрехи — продължи той, като извади една светла ефирна рокля и я хвърли на пода. — Да, майка ми беше светска жена от края на миналия век.

Продължи да вади вечерни рокли от дантела в ярки цветове, фини фусты и дори ветрило от щраусови пера, и да ги хвърля едно на пода.

— Да, Оливия, тя беше царицата на всеки бал. Ето тук се доразкресаваше.

Отиде до блестящия от позлата будоар. Навсякъде около тоалетната масичка имаше огледала. Сякаш не на себе си, взе четка за коса и гребен с посребрени дръжки.

— Тази стая струваше цяло състояние. Баща ми задоволяваше всяка нейна прищявка. Тя имаше необуздан свободолюбив дух.

Той замълча, после каза „Корин“, сякаш самото произнасяне на нейното име можеше да освободи духа ѝ. По очите му разбрах, че отново я вижда как пристъпва безшумно по дебелия лилав килим, а шлейфът на халата ѝ се влачи след нея. Помислих си, че сигурно е била много красива. Никога не бе се спирал подробно на нея в предишните ни разговори, макар аз да му бях разказала за смъртта на мама. Предположих, че обстоятелствата са били толкова трагични, че скръбта му все още не му позволява да говори за това. Попитах го:

— От какво е умряла?

— От нищо не е умирала тук — сърдито отвърна той, — освен може би от скука. Скуката от това да имаш всичко, което пожелаеш, и

да доставяш толкова удоволствия на сетивата си, че да ги притъпиш.

— Какво искаш да кажеш с това „не е умирали тук“?

Той обърна гръб на огледалата и се запъти към вратата, сякаш се канеше да излезе. Спрях го с думите:

— Малкълм, не мога да бъда твоя съпруга, без да знам миналото ти, без да знам нещата, които са известни дори на външни хора.

— Тя избяга — промълви той, все още с гръб към мен. После се обърна. — Избяга с друг мъж, когато бях едва на пет години.

Сякаш изстреля последните си думи. Избягала ли? Потреперих. Малкълм се върна и седна до мен на леглото.

— Тя правеше каквото си иска, когато си иска, както си иска. Нищо нямаше значение, когато ставаше дума за собственото ѝ удоволствие. Господи, Оливия, ти познаваш този тип жени — каза той и положи ръце на раменете ми. — Те са точно това, което ти не си — повърхностни, самовлюбени и лекомислени, флиртуват с всеки, не могат да останат верни на никого и на тях не може да се разчита.

Изчервих се... Внезапно видях нещо особено в погледа му. Той примигна, сякаш току-що се бе убедил в нещо. Когато отново ме погледна, лицето му имаше друго изражение. Ръцете му все още бяха върху раменете ми, но сега ги стисна силно, почти болезнено. Опитах да се отскубна, но той ме хвана още по-здраво.

Не можех да помръдна. Погледът му ме хипнотизираше. След миг се усмихна, но усмивката му ми се стори безумна. Пръстите му се отпуснаха, но вместо да отдръпне ръце от мен, той ги прокара по гърдите ми и грубо ги притисна. Прошепна:

— Да, тя ме изостави. Остави ми само спомена за допира, за целувката и за сладкия аромат на тялото ѝ.

Затвори очи и пое дълбоко дъх. Пръстите му заработиха бясно, сякаш движени от своя собствена воля, и разкопчаха блузата ми. Устните му докоснаха шията ми и той зашепна:

— Остави ме завинаги в тази стая и аз я виждам, усещам я...

Грубо смъкна блузата ми. Бях толкова ужасена, че не можех да си отворя устата. Затаих дъх. Той продължи:

— Името ѝ отеква из цялата къща. Корин! Корин!

Ръцете му се плъзнаха по тялото ми и дръпнаха полата.

Усетих я как се смъква надолу. Пръстите му препускаха по тялото ми като подивели животни — по дрехите ми, под тях, дърпаха,

бореха се и грубо ме разсъбличаха.

— Корин. Мразех я. Обичах я. Но ти поиска да знаеш за майка ми. Ти поиска да узнаеш. Майка ми — добави той с презрение.

Отдръпна се и разкопча панталона си. Стъписано гледах как се хвърля върху мен като психопат, объркан в собствените си изкривени чувства, воден не от обич и желание, а от омраза и похот.

Вдигнах ръце да се защитя, но той ги разтвори и ги притисна към леглото.

— Майка ми. Ти не си като нея. Никога няма да бъдеш като нея. Никога няма да изоставиш децата, които ще създадем, нали, Оливия? Нали?

Поклатих глава и усетих как се намества между краката ми и грубо ме обладава. Исках да го обичам, да го направя щастлив, да го милвам нежно, но като го видях такъв, с изкривено лице и пламнал от гняв поглед, можех само да затворя очи и да се отпусна назад.

— Моля те, Малкълм — прошепнах. — Не така. Моля те. Аз няма да бъда като нея. Не съм като нея. Аз ще обичам теб и децата ни.

Той не ме чуваше. Отворих очи и видях, че е изцяло завладян от гнева и похотта си. Отново и отново се хвърляше върху мен и жестоко ме пронизваше. Исках да извикам, но се страхувах да не го вбеся, а и се притеснявах, че прислугата може да чуе. Сподавих вика си и прехапах устни.

Най-накрая гневът му се изля в мен. Беше толкова горещ, че се уплаших да не ме обгори. Малкълм спря тласъците си; беше удовлетворен. Изстена и зарови лице в гърдите ми. Усетих как тялото му потръпва и се отпуска.

Прошепна едно последно „Корин“, после се отдръпна от мен, облече се бързо и напусна стаята.

Сега вече знаех кой живее в сенките на душата на Малкълм Нийл Фоксуърт и кой го преследва. Знаех защо си е избрал жена като мен. Бях пълната противоположност на майка му. Тя беше лебедът, а аз бях грозното патенце, защото той така искаше. Никога нямаше да получа любовта, за която бях мечтала.

Любовта на Малкълм вече беше спечелена и захвърлена от жената, която витаеше в тази стая. За мен не беше останало нищо.

ПРИЗРАЦИТЕ НА МИНАЛОТО

Тази нощ плаках в самотното си легло. Смятах, че знам какво иска Малкълм, но въпреки това в мислите ми всичко се объркваше. Майка му го беше изоставила още петгодишен. Изобщо не беше умряла, а в неговото съзнание беше по-жива отвсякога. Сенките на нощта ми се подиграваха. „Нали искаше да знаеш“ шепнеха те. „Е, сега знаеш!“. Бях започнала наистина да опознавам съпруга си. Малкълм не искаше да съм нежна, а напротив — груба. Той не търсеше тайнствената, ефирна и вълшебна жена, а солидна и благонадеждна съпруга като мен. За него никога нямаше да бъде пролетно цвете. Не, щях да бъде жилавият крем, преживял зимния мраз, най-високото цвете в градината — силно, гордо, устояващо и на ледения вятър. Това беше видял той в мен. Такава и щях да бъда. Утеших се с това решение и се унесох в неспокоен сън.

На другата сутрин се събудих рано и бавно слязох по стълбите. Ударите на сърцето ми така ме замайваха, че трябваше да поспра и да се хвана за парапета. Затворих очи, поех си дълбоко дъх и влязох в трапезарията. Малкълм седеше в единия край на масата и закусваше, сякаш между нас не се бе случило нищо.

— Добро утро, Оливия — студено ме поздрави той. — Вече са ти приготвили място на масата.

Всичките ми страхове се оправдаха. Моето място беше на другия край на дългата маса. Опитах се да уловя погледа му, докато сядах, и да разбера какво чувства. Не можах да проникна отвъд маската. Надявах се само, че предния ден в стаята на майка си Малкълм просто беше загубил самоконтрол и сега искаше, както и аз, бързо да забравим за това и да продължим. Да градим общото си бъдеще. Знаех, че то ще бъде подчинено на материалното благополучие и че в него няма да има нищо от онази лекомисленост, която ме беше изненадала и беше причинила толкова болка на Малкълм. Стиснах устни и седнах. Малкълм заговори и в гласа му долових нежност:

— Оливия, време е да отпразнуваме брака си. Утре вечер ще бъде сватбеното ни тържество. Госпожа Стейнър е направила всички

приготовления, а аз съм поканил известни хора от околността. Давам този прием в твоя чест и очаквам да се представиш като жена, достойна да бъде моя съпруга.

Развълнувах се. Очевидно и той беше решил да оставим зад гърба си вчерашната случка и да започнем брака си наново с празненство.

— О, Малкълм, мога ли и аз да помагам?

— Няма да има нужда, Оливия. Вече е уговорено за утре вечер и както ти казах, госпожа Стейнър се е погрижила за всичко. Моето семейство е известно с изисканите си и пищни приеми, а този път съм решил да надмина себе си. Както знаеш, имам големи планове за бъдещето и ти, разбира се, си част от тях. Скоро ще бъда най-богатият човек в окръга, после — в щата, а след това — може би и в цялата страна. Приемите в дома ми винаги отразяват общественото ми положение.

Почти не можах да ям. Искях да направя възможно най-добро впечатление на приятелите и колегите на Малкълм, но единственото, за което мислех, беше, че нямам достатъчно хубав тоалет. Мислено прегледах целия си гардероб — провиснали сиви рокли, високи яки с копчета, всекидневни блузи. Щом станах от масата, веднага се, втурнах в стаята и се зарових в дрехите си, старателно подредени от прислугата предния ден. Намерих синята рокля, с която бях вечерта на запознаването си с Малкълм. Щом бе впечатлила него, значи можеше да впечатли и останалите. Зарадвах се, защото роклята показваше онова, което Малкълм искаше от съпругата си — да бъде горда, съдържана, с добри обноски и най-важното — достойна половинка на Малкълм Фоксуърт.

Следобеда къщата закипя от приготовления за приема. След като Малкълм ми даде да разбера, че ще се оправят и без мен, реших да не се пречкам. Всъщност добре, че настоя да посветя деня на себе си, тъй като приемът беше в моя чест. Поколебах се дали да продължа разглеждането на Фоксуърт Хол, защото тайните на имението ме плашеха. Но след като вече бях започнала, не беше ли по-добре да знам цялата истина, вместо само част от нея? Искях да науча повече за хората, живели тук в миналото. Вървейки по коридора в северното крило, преброих четиринайсет стаи. Малкълм ми беше казал, че те са на баща му. Тук коридорите бяха по-тъмни и студени, отколкото в

останалата част на къщата. Най-после стигнах до леко открената врата. Огледах се, за да се уверя, че никой не ме наблюдава, и я отворих. Зад нея имаше просторна спалня, която според мен беше претрупана с мебели. Отдалечена от обитаемата част на къщата, тя като че беше предназначена за укриване на хора. За разлика от другите стаи в това крило, като изключим тази на баща му, единствено тук имаше самостоятелна баня. Можех да си представя как Малкълм заточава тук някой от не особено любимите си братовчеди.

Мебелировката се състоеше от две двойни легла, скрин, голям шкаф, два тапицирани стола, тоалетна масичка със столче, поставена между двата прозореца с тежки бродирани завеси, махагонова маса с четири стола и една по-малка маса с лампа. На фона на тази тежка, мрачна мебелировка се открояваше ярък ориенталски килим със златни ресни.

Може би тази стая наистина е била убежище, например за Корин. Бях силно заинтригувана. Продължих напред и в дъното на килера открих друга, по-малка врата. Отворих я — паяжините се разкъсаха, праха се слегна и аз зърнах малко стълбище, което отвеждаше към тавана.

Поколебах се. Тавани като този пазеха в себе си нещо повече от миналото. Те бяха особено загадъчни. Лесно беше да разпознаеш лицата от портретите. Но на таван, скрит зад малка вратичка в килера, можеше да има семейни тайни, които е по-добре да не знаеш. Дали исках да продължа? За миг се вслушах в звуците на къщата. Не се чуваше нищо от долните етажи.

Щом направих първата стъпка, разбрах, че е твърде късно да се върна назад. Безмълвието беше нарушено. Тръгнах нагоре.

Никога не бях виждала толкова голям таван. Дори не си бях представяла, че може да съществува. Погледнах към отсрещната стена през облака пращинки, танцуващи в лъчите, които проникваха през капандурите. Беше толкова далеч, че не се виждаше ясно — сякаш през разместен фокус. В спарения въздух се носеше дъх на застояло и на недокосвани с години предмети, някои от които бяха почнали да се разпадат.

Широките дъски на пода проскърцаха, когато тръгнах плахо напред. Някои дъски изглеждаха дотолкова изгнили, че се уплаших да не се счупят под тежестта ми.

Вдясно от мен нещо изтопурка и аз видях няколко полски мишки. Как ли се бяха добрали до тази недостижима за тях височина?

На тавана имаше мебели колкото да се обзаведат няколко къщи. Бяха от тъмно дърво, мрачни и масивни. Голите маси и столове изглеждаха гневни, сякаш ги бяха предали. Защо ли Малкълм и баща му бяха запазили всичко това? Да не би и двамата да страдаха от вещомания? Или тези неща след време щяха да бъдат ценни антики?

Всичко ценно беше покрито с калъфи, които натрупаният прах бе превърнал от бели в сивкави. Силуетите им приличаха на спящи призраци. Страхувах се, че ако ги докосна, ще се събудят и ще полетят към табана. Дори спрях и се заслушах, защото ми се стори, че долових шепот зад гърба си, но като се обърнах, разбрах, че ми се е причуло.

За миг ми се прииска да чуя гласовете от миналото на Малкълм, защото казаното от тях щеше да ми разкрие много истини. Всички тайни на Фоксуърт Хол бяха намерили убежище тук. Бях сигурна в това и тази сигурност ме поведе напред, за да надникна в куп кожени куфари с големи месингови закопчалки. Бяха подредени до стената и върху някои все още имаше залепени етикети с имената на далечни градове. Може би в някои от тези куфари Корин и бащата на Малкълм — Гарланд, са сложили багажа си, когато са тръгвали на сватбено пътешествие.

До отсрещната стена се издигаха огромни шкафове. Приличаха на безмълвни стражи. Отворих едно от чекмеджетата и открих военни униформи както на Конфедерацията, така и на Съюза^[1]. Като се има предвид географското положение на тази част от Вирджиния, стори ми се възможно някои от семейство Фоксуърт да са тръгнали по различни пътища и дори да са се изправили в битка един срещу друг. Представях си синовете на Фоксуъртови — упорити и решителни като Малкълм, буйни и гневливи, как си разменят проклетия, разделени от каузите на Севера и Юга. Със сигурност онези, които са осъзнавали важността на индустриализацията и бизнеса, са се присъединили към северняците. Малкълм би постъпил като тях.

Когато поставих униформите обратно в шкафа, открих старомодни дрехи, каквито навремето носеше майка ми. Блуза с жабо, дамски панталон, изящни фусты и кринолини, украсени с волани, дантели и бродерии, с ефирни атлазени и кадифени панделки. Защо нещо толкова красиво бе скрито и забравено?

Върнах дрехите на мястото им и пристъпих към купчините стари книги. Имаше счетоводни тефтери с тъмна подвързия и пожълтели страници, които се разпадаха при допир. До тях бяха наредени манекени за рокли с различен размер и форма и окачени на стойки клетки за птици. „Прекрасно!“, помислих си. Ще сваля тези клетки долу и пак ще върна музиката на птичите песни. Това със сигурност щеше да оживи Фоксуърт Хол. Плеснах с ръце, за да ги изтупам от праха и се запътих към стълбището, когато един портрет, поставен върху шкаф, грабна вниманието ми.

Погледнах го и видях прелестна млада жена, може би на осемнайсет-деветнайсет години. Изключително красива. Пищните ѝ гърди бяха пристегнати в набран корсет. На лицето ѝ бе изписана бегла, загадъчна усмивка, натежала от обещания. Стоях като омагьосана. Изведнъж разбрах коя е. Гледах майката на Малкълм! Това беше Корин Фоксуърт! Виждах ясна прилика във формата на очите и устните.

Нима Малкълм беше донесъл този портрет тук, за да го скрие заедно с остатъка от миналото си? И все пак в картината имаше нещо необичайно — за разлика от другите предмети на тавана, тя блестеше от чистота. Всичко друго тънеше под слой от прах. Всичко цапаше пръстите ми. Картината обаче беше чиста, наскоро избърсана от прах и с лъсната рамка. Напомняше ми за стаята ѝ. Като че всички неща на Корин се пазеха безупречно чисти. Кой в този дом съхраняваше спомена за Корин Фоксуърт толкова ревностно и с такава обич? Не можеше да бъде бащата на Малкълм — той беше в Европа. Прислугата? Или... може би самият Малкълм?

Колко от нещата на тавана бяха принадлежали на майката на Малкълм, запитах се аз. Може би те го измъчваха. Сигурно ги е сложил тук, за да ги скрие от погледа си, за да не събуждат спомените от детството му, но въпреки това те го привличаха неустоймо.

Бях се качила тук да търся отговори, а бях намерила само нови загадки и тайни. Внимателно поставих картината на мястото ѝ, тръгнах към предното стълбище и открих друго помещение, отделено от тавана. Приличаше на класна стая — вътре имаше пет чина, обърнати към голяма маса пред тях. На три от стените имаше черни дъски, а под тях — полици за книги, пълни със стари прашни томчета.

Приближих се до чиновете и видях гравирани на тях имена и дати: Джонатан, на единайсет години, 1864, и Аделейд, на девет години, 1879. В ъглите имаше две печки. Това не беше просто стая за игри, а истинска класна стая. Традиция ли беше децата в семейство Фоксуърт да започват образованието си в ранна възраст?

Богати, отдалечени от простолюдието, децата на Фоксуъртови са били обучавани от частен учител на тавана във Фоксуърт Хол, настрани от възрастните, за да не пречат. Могли са дори да си играят тук в дъждовни дни, помислих си аз, като видях малкото люлеещо се конче. Колко ли часове е прекарал Малкълм тук в детството си?

Доближих се до един от прозорците, за да се насладя на гледката, която се е разкривала пред него тогава, но видях само плочестия черен покрив, който скриваше всичко друго. Зад него се виждаха върховете на дърветата, а отвъд тях планините, обвити в синкава мъгла. Тъкмо гледка, която да не разсейва малките ученици.

Обърнах поглед към просторния таван и си помислих, че те всъщност са били затворници тук. Потръпнах, когато си спомних как веднъж майка ми ме затвори в килера, задето бях изцапала с кални обувки целия килим в спалнята ѝ. Въпреки че вратата не беше заключена, забраниха ми да я отворям. Казаха ми, че ако опитам да изляза, ще ме държат вътре още по-дълго, и макар да се ужасявах от тъмнината и тясното пространство на килера, аз хлипах тихичко, без да докосвам вратата.

Събуденият спомен се загнезди в съзнанието ми. Не можех да се отърва от него и затова бързо се отправих към предното стълбище, което беше доста по-чисто от задното. Тук нямаше паяжини. Слязох по стълбите и оставих дългата, мрачна и прашна стая зад себе си. Тайните и загадките ѝ бяха все така неразбулени.

Едва се бях докоснала до повърхността на истинската същност на Фоксуъртови, а ето че вече бях една от тях.

Вечерта, когато Малкълм ме попита как съм прекарала деня, не посмях да му кажа, че съм намерила портрета на майка му на тавана, но му казах за посещенията си в крайната стая на северното крило.

— Преди години имах едни братовчеди, които бяха същински срам за семейство Фоксуърт, и за известно време ги подслонихме там.

— Прилича на място, където можеш да се скриеш от света — отвърнах аз.

Той изръмжа, с което ми показва ясно, че не желае да говори повече за братовчедите си и за причините, поради които са живели там. Когато му казах, че съм се качвала на тавана, че съм намерила птичите клетки и искам да ги сваля долу, той видимо се ядоса.

— Майка ми ги беше пръснала из цялата къща. Понякога се вдигаше врява като в птичи двор. Остави ги на мястото им. Измисли да промениш нещо по-съществено.

Не исках да споря по въпроси, засягащи майката на Малкълм. Заговорихме се за Шарлотсвил и той ми разказа за кантората си и защо е толкова зает. Причината била в небрежната работа и няколко недалновидни решения, които баща му взел, преди да се оттегли от активно участие във фирмата и да тръгне да пътешества. После се върна към по-приятни теми.

— Днес направих доста добър ход на борсата. Купих хиляда акции по двацет и четири долара едната, а следобед вече се продаваха по петдесет. Великолепен ход. Ти разбираш ли от пазара на ценни книжа, Оливия?

— Всъщност, не. Следях инвестициите на баща си, разбира се, но не можех да го съветвам къде да влага и къде — не.

— Точно за това трябва да помислиш какво да правиш с парите си, Оливия. Под моите грижи те могат да ти носят приходи, да се умножат.

— Трябва ли да говорим за това точно сега, Малкълм? Трябва да свиквам с толкова много нови неща.

Очите му се замъглиха, той взе чашата си с вода, изпи я до дъно и каза:

— Разбира се, скъпа. Всъщност и без това трябва да тръгвам. Имам малко работа. Няма да се бавя. Ще се върна малко след като си легнеш.

И за да е сигурен, че съм го разбрала правилно, добави:

— Оливия, не си прави труда да ме чакаш.

[1] Двете враждуващи страни в Гражданската война в Съединените щати през 1861-1865г. Конфедерацията обединявала южните щати, а Съюзът — северните. — Б.пр. ↑

СВАТЪБЕНОТО ТЪРЖЕСТВО

Гостите за приема започнаха да пристигат малко след един, придържайки се в рамките на приетото закъснение. Имах възможност да остана сама за няколко минути и да разгледам критично отражението си в огледалото. С вдигната както обикновено коса, с плътно прилепнал корсет, който допълнително повдигаше гърдите ми, с богато набрани поли, изглеждах огромна като Гаргантюа. Самото огледало беше закачено така, че трябваше да отстъпя няколко крачки назад, за да мога да се видя в цял ръст.

Имаше ли изобщо някакъв модел дреха, в който бих изглеждала крехка и изящна? Можех да си разпусна косата, но винаги съм се притеснявала от това. Чувствах се недооблечена.

Чудех се дали все пак роклята, впечатлила Малкълм, е достатъчно представителна. Дали щях да се сторя внушителна на приятелите и сътрудниците му? Затворих очи и си представих как стоя до него. Със сигурност и той си е представял тази гледка, преди да ме направи своя съпруга. Опитах да си вдъхна повече увереност, но не успях да удържа малката птичка, която пърхаше уплашено в гърдите ми.

Притиснах ръка към сърцето си, поех си дълбоко дъх и тръгнах надолу по двойното стълбище към преддверието. Въпреки че денят беше слънчев и през прозорците влизаше повече светлина от обикновено, Малкълм искаше да бъде сигурен, че Фоксуърт Хол изглежда бляскав и празничен и нареди на всичките пет кръга на четирите кристални полилея да бъдат поставени запалени свещи.

Стаята искреше от ярката светлина, но лицето ми така пламтеше от напрежение, че имах чувството, че потъвам в пламъците на пъкъла. Дишах учестено, не можех да помръдна. Краката ми трепереха и сякаш бяха залепнали за стъпалата. Мислех, че няма да мога да направя нито крачка повече. Сграбчих парапета. Очите ми се напълниха със сълзи. Пламъкът на свещите се размаза пред погледа ми, а водните пръски на големия кристален фонтан със сребърна раковина наред преддверието ми заприличаха на светлинни нишки от паяжина. Отраженията на

огледалата и сребърните съдове играеха върху полираните дървени части на столовете и канапетата, подредени до стените.

Най-сетне се свързах и продължих. Дочух как Малкълм дава нареждания на прислугата:

— Това е празник. Гостите трябва да се чувстват удобно и уютно. По масата да няма празни чаши и чинии — изнасяйте ги бързо. Непрекъснато обикаляйте с подносите с хайвер, малки сандвичи и хапки. Трябва всеки момент да сте пред очите на гостите. Когато сервираме, усмихвайте се, бъдете любезни и отзивчиви. И не забравяйте салфетките, ясно ли е? Не искам хората да се озъртат и да се чудят къде да си избършат пръстите!

Малкълм ме видя да слизам и се обърна към мен:

— Оливия, ето те и теб — като че ли в очите му проблесна разочарование. — Ела с мен. Ще посрещаме гостите на вратата, след като Лукас обяви имената им.

Хванах Малкълм под ръка. Бях нервна и напрегната, но с всички сили се опитвах да го прикрия. Той изглеждаше невероятно спокоен и уверен, като че всеки ден даваше приеми. Изглеждаше хубав, уравновесен, елегантен. Надявах се, че след като съм хванала ръката му, и аз изглеждам така.

Чух звънеца на външната врата. Първите гости пристигаха! „Господин и госпожа Патерсън!“, обяви Лукас. Господин Патерсън беше нисък и закръглен, с червендалесто лице. Госпожа Патерсън обаче беше нежна, слаба, цялата в дантели, а роклята едва скриваше коленете ѝ! Косата ѝ се спускаше на къдрици, придържани от украсена със скъпоценни камъни панделка. Дори не бях допускала, че хората наистина носят такива дрехи. Бях ги виждала само в модни списания. Малкълм се обърна към тях:

— Искам да ви представя съпругата си.

Когато се доближих до госпожа Патерсън, видях как очите ѝ се плъзгат нагоре до лицето ми, после обратно до краката ми, после отново се вдигат, този път към Малкълм, и когато се спряха на неговите, на лицето ѝ цъфна крива усмивка.

Господин Патерсън разреши напрежението, като стисна топло ръката ми и ми каза:

— Добре дошла във Вирджиния, Оливия. Надявам се, че Малкълм вече ти е показал прочутото вирджинско гостоприемство.

Госпожа Патерсън най-после откъсна очи от Малкълм, хвърли ми бърз поглед и въздъхна:

— Нима?

Гостите пристигаха един след друг и скоро приемът се оживи. Мъжете бяха вежливи и мили, но жените ме шокираха — те носеха раздърпани рокли до или даже над коляното, без очертана талия или в най-добрия случай с колан през ханша, фините платове бяха все бледи — кремаво, бежово, бяло и меки пастелни тонове. Изглеждаха ми повече като момиченца, отколкото като жени с положение. Аксесоарите им — грамадни цветя от коприна и кадифе, тежки нанизы, се набиваха в очи, подчертаваха тяхната крехкост и допринасяха за детинския им вид.

На техния фон бях същински гигант, Гъливер в Лилипутия. Всяко мое движение, всеки жест изглеждаха карикатурни. Жените, както и повечето мъже, бяха чувствително по-ниски от мен.

Както и да е, всички се забавляваха добре. Задръжките паднаха, щом пристигнаха купите с пунш и подносите с храна. С всеки изминал миг глъчката се засилваше. Когато Малкълм реши, че е време да обиколим и да поговорим с гостите, преддверието вече кънтеше от смях и гръмогласни разговори. Никога не бях виждала толкова развеселени хора.

Дървата ми реакция беше да се зарадвам — приемът в моя чест започваше чудесно. Но когато започнах да обикалям гостите, приповдигнатото ми настроение се изпари, защото усетих студенина в отношението на тези весели, безгрижни и невероятно своенравни хора към мен.

Жените се събраха на малки групички. Някои пушеха цигари с дълги цигарета от слонова кост. До една ми се струваха изискани светски дами. Но пристъпех ли към някоя групичка, разговорът секваше и всички ме поглеждаха, сякаш бях натрапница. Чувствах се като неканен гост на собствения си прием.

Питаха ме как намирам живота във Вирджиния и дали ми харесва Фоксуърт Хол. Опитвах се да отговарям смислено, но повечето от тях нямаха търпение да ме изслушат или не се интересуваха от мнението ми.

Едва дочакваха да млъкна и започваха да обсъждат последната мода. Дори нямах представа какво означават някои от споменатите

неща.

— Какао ще кажете за модните моряшки блузки? — запита ме Тамара Ливингстън. Съпругът ѝ беше собственик и управител на най-голямата дъскорезница в Шарлотсвил.

— Ами... не съм сигурна. Не знам какво представляват — признах си аз.

Цялата групичка зяпна от удивление и после продължиха да разговарят, сякаш аз не съществувах. Щом се отдалечих, до ушите ми стигна невъздържан смях.

Тези жени са страшно глупави, помислих си аз. Говорят само за модни дрехи и скъпи мебели. Никоя не каза нищо за политика или бизнес и в нито един от разговорите не се спомена книга. С всяка изминала минута ми изглеждаха все по-глупави и по-глупави — само се кикотеха, примигваха и свиваха рамене.

Очаквах, че това непристойно поведение ще вбеси Малкълм, но погледнех ли към него, той винаги се намираше в центъра на някоя такава групичка — смееше се, позволяваше им да се притискат към него доста многозначително.

Бях потресена. Та нали точно този тип жени презираше — повърхностни и вятърничави, без капка себеуважение. А всъщност какво — тичаше да донесе пунш на една, даваше сладкиш на друга, при това нежно пъхна парченцето в устата ѝ, а тя облиза трохите по пръстите му.

Аманда Бидънс, съпруга на един от съдружниците на Малкълм, се обърна към него:

— Малкълм, на всяка цена трябва да видя библиотеката ти. Искам да разгледам мястото, където замисляш всички свои ходове и правиш милиони.

С ужас видях как той я хвана под ръка и я поведе към тежката двукрила врата. Все едно публично ми зашлеви плесница. Бузите ми пламнаха и очите ми се напълниха със сълзи. С върховно усилие на волята се удържах да не ги последвам. Запазих достойнство и самоконтрол, продължих да обикалям гостите, от време на време давах нареждания на прислугата и хапвах по малко. Никой не търсеше компанията ми за по-продължителен разговор. Някой от мъжете проявиха интерес към бизнеса на баща ми, но щом започнех да разказвам, те бързо се отегчаваха.

Взех да дочувам и коментари зад гърба си. Разговарящите или не знаеха, че ги чувам, или не ги беше грижа.

Една жена попита защо красивият и богат Малкълм Нийл Фоксуърт се е свързал с тази висока, безлична и неприветлива севернячка.

— Доколкото познавам Малкълм, сигурно решението му е свързано с бизнеса.

По приглушените разговори и разменените погледи разбрах, че с напредването на вечерта съм станала обект на всеобщ присмех. Дори чух някой да критикува роклята ми. Каза, че изглеждам като излязла от музей. Събеседничката ѝ отвърна:

— Може би просто е съживена статуя.

— Ти на това „съживена“ ли му викаш?

И те се разсмяха неудържимо. Потърсих с поглед Малкълм, но не можах да го открия. В същия миг господин Патерсън ме хвана за ръка и каза:

— Хайде да намерим съпруга ти — трябва да ми помогне да пренесем госпожа Патерсън до колата. Опасявам се, че пак е попрехвърлила мярката.

Преди да успея да го спра, той със замах отвори вратата на библиотеката. Гледката ме потресе — Малкълм седеше зад бюрото си, а Аманда Бидънс се бе излегла върху махагоновия плот. Той се усмихваше глуповато, косата му беше разрошена, а вратовръзката — изкривена.

— Оливия — провикна се, — ела да се запознаеш с Аманда.

Тя се подпря на лакът и ме погледна.

— Не помниш ли, Мал? — изгука. — Ти вече ме запозна с жена си.

Обзе ме гняв и унижение, но господин Патерсън се обади навреме:

— Малкълм, приятелче, трябва да ми помогнеш с госпожата.

Малкълм бодро се надигна и без дори да ме погледне, излезе след него. Видях ги през прозореца как вдигат госпожа Патерсън и я внасят в колата. Единият ѝ крак бе разголен, виждаха се чак жартиерите ѝ. Беше боса. Малкълм откри обувките ѝ на алеята и ги метна на задната седалка. Аманда, която се навърташе край мен, се обади заядливо:

— Съпругът ти винаги е бил готов да помогне на изпаднали в беда дами. Радвам се, че бракът не е променил тази му склонност.

Зарадвах се, когато гостите започнаха да се разотиват. Идваха при нас да се сбогуват и ни пожелаваха късмет.

Малкълм трябваше отново да застане до мен, след което започна да се държи по-достойно. Знаех, че жените, които обещаваха да ми се обадят, никога нямаше да го направят, но това изобщо не ме интересуваше.

След като и последната двойка си тръгна, аз се почувствах изтощена, наскърбена, унижена и безкрайно благодарна, че всичко е свършило. Казах на Малкълм, че съм уморена и се качвам в спалнята си.

— Беше доста приятно, не мислиш ли?

— Гостите не бяха на ниво, особено жените — отвърнах. — Но ти, изглежда, не мислиш така.

Обърнах се и тръгнах нагоре по стъпалата, а той ме изгледа учудено. Чувствах се победена и измамена. Малкълм не трябваше да влиза в библиотеката с тази сладострастна жена и да ме оставя сред кълбо усойници. Казах си, че ако това е доброто общество на Вирджиния, мога само да се радвам, че не ме харесаха.

Продължих да мисля за някои от жените — как обикаляха наоколо, каква свобода имаха, каква увереност в своя чар и привлекателност, какви погледи им отправяха мъжете. Мен никой не ме погледна така — с възхита и копнеж.

Бях изтощена не толкова физически, колкото психически и емоционално. Доплака ми се, като се пъхнах под завивките и отпуснах глава на възглавницата. Приемът, от който очаквах да ми осигури уважението на околните, беше направил точно обратното. Как можех да погледна хората в очите след начина, по който Малкълм се бе държал на собственото си сватбено тържество? Прегърнах възглавницата и потънах в неспокоен сън. Преследваха ме демони, преобразени като млади момичета, и не ми даваха покой. Сълзите ми напиреха отново и отново и накрая се разридах. Плаках, докато заспах от изтощение.

Малко преди разсъмване чух проскърцването на вратата и когато отворих очи, видях Малкълм Нийл Фоксуърт, надвесен над мен — гол на лунната светлина.

— Искам син — каза той.

Потреперих и го изгледах гневно, но нищо не казах.

— Трябва да се съсредоточиш върху това, Оливия — нареди той, докато лягаше до мен. — Така шансовете ни за успех ще бъдат още по-големи.

Отметна завивките ми и бързо ме облада. Неговата решителност и сила ме уплашиха. Отново не получих нежност и обич.

Обърнах се към него, като се надявах да ме целуне или да ми прошепне някоя мила дума, но лицето му си остана сериозно, а сините очи — странно безжизнени. Все едно ги беше изключил и виждаше само картини, рисувани от съзнанието му.

Какво ли виждаше в този момент? Аманда Бидънс? Майка си? Някоя друга? Дали се любеше с някоя жена от мечтите си? Дали шепнеше наум думи на обич? Не беше честно.

Отпуснах се на възглавницата и отвърнах лице от него. Тялото ми трепереше. Когато усетих, че семето му се излива в мен, погледнах неподвижните му очи и почти го чух да се моли то да стигне местоназначението си.

Щом свърши, той се отпусна върху мен като изтощен маратонец. И на това бях доволна — да го усещам вкопчен в тялото ми. В този жест имаше поне малко топлина.

— Добре, добре — промърмори той и се отдръпна от мен. Облече халата си и се огледа в огледалото, сякаш очакваше отражението му да го поздрави. Обърна самодоволната си усмивка към мен:

— Надявам се да си толкова плодovита, колкото очаквам от теб, Оливия.

— Не можем да заповядваме на природата, Малкълм. Тя не е нито твой, нито мой слуга.

— Искам син — повтори той. — Ожених се за теб, защото си сериозна и можеш да стопанисваш имението, но и защото имаш здраво тяло и можеш да ми родиш децата, които искам.

Гледах го, без да мога да отговоря. Очите му бяха непроницаеми. Този човек ми беше чужд.

Знаех, че всичко, което казва, е истина — жената трябва да бъде добра съпруга, добра стопанка, разумна и благонадеждна и, разбира се,

да ражда здрави деца; но тук липсваше нещо много по-важно — любов.

Щях да живея в тази голяма къща и да тъна в охолство. Сиромасите от малките къщи надолу по хълма щяха да ми завиждат всеки път, щом ме видят да излизам от големия си дом. Но нима във Фоксуърт Хол можеше да израсне нещо силно и красиво, щом липсваха любов и привързаност да го подхранват? Помислих си за всички сенки, за всички тъмни ъгълчета, за мъждиво осветените коридори и студените стаи, за прашния запуснат таван, скрил в себе си мъртвото минало, и потръпнах.

— Малкълм, когато за пръв път ме погледна, когато ме ухажваше, трябва да си изпитвал по-силни чувства, които...

— Моля те, не ми говори за чувства. Не искам да чувам за звън на камбани и свят, оцветен в розово. Писмата на майка ми са пълни с такива глупости.

— Писмата на майка ти ли?

— Тя е писала на баща ми, когато я е ухажвал.

— Къде са тези писма?

— Изгорих ги, превърнах ги в дим и пепел, каквито поначало си бяха — отвърна той и побърза да промени темата. — Утре ме чака тежък ден, Оливия. Лека нощ и си поспи добре.

С тези думи той напусна спалнята ми. След себе си остави мъртва тишина, като тази, която предвещава буря. Стъпките му отекнаха по коридора така, сякаш беше на мили оттук. Прегърнах раменете си и седнах в леглото.

Нищо чудно, че на идване към Фоксуърт Хол ме причисли към прислугата. Според него аз бях наета точно както и прислужниците — за да свърша една задача, за да изпълнявам определени функции. Затова когато каза, че иска син, думите му прозвучаха като заповед.

БАЩИ И СИНОВЕ

Стана така, както искаше Малкълм. Първият ни син се роди девет месеца и две седмици след приема, на който бях представена пред доброто общество на Вирджиния. Кръстихме го Малкълм, на баща му, но му викахме Мал. По това време вече се бях убедила, че Малкълм е силен и твърд човек, който винаги постига своето. Побеждаваше винаги, защото никога не влизаше в битка, без да е сигурен, че шансовете са на негова страна. Така ръководеше и бизнеса си, и личния си живот. Знаех, че няма да миряса, докато не се нареди сред най-богатите хора на света.

След раждането на Мал надеждите ми за любов се събудиха отново, но не за дълго. Мислех си, че детето ще ни сближи. Откакто бях дошла в този дом, с мен се отнасяха повече като с камериерка, отколкото като със съпруга. Малкълм работеше по цял ден, прибираще се късно и в повечето случаи дори не вечеряше с мен. Не излизахме никъде, а „обществото“, на което ме беше представил, изглежда бързо бе забравило за съществуването ми. След раждането на така желания от него син се надявах, че Малкълм ще се отдаде на семейния живот и ще стане любящ съпруг. Появата на бебето бе едно прекрасно събитие в нашия брак. Мал трябваше да бъде мостът между нас двамата, да ни привлича един към друг както никога не сме очаквали.

И аз като всички майки се вълнувах от всяко гукане, всяка усмивка, всяка нова стъпка на моя чудесен син. Всеки ден посрещах Малкълм с някоя прекрасна вест за детето ни.

— Няма спор, Малкълм, той вече те познава!

— Днес той пропълзя за пръв път!

— Днес каза първата си думичка!

— Днес Мал проходи!

След всяко съобщение трябваше да се прегърнем и целунем, щастливи, че имаме здраво дете. Но Малкълм реагираше учудващо безразлично на новините, свързани с бебето, като че ли тъкмо това бе очаквал. Смяташе всичко за съвсем естествено и нито веднъж не показва радост и щастие от бащинството.

Дори проявяваше нетърпение и смяташе, че бебето се развива твърде бавно. Не ми позволяваше да сядам с него на масата, а в детската стая влизаше от дъжд на вятър.

Преди Мал да навърши две години, аз отново забременях след още една бърза и лишена от чувства нощ. Малкълм беше решил да има голямо семейство и сега искаше дъщеря. Втората бременност се оказа по-тежка от първата. Сутрин ми ставаше лошо. Към края докторът ми, каза, че развитието на нещата никак не му харесва. Страховете му се оказаха основателни, защото в седмия месец едва не пометнах и в началото на осмия преждевременно се роди Джоел Джоузеф.

От самото си раждане той беше дребно, крехко и болнаво дете със светла коса и сините очи на Фоксуъртови. Малкълм се ядоса, че не съм му родила дъщеря и че Джоел не е здрав. Знаех, че обвинява мен, макар че бях следвала най-стриктно всички лекарски съвети. Веднъж ми каза:

— Фоксуъртови са известни с това, че са здрави и силни. Твоя основна цел и отговорност е да направиш от това дете мой син, и то такъв, какъвто аз очаквам да бъде — силен, енергичен, агресивен, изобщо мъжествен.

Един ден, когато семейният лекар на Фоксуъртови, доктор Бракетън, дойде да ме види, Малкълм се качи с него в стаята ми. Докторът му съобщи, че едва ли ще мога да имам повече деца. Малкълм изрева:

— Това е абсурдно! Та аз още не съм получил дъщеря!

— Бъди разумен, Малкълм — опита се да го успокои докторът.

Нима наистина Малкълм изобщо не се интересуваше от здравето ми? Нито аз, нито докторът очаквахме бурната му реакция. Лицето му пламна и той прехапа устни, сякаш за да спре напирещите думи. После отстъпи назад, като гледаше ту доктора, ту мен.

— Какво значи това? Вие двамата сте се наговорили!

— Извинете, сър — отвърна доктор Бракетън, който приближаваше шейсетте и беше дълбоко уважаван специалист. Лицето му побледня и почти доби цвета на белите му коси. Големите изпъкнали очи, увеличени от очилата, се разшириха.

— Стойте тук и ми твърдите, че никога няма да имам други деца? Никога няма да имам дъщеря?

— Ами, да... всъщност...

— Как се осмелявате! Как смеете дори да си го помислите!

— Не става въпрос какво мисля аз, Малкълм. Последната бременност беше много тежка и...

— Не искам да чувам нито дума повече! — Той се обърна към мен, а на лицето му беше изписана омраза, каквата не бях виждала досега. — Не искам и да чуя за това, ясно ли ти е?

След това се завъртя като кукла на конци и изхвърча от стаята ми. Доктор Бракетън се притесни заради мен, затова не го задържах повече.

Естествено, отношението на Малкълм ме шокира, но вече си бях изработила защита срещу неговите тиради и унищожителни забележки. Той не повдигна въпроса отново, а и аз си мълчах. Не съжалявах, че вече не мога да му раждам деца. Той не беше човек, който може да се радва на децата си.

Пренебрегваше Мал и като че ли обвиняваше Джоел, задето не е момиче; дъщерята, която не бях допускала, че толкова много иска. Той изобщо не можеше да понася плача на Джоел и понякога по цели дни не виждаше децата и не говореше с тях. Ако по отношение на Мал беше проявявал нетърпимост, то към Джоел се държеше като същинско чудовище. Пази боже, ако се случи бебето да подмокри пелените или повърне в негово присъствие!

Понякога си мислех, че се срамува от малкото си семейство, сякаш фактът, че има само две деца, поставя под съмнение мъжествеността му. Когато за пръв път излязохме четиримата заедно, Мал беше почти тригодишен.

Отидохме да разгледаме тъкачните му фабрики. През цялото време, каквото и да покажеше, той обясняваше така, сякаш невръстният Мал можеше да го разбере.

— Един ден всичко това ще бъде твое, Мал — каза той, сякаш Джоел нямаше да бъде жив след смъртта му, или сякаш другият му син изобщо не съществуваше. — Надявам се да го разшириш още повече и да го превърнеш в империята Фоксуърт.

Върнахме се във Фоксуърт Хол и още на прага госпожа Стейнър изтича да ме посрещне.

— О, госпожо Фоксуърт, радвам си, че се върнахте. Тази сутрин пристигна телеграма за вас от Кънектикът и сигурно е нещо важно.

Сърцето ми подскочи. Какво ли можеше да бъде? Разкъсах плика и госпожа Стейнър се надвеси запъхтяно над рамото ми.

„За Оливия Фоксуърт.

С най-искрени съболезнования и дълбоко уважение Ви съобщавам, че Господ прибра баща Ви. Погребението е насрочено за седми април.“

Притиснах телеграмата до сърцето си, опустяло от скръб. Та седми април беше утре! Мал дърпаше полите ми:

— Мамо, мамо, какво е станало? Защо плачеш?

Малкълм измъкна смачканата телеграма от ръцете ми и я прочете.

— Малкълм, трябва веднага да замина. Трябва да хвана следващия влак!

— Моля? А кой ще гледа момчетата? — запита той студено.

— Ще ги оставя на теб. Госпожа Стейнър ще ти помага, както и госпожа Стюарт.

— Но аз трябва да ходя на работа. Оливия, мястото на жената е при децата ѝ!

— Той ми е баща, Малкълм! Единственият! Трябва да отида на погребението му.

Спорихме, докато навън мръкна. Съгласи се да ме пусне, но нощният влак бе вече тръгнал, а сутрешният, на който се качих, пристигна в Ню Лондон пет часа след края на погребението. Отидох у дома и там заварих Джон Амос и татковия адвокат.

През целия път бях плакала и очите ми бяха подпухнали и зачервени. Плаках, защото ми бе мъчно за татко, но и за самата мен. Чувствах се по-самотна отвсякога.

Двамата се изправиха, щом ме видяха, а Джон Амос се приближи и взе ръката ми. Отдавна не го бях виждала — вече беше възмъжал. На двадесет и три години, висок, строг и добър. Щом заговори, сълзите ми отново бликнаха.

— Оливия, радвам се да те видя. Изненада ме отсъствието ти на погребението, но искам да знаеш, че се погрижих всичко да е както трябва и баща ти да бъде изпратен до вечния си дом с нужната почит. Седни, Оливия. Сигурно помниш господин Телър, адвоката на баща ти. Изглежда, баща ти е прибавил някои странни клаузи в завещанието си и сега ще трябва да ги уточним.

Господин Телър също се ръкува с мен и ме погледна с искрено съчувствие. Седнахме в мрачната гостна.

Не можах да се съсредоточа върху обясненията на адвоката. Татко ми беше оставил всичко при единственото условие, че аз и само аз ще управлявам парите си. Знаех какво е целял! Искал е да направи така, че Малкълм Фоксуърт никога да не се добере до моите пари. О, татко, как прозря истината много преди мен? И защо ме остави да се омъжа за този човек? Сълзите ми закапаха и аз скрих глава в скута си.

Джон Амос помоли господин Телър да си върви, като го увери, че ще вземем решение и ще го уведоим, преди да се върна във Вирджиния.

Джон Амос бе моята утеха! През двата дни, които прекарах в Ню Лондон, аз излях душата си пред него. Преди да си тръгна, той вече знаеше за мен повече от всеки друг човек. Бях убедена, че винаги мога да разчитам на него, защото той обичаше бога и близките си. С годините това доверие се затвърди и всеки път, когато се случеше да изпадна в голямо затруднение, пишех дълги писма на Джон Амос, а неговите отговори ми носеха истинска утеха. Малко след смъртта на татко той се бе записал да учи теология в една семинария в Нова Англия. Беше единственият ми роднина — мъдър и грижовен, за разлика от Малкълм. Върнах се във Вирджиния по-силна отпреди — бях загубила баща си, но бях намерила брат, наставник, духовен съветник. Когато ме изпращаше на гарата, Джон ми каза:

— Е, Оливия, върни се при съпруга и децата си и нека Бог да е с теб. Аз ще съм на твое разположение всеки път, когато имаш нужда.

Малкълм не прояви никакво съчувствие към мен за смъртта на баща ми. Щом се върнах, веднага започна да обсъжда състоянието ми.

— Оливия, сега самата ти си богата. Как смяташ да управляваш парите си?

Отвърнах му, че още не съм решила, че в момента жаля баща си и никак не ми е до пари.

Седмици наред не спря да ме разпитва относно моите планове за имуществото, което бях наследила от баща си. Един ден влезе в детската стая и ми съобщи нещо, което изцяло промени живота ни. Толкова рядко го виждах в детската стая, че го посрещнах почти възторжена, надявайки се, че проявява искрен бащински интерес към децата си. С Мал учехме азбуката с помощта на кубчета, а Джоел лежеше в люлката си и смучеше биберон. Стаята беше разхвърляна, защото децата, особено когато са толкова малки, оставят играчките си навсякъде. Обикновено вечер всичко се почистваше и подреждаше.

— Това детска стая ли е или кочина?

— Ако идваше тук по-често — отвърнах аз, — щеше да знаеш, че това е съвсем нормално.

Той изръмжа. Усетих, че не беше дошъл да си говорим за децата.

— Искам да говоря с теб. Остави тези кубчета и ела.

Станах, оправих си роклята и се приближих към него.

— Какво има?

— Баща ми... Гарланд се връща. След седмица ще бъде тук.

— О, така ли?

Чудех се какво да му кажа. Познавах Гарланд само от портрета му и от откъслечните реплики, които Малкълм подхвърляше по негов адрес. Знаех, че е тръгнал да пътешества на петдесет и пет години. На последните си снимки изглеждаше още привлекателен и младееше за възрастта си. Русата му коса беше едва забележимо прошарена. На ръст беше колкото Малкълм и имаше атлетична фигура — на младини бе спортувал. Беше и добър бизнесмен, въпреки че Малкълм критикуваше последните му решения.

— Няма обаче да заеме старата си стая в северното крило. Ще се настани в южното, в спалнята до твоята. Погрижи се да бъде подредена, макар че не вярвам да забележи разликата.

— Разбирам.

— Не, не разбираш. Причината, поради която иска по-топла стая с баня към нея, е, че ще доведе и жена си тук.

— Жена ли? Да не искаш да кажеш, че след всичките тези години баща ти се е оженил повторно?

— Да. — Малкълм се извърна за миг, после отново ме погледна. — Не съм ти казвал досега, но преди да замине за Европа, той се ожени.

— Какво? Защо не си ми казал?

— Ще разбереш, Оливия. Съвсем скоро ще разбереш — почти извика Малкълм.

Джоел заплака. И двете ни деца вече бяха много чувствителни към гневните изблици на Малкълм, особено Джоел, който изпитваше панически ужас от собствения си баща. Мал също.

— Плашиш децата!

— Ще направя и нещо по-лошо, ако не мълчат, докато аз говоря. Тихо! — заповяда той.

Лицето на Мал застина и той преглътна сълзите си; Джоел се обърна и тихо захлипа в люлката си.

— Просто се пригответи — изсъска Малкълм я изхвърча от детската стая.

Да се приготвя ли? Какво значеше това? Толкова много ли мразеше баща си? Или просто не искаше да дели Фоксуърт Хол с никого?

Не ме интересуваше дали съм единствената господарка на тази къща. Тук щеше да дойде друга жена, съпругата на един петдесет и пет годишен мъж. Тя сигурно щеше да ми бъде подкрепа. Може би щях да гледам на нея като на майката, която изгубих твърде рано. Щях да се съветвам с нея за отношенията си с Малкълм. Радвах се, че Гарланд... и жена му се връщат. По време на вечерята попитах Малкълм.

— Ще се наложи ли да напуснем Фоксуърт Хол? Искаш ли да имаш собствен дом?

— Да напуснем ли?

— Само питам...

— Ти луда ли си? Къде ще отидем? Да купим или построим нов дом и да оставим всичко това? Аз ще се погрижа за баща си, а ти ще се заемеш с жена му. Не ми казвай, че те е страх от нея — добави присмехулно и продължи: — Ти ще се оправяш с къщата и ще се стараеш тя да бъде почтен и добре поддържан дом.

— Разбира се, че не ме е страх от нея. Просто си помислих, че тъй като баща ти е по-възрастният...

— Баща ми е по-възрастният, но не по-мъдрият. Сега той зависи от мен повече отвсякога. Докато той кръстосваше Европа с новата си жена, аз разширих империята ни и започнах изцяло да я контролирам. Членовете на управителния съвет вече са забравили как изглежда, а и

откакто той замина, аз съм влял свежа кръв в управлението. Ще му трябва поне година, за да разбере всички нововъведения.

Малкълм се замисли за миг, после добави:

— Не мисли, че ще трябва да се подчиняваш на жена му. Спомни си какъв тип жени харесва той.

Малкълм се отдалечи с изопнато и тъжно лице, като че споменът за майка му беше надвиснал над него.

Повече не отворих дума за това. Наредих на камериерките да изчистят и подготвят стаята до моята и спрях да мисля за пристигането на бащата на Малкълм и неговата съпруга.

Може би не биваше да ги изхвърлям от съзнанието си, но каквото и да бяхме направили с Малкълм, то нямаше да ми спести първоначалния шок от пристигането им, нито пък би подготвило Малкълм за по-сериозния удар.

ВТОРА ЧАСТ

МАЩЕХАТА НА МАЛКЪЛМ

Малкълм седеше, втренчил поглед във вестника пред себе си, но виждах, че не чете. Стомахът ми се беше свил на топка от притеснение. И двамата очаквахме пристигането на Гарланд и Алисия. Малкълм се върна рано от работа, за да си бъде вкъщи, когато дойдат. Захвърли ядно вестника и погледна големия часовник. Закъсняваха повече от половин час.

— Като знам какъв е баща ми, нищо чудно да пристигне в четири сутринта, вместо следобед. Никога не е обръщал внимание на такива дреболии.

— Е, със сигурност схваща разликата между нощ и ден, Малкълм.

— Ами, схваща! Помня как мама веднъж седя в същата тази стая и го чака с часове, за да я заведе на едно следобедно събиране, а той изобщо не се появи, защото сбъркал датата в бележника си.

— И си спомняш това? Нали си бил само на пет години, когато майка ти е избягала!

— Спомням си — заинати се той. — Аз седях при нея и тя ми се оплакваше. Смяташе, че съм много интелигентен. Никога не ми говореше наставнически, както майките правят с децата си. Когато той не идваше навреме, тя излизаше сама. За всичко бе виновен той, разбираш ли?

— Бил е много зает в работата си — подхвърлих аз с надеждата да насоча разговора към самия Малкълм, но той или не ме чу, или предпочете да си направи оглушка.

— Да, но той проявяваше същата разсеяност и по отношение на деловите си ангажименти. Просто не можеше да се съсредоточи. Бързо се отегчаваше. Нямах представа колко сделки е изпуснал, а после аз трябваше да ги спасявам в последния момент.

— Майка ти беше ли свързана с бизнеса ви?

— Какво? — той ме изгледа, сякаш бях казала най-абсурдното нещо на света. — Нямах и понятие. Мислеше си, че борса се казва дупката на борсука.

— Стига! Преувеличаваш.

— Ни най-малко. Тя дори нямаше представа за стойността на долара. Когато пазаруваше, никога не питаше за цената — не я беше грижа. Купуваше, без да знае колко е похарчила, а баща ми... той никога не я упрекуваше и не ограничаваше бюджета ѝ. Надявам се с новата му жена да е различно.

— Къде са се запознали майка ти и баща ти? — попитах.

— Видял я да пресича една улица в Шарлотсвил, спрял файтона си и я заговорил. Без изобщо да познава семейството ѝ, представяш ли си? Още същата вечер тя го поканила у дома си. Това не е ли показателно за импулсивността ѝ? Ти би ли направила такова нещо?

Поколебах се, преди да отговоря. Опитах се да си представя ситуацията. Изглеждаше ми романтично — красив млад мъж спира файтона си и подхваща разговор с напълно непозната млада жена, а тя е толкова очарована, че го кани у дома си.

— Тя не е ли знаела кой е?

— Не. Била на гости на своя леля в Шарлотсвил. Идвала от друг край и не била чувала за семейство Фоксуърт.

— Предполагам, че е бил доста привлекателен.

— И ти би го поканила, така ли?

— Не, не веднага — побързах да го уверя, макар че нещо в мен копнееше да каже „да“, да изживее подобно вълнение. Знаех за какво намеква Малкълм — за доброто възпитание и благоприличието.

— Разбираш ли какво искам да ти кажа? Можел е веднага да прецени, с какъв тип жена си има работа.

— Колко време я е ухажвал?

— Не много дълго — усмихна се Малкълм самодоволно.

— Малкълм, та нима твоето ухажване беше по-продължително?

— Не беше същото. Аз знаех що за човек си. Нямах нужда от доказателства. Той от самото начало е бил заслепен и е направил прибързано предложение. Веднъж ми призна, че подозира леля ѝ, която сигурно я е поканила в Шарлотсвил с единствената цел да се запознае с някой заможен млад мъж. Коварни създания са жените! Не бих се учудил, ако предварително е планирала да пресече улицата точно когато той е минавал. Казваше, че му се усмихнала толкова сърдечно, че просто трябвало да спре.

— Не вярвам в това.

— Аз пък вярвам. Такива жени винаги насърчават мъжа. Изглеждат наивни, непосредствени и мили, но всъщност кроят всевъзможни планове, повярвай ми. А мъже като баща ми винаги се прехласват по тях.

— И новата му жена ли е същата?

Той не отговори, но аз го попитах повторно. Накрая шумно сгъна вестника и каза:

— Не виждам какво пречи да е същата.

Тъкмо се канех да отговоря, когато влезе Лукас и съобщи, че колата им пристига. Изправих се и му наредих да отиде да помогне за багажа. Обърнах се към Малкълм, но той не помръдна от мястото си — остана да седи с втренчен пред себе си поглед.

После тръсна глава, като че отпъди натрапчива мисъл, и ме последва до парадния вход. Тъкмо навреме, за да видим как от колата слизат Гарланд и една млада жена, която би могла да му бъде дъщеря. Той я беше притиснал към себе си и аз изведнъж разбрах, че тази жена-дете е съпругата му. Стъписах се. Защо Малкълм не ми беше казал? Погледнах го с упрек, но лицето му беше така сгърчено от шока, че не приличаше на себе си.

— Боже милостиви! — възкликна той. — Тя е бременна!

Знаех какво го притеснява — друг наследник. Лицето му почервения, а ръцете му се свиха в юмруци.

— Бременна е! — повтори той, сякаш за да се увери в очевидното.

И наистина крехката, слаба млада жена с кестеняви коси беше в напреднала бременност. Гарланд ни видя и помахаша енергично, после хвана Алисия под ръка и я поведе към нас.

Той изглеждаше точно както в началото на пътешествието си. Можех да преценя по снимките, които бях видяла. Дори ми се стори, че продължителната почивка и красивата млада съпруга го бяха подмладили. Открих, естествено, голямата физическа прилика между него и Малкълм, но бащата притежаваше изисканост и топла усмивка, каквито липсваха на сина.

Гарланд беше висок и широкоплещест като Малкълм. Изглеждаше стегнат, жизнен и енергичен. Нищо чудно, че младото момиче се бе увлякло по него. Светлобежовите панталони и спортното сако му придаваха доста елегантен вид.

Жена му беше самото лъчезарие. Лека и грациозна, тя се приближи до нас, за да се запознаем.

Имаше големи сини очи и нежна бяла кожа, каквато можеше да се види само по кориците на модните списания. Устните ѝ бяха меки и съвършено оформени, а носът — леко чип. Веднага ѝ завидях за нейната нежност и женственост. Имаше толкова малки ръце, а шията ѝ беше така гладка и изящна! Заприлича ми на Корин, майката на Малкълм, и разбрах защо Гарланд Фоксуърт я беше избрал за своя втора съпруга. Когато я е видял за пръв път, може би си е спомнил за Корин, Такава, каквато е била на улицата в Шарлотсвил при запознанството им.

Обърнах се да видя реакцията на Малкълм. Очите му се присвиха и той я изгледа втренчено. Макар че се беше приготвил да ги посрещне студено и официално, изражението на лицето му се смекчи. Каква ли жена беше очаквал? Може би точно като нея и затова се е развълнувал?

— Малкълм, изглеждаш... състарен — каза баща му и се засмя.
— Алисия, това е завареният ти син. Малкълм, това е твоята майка Алисия.

Малкълм погледна баща си. По лицето му се изписа насмешка.

— Майка ли? Добре дошла, мамо — каза той и протегна ръка. Алисия я пое, но почти веднага я пусна и се обърна към мен, както и Гарланд. Бавно и отчетливо Малкълм ме представи:

— Това е госпожа Фоксуърт, госпожа Малкълм Нийл Фоксуърт. Оливия.

— Тъй, тъй. Радвам се да се запознаем, Оливия — каза Гарланд. Сякаш ледена ръка сграбчи сърцето ми. По изражението му познах, че Малкълм изобщо не му е писал, че се е оженил. А това означаваше, че той дори не подозира за съществуването на двамата си внуци!

— Защо не ми каза? — обърна се Алисия към Гарланд. Държанието ѝ беше пристодушното и непосредствено. Познавайки добре сина си, Гарланд премълча отговора на този неудобен въпрос. Усетих го. По-късно може би щеше да го скастри на четири очи.

— Защо, Гарланд? — настоя Алисия.

— Защото и аз не знаех, мила — отвърна той и погледна сина си. В очите на Малкълм прочетох онова самодоволно изражение, което обикновено добиваха след успешен ход. — Откога сте женени?

— Повече от три години — отвърна Малкълм.

— Имаме две деца — добавих аз, изнервена от начина, по който Малкълм ги държеше пред вратата и им съобщаваше новините една по една. — И двете са момчета.

— Две момчета? Ама че изненада! Алисия, ето че преди да станеш майка, вече си баба. Момчета!

Алисия се усмихна, а Гарланд я прегърна и я притисна към себе си. Тя изглеждаше изключително крехка.

— Е, да продължаваме с посрещането — каза Гарланд и тръгна напред. Малкълм се отдръпна и аз ги въведох в къщата. — Виждам, че има някои промени.

Очевидна имаше предвид нещата, които бях поставила, за да освежа преддверието — няколкото нови картини и по-пъстри килими.

— Всичко е чудесно — добави той и ми намигна. Не можех да не го харесам. Беше толкова лъчезарен и щастлив. Веселието, което струеше от него, заразяваше и околните. Алисия се усмихна.

— Всичко е както ми го беше описал — каза тя и нежно го целуна по бузата. Завидях ѝ за страстта.

— Стаята ви е в южното крило, до тази на Оливия — рече Малкълм, повече като управител на хотел, отколкото като син, който посреща баща си и новата му съпруга. — Приготвил съм тази, за която ме помоли.

— Добре. Хайде тогава да се настаним и да отидем да видим внуците. Какво ще кажеш, Алисия?

— Горя от нетърпение!

— А, и вечерята. И двамата умираме от глад. Храната по тия влакове е ужасна. Пътувала ли си, Оливия? Или Малкълм те държи като пленница във Фоксуърт Хол?

— Всъщност не съм пътувала много, но след сватбата дойдохме дотук с влак.

— Тя е от Ню Лондон, Кънектикът — поясни Малкълм. — Моминското ѝ име е Уинфийлд. Баща ѝ беше в корабостроителния бранш. За съжаление почина неотдавна.

— О, значи янки, а? Алисия е от Ричмънд, Вирджиния, така че нека не почваме пак Гражданската война, съгласна ли си? — каза Гарланд и се засмя гръмогласно. Малкълм се намръщи, но Алисия ми се усмихна.

— Аз не съм по войните — каза тя и стисна ръката ми. Нейната топлота и общителност ме покориха. Тя не страдаше от задръжки — беше като дете. Макар да си повтарях, че това е белег на лошо възпитание, бях очарована от тази липса на потайност. Вярно, че беше едва на деветнайсет години, но беше обиколила цяла Европа, и то в компанията на един изключително изискан мъж. Явно беше съзряла бързо. В същото време нито пътуванията, нито фактът, че е богата жена и съпруга на влиятелен човек, не я бяха променили за по-лошо.

— А, ето ги госпожа Уилсън и госпожа Стейнър — каза Гарланд, щом ги зърна да стоят мирно встрани. Зад тях срамежливо се беше скрила Мери Стюарт.

— Добре дошли у дома, господин Фоксуърт — поздрави го топло госпожа Уилсън.

— Добре дошли — обади се и госпожа Стейнър. Той се ръкува с всяка от тях и ги целуна. Подобен поздрав очевидно ги притесняваше.

— От толкова пътуване станах европеец. Добре ще е да се пазите от мен!

Двете се разкикотиха като ученички. Помислих си, че подобно отношение към прислугата е, меко казано, просташко, но усетих, че те му се възхищават много повече, отколкото на Малкълм. Погледна Мери Стюарт, камериерката, наета след неговото тръгване.

— Ей, здрасти — подхвърли ѝ той, а тя кимна в отговор. Огледа се и запита това ли са всичките слуги.

— Олсен работи в градината — отвърнах аз и наредих на другите прислужници: — Можете да се върнете към задълженията си.

Те бързо се оттеглиха. Гарланд наведе глава и се вгледа в Малкълм. После запита:

— Трябва да правим икономии, така ли?

— Не, разбира се. Просто живеем разумно и пестеливо. Какъвто е животът ти вкъщи, такъв е и бизнесът.

— Разбирам. Но с оглед на детето, което очакваме, а и понеже ние също ще живеем тук, трябва да наемем още прислуга, нали, Алисия?

— Както кажеш, мили.

Видях как лицето на Малкълм се изкриви в болезнена гримаса.

— Напред и нагоре — рече Гарланд и поведе жена си по двойната стълба, като ѝ показваше различни неща, а тя се смееше ѝ

прехласваше. Двамата с Малкълм се загледахме след тях. Усетих как някакъв топъл полъх нахлува през вратите на Фоксуърт Хол и събужда заспалия през последните двеста години дом. Чувството беше зашеметяващо.

— Сега вече сама видя колко е вятърничав — промърмори Малкълм. — Разбираш защо го приемам по този начин, нали?

— Защо не си му писал за женитбата ни и за децата?

— Не сметнах за необходимо.

— Не си сметнал за необходимо, така ли?

— Да. А колкото до нея, запомни, че ти си пристигнала първа тук, а освен това си и по-възрастна. Отнасяй се с нея като с дете и не позволявай на прислугата да приема заповеди от друг, освен от теб.

— А ако Гарланд поиска нещо?

Той не отговори. Промърмори нещо под носа си и се върна в салона да си дочете вестника преди вечеря.

Качих се горе в стаята на момчетата, за да ги преоблека за първата среща с дядо им и баба им.

Гарланд се учуди защо Малкълм не позволява на децата да седнат с нас на вечеря. Отначало Малкълм не искаше да му отговори, но настоятелността на Гарланд го принуди.

— Защото не знаят как да се държат на масата.

— Глупости! Всички деца са такива. И ти беше същият.

Малкълм се изчерви, а устните му станаха бели като зъбите.

— Точно такъв беше — заразправя Гарланд на Алисия. — Можеше да изнерви и най-търпеливата жена. Вечно задаваше въпроси. Каквото и да кажеше майка му, той все питаше — защо? Когато се връщах от работа, я намирах цялата разтреперана. Помня как тичаше из къщата, а Малкълм се мъкнеше подире ѝ и разпитваше за какво ли не. Чудеше се как да избяга от него. Той направо я съсипваше.

— Докато я накара да си събере багажа — процеди Малкълм през зъби. — Тогава имахме двойно повече прислуга, плюс целодневна бавачка.

— И всичко това заради него — отвърна Гарланд, опитвайки да се измъкне от спора. Алисия се усмихна и напрегнатото лице на Малкълм се отпусна. Гарланд беше настоял двамата с Алисия да седнат един до друг отляво на масата. Малкълм беше готов да му отстъпи мястото на домакин, но Гарланд не искаше и да чуе за това.

— Ние все още караме меден месец, а и никога не бихме могли да седим толкова далеч един от друг като вас, нали, Алисия?

— В никакъв случай. Докато обикаляхме из Европа, Гарланд навсякъде настояваше да ни настаняват един до друг — в това отношение се проявяваше като абсолютен тиранин.

— Може би — отвърна Малкълм, но гласът му звучеше топло.

— Баща ти винаги забавляваше и мен, и нашите сътрапезници. Често вечеряхме с други американски туристи — поясни тя. Гласът ѝ беше мек и мелодичен.

— Алисия, признай си, че ти беше приятно.

— Разбира се, нали бях с теб — отвърна тя. Те се целунаха — целунаха се на масата посред вечерята, все едно нас изобщо ни нямаше. Когато погледнах Малкълм, очаквайки да видя изписано на лицето му отвращение, открих завист да проблясва в очите му. Като че забелязах и бегла усмивка. Щом се обърна към мен, тя угасна.

— Ще трябва да ви разкажем всичко — каза Гарланд по-скоро на мен, отколкото на Малкълм. — Ден след ден ще ви отегчаваме до смърт с безкрайни подробности и описания, но какво да се прави — това е отплатата, задето си се омъжила за сина на Гарланд Фоксуърт — додаде той и се разсмя.

— Не е необходимо да, слушаш, ако не искаш — намеси се Алисия.

— Всъщност много искаме да чуем всичко — отвърна Малкълм. — Но само ако ти разказваш, тоест ако баща ми те остави да говориш, без да те прекъсва на всяка втора дума.

— Няма да се обаждам, освен ако не е абсолютно наложително. Обещавам! — каза Гарланд и вдигна дясната си ръка.

— Не му вярвайте — вметна Алисия. Малкълм се усмихна. С напредването на вечерта чертите му все повече и повече омекваха, докато водеше оживен разговор с Алисия. Този разговор не включваше мен. Сякаш седях на отделна маса и вечерях сама. Момичето беше като говорещ пътеводител и Малкълм, който също бе пътувал доста, слушаше унесено. Гарланд ядеше, сякаш беше гладувал седмици наред.

— Децата ви са чудесни — каза Алисия на Малкълм. — Личи си, че в жилите им тече кръвта на Фоксуъртови.

— У Мал тя е по-силно изразена.

— Защото Джоел е още много малък. О, нямам търпение и нашето бебе да се роди! — извика тя, плесна с ръце и подскочи на стола си. Поведението ѝ на масата ме изуми. Говореше с пълна уста, въртеше се на стола си и пиеше виното като вода. Тази вечер Малкълм показва необикновена търпимост. Мислех си, че е учтив просто защото за пръв път вечеряме с тях.

— В кой месец си? — поинтересува се Малкълм.

— Влизам в осмия.

— Нямам време за губене — намеси се Гарланд. — Не и на моята възраст.

— Е, и моето време не губиш — отвърна му Алисия и двамата си размениха страстни погледи. Отново се целунаха. Всъщност, целуваха се след всяка дума.

Малкълм изглежда изпаднаше ту в раздразнение, ту в повишено настроение. Когато Алисия насочеше вниманието си към него, като че ли го омагьосваше. Веднъж дори се пресегна през масата и докосна ръката му. Видях, че той се изчерви, но не отдръпна ръката си.

Гарланд предложи да излезем с кафето на верандата.

След няколко разказа за престоя им във Венеция Алисия и Гарланд казаха, че са уморени, и тръгнаха към стаята си.

Тя склони глава на рамото му, а той я прегърна през кръста. Двамата се изкачиха по стъпалата. Изглеждаха повече като двадесетгодишни младоженци, отколкото като мъж на петдесет и осем и бременно момиче едва на деветнайсет години.

Малкълм и аз не стояхме дълго след като те се прибраха. Светлината и веселието бяха напуснали верандата заедно с Алисия.

— Тя е много хубава — обадох се аз.

— Така ли?

— Като птичка, която пърха край баща ти. Не си ли съгласен с мен?

— Уморен съм. Главата ме заболя от цялото това бърборене.

Той стана и тръгна към стаята си. Аз не бързах да се качвам. Когато реших да се прибера, най-напред надникнах при момчетата. Те спяха дълбоко. Дядо им си бе поиграл с тях и като че ли Мал го беше харесал. Мислех си, че Гарланд ще бъде много по-добър баща от Малкълм. Той поне обичаше децата.

Когато минах край стаята им, те бяха още будни. Говореха си и се смееха като влюбени гимназисти. Поспях и се вслушах в щастливия им шепот, зарадвах се на чуждото удоволствие.

И при нас с Малкълм трябваше да бъде така, помислих си аз. Бях си мечтала да изживеем същото щастие. Зад тази врата Гарланд държеше Алисия в прегръдките си. Той притискаше до себе си своята млада и хубава съпруга и ѝ даваше усещането, че е желана. Представях си как слага ръка на корема ѝ, за да почувства трептящия вътре живот. Малкълм никога не бе правил това. През последните месеци на двете ми бременности, когато плодът вече натежаваше и се смъкваше ниско, той дори ме отбягваше.

Защо лицето на Алисия не беше подпухнало и задебеляло като моето? Ако човек я погледнеше от гърдите нагоре, нямаше да разбере, че е бременна. Не беше честно — слабите и крехки момичета никога не губеха очарованието на своята женственост.

Продължих към стаята си. Завистта не ме озлоби, само ме натъжи. Моята спалня беше точно до тяхната, а стената, която ни делеше, беше по-тънка от другите. Ако долепя ухо до нея, можех да ги чувам съвсем отчетливо.

— Тя е точно такава, за каквато предполагах, че ще се ожени Малкълм — каза Гарланд.

— Толкова е висока — отвърна Алисия. — Мъчно ми е за нея, задето е толкова висока.

— Мъчно ми е за нея, задето се е омъжила за Малкълм.

— О, Гарланд!

— Но той никога не е разбирал жените. Изобщо не е имал истинска приятелка.

— Бедният!

— Бедният ли? Точно такъв не е, нито пък ти, мила — заключи Гарланд. Настъпи тишина, която със сигурност означаваше целувка.

— Богата съм от мига, в който ти прекрачи прага на нашия дом — промълви Алисия и отново се умълчаха.

Легнах в леглото си сама, чудейки се как ще се конкурирам с толкова красиво и невинно създание. Щом проговореше, думите ѝ щяха да подчертават моята мълчаливост, смехът ѝ щеше да изтъква тъгата ми и всеки поглед, който Малкълм ѝ отправяше, щеше да ми

припомня колко пъти е отвърщал очи от мен. Дребната ѝ фигура ме правеше да изглеждам още по-огромна.

Мразех я, или поне исках да я мразя.

И все пак беше много трудно да затворя сърцето си за нея само защото тя имаше всичко, което аз исках.

На другата сутрин Алисия се появи все така жизнена и весела. Тя разцъфваше за новия ден, както красивата жълта гардения отваря листенца за слънчевата светлина. Закуската ни никога не е била толкова оживена. Гарланд заяви, че са спали като къпани.

— Което доказва колко е важно човек да се върне у дома. В нашия дом — добави той и погледна Алисия. Буйната ѝ кестенява коса беше прибрана нагоре като моята, но беше много по-бляскава и разкриваше малките и уши и нежната бяла шия. Видях, че Малкълм е очарован от нея. Допусках, че и той като мен е очаквал да ги види пооклюмали — ранният час и умората от пътуването го предполагаха. Но и двамата изглеждаха напълно отпочинали. Гарланд явно е бил прав за това колко е важно да се върнеш у дома. Той дори настоя да придружи Малкълм до кантората и бързо да навлезе в работата.

— Знам, че имам доста да наваксам. Малкълм никога не бездейства — обясни той на Алисия. — Синът ми може да е всякакъв, но за едно спор няма — той е финансов гений.

— През цялото време все това повтаряше за тебе, Малкълм — каза Алисия. — Когато го попитах как е успял да се откъсне от бизнеса за толкова дълго време, той ми отвърна, че безрезервно се опира на твоята компетентност.

Очаквах хаплива забележка от страна на Малкълм, но той сякаш бе онемял. Само сви рамене с неприсъща за него скромност и се обърна към баща си:

— Трябва да тръгваме.

Сбогуването на Гарланд и Алисия беше толкова продължително и страстно, че чак се притесних. Тя обаче видя изражението на лицето ми и когато двамата се отдалечиха, ми обясни, че откак са тръгнали на това пътешествие из Европа, не са се отделяли един от друг нито веднъж. Сбогуването ми с Малкълм беше бързо и формално както

обикновено — бегъл намек за целувка по бузата и няколко думи за вечерята, която трябва да бъде сервирана в обичайния час.

— Трябва да ми разкажеш всичко. Сигурно е доста трудно да се грижиш за такава голяма къща — каза Алисия и бързо додаде: — Не че смятам да поема командването, о, не! Намирам, че отговорността е... смазваща.

Изгледах я втренчено. Стори ми се искрена, но не можех да се отърся от подозренията на Малкълм. Знаеше ли някой какво щеше да стане другата седмица? А другия месец?

— Организирана съм всичко много добре — подех аз. — Прислугата знае абсолютно точно задълженията си, а моето време през целия ден е добре разпределено.

— О, сигурно е така. Не искам с нищо да обърквам установения ред. Само трябва да ме предупредиш, ако го направя неволно.

— Ще имам грижата — отвърнах аз доста безочливо, но тя или не чу, или не пожела да чуе заплахата в гласа ми.

— Не искам да се пречкам на никого. Желая само да направя съпруга си щастлив. Гарланд е чудесен. Той стори толкова много за мен и семейството ми, че никога не ще успея да му се отплатя.

— Какво е направил за теб и семейството ти? — полюбопитствах аз.

— Гарланд беше един от най-старите и най-близки приятели на татко. Всъщност, били са заедно в началното училище. На младини баща ми си наранил гърба при падане от кон и това му попречило да си намери работа, с която да издържа семейството си. Но се появи Гарланд и му даде работа в собствената си счетоводна кантора, защото той можеше да работи само нещо, което не изисква движение. После Гарланд започна да му изпраща клиенти. Едва ли бихме оцелели без неговата помощ.

Имах друго мнение за алтруизма и смятах, че никой не се занимава с благотворителност без обещания за бъдещи облаги. Дали Гарланд Фоксуърт не беше хвърлил око на това красиво момиче от самото начало?

— На колко години беше, когато Гарланд започна да посещава дома ви?

— Помня, че идваше, когато бях на пет или шест. Когато станах на дванайсет, той ми подари тази прекрасна златна гривна. Виж, още я

нося — додаде тя и протегна ръката си към мен.

— Била си на дванайсет години?

— Да. А когато навърших четиринайсет, вече се разхождахме заедно. Аз бърбях, хванала ръката му, а той ме слушаше с мила усмивка. С него се чувствах чудесно. Стана така, че всеки път очаквах идването му с все по-голямо нетърпение. Целуна ме за пръв път, още когато бях на четиринайсет — прошепна тя.

— Какво? Само на четиринайсет?

— Да. При това не просто приятелска целувка по бузата — добави тя с блеснали очи. Смайването трябва да е било ясно изписано на лицето ми. Не би могла да не го забележи. — Още тогава знаехме, разбираш ли?

— Не, не разбирам как мъж на неговата възраст и девойче на четиринайсет са могли да знаят още тогава.

— Беше любов — заяви тя невъзмутимо. — Истинска, неумолима любов. Той започна да идва у нас все по-често и по-често. Излизахме на разходки с файтон в парка, спирахме някъде и с часове гледахме птиците. Говорехме много, но не бих могла да ти кажа за какво. Разговорът ни беше като безкрайна песен — спомням си мелодията, но не и думите.

Тя се усмихна при спомена. Опитах се да си представя щастието, което бяха изживели, но не знаех какво има предвид под мелодията на думите. Продължи да разказва:

— Обичах да се возя на шейни с конски впряг, когато зимата във Вирджиния покриеше всичко с пелена от сняг. Увивахме се в дебели одеяла, и се държахме за ръка под тях, докато препускахме срещу вятъра със зачервени от студ лица, а любовта сгряваше сърцата ни. Нямах представа колко хубаво беше всичко.

— Не — отвърнах тъжно. — Нямам.

— През лятото в парка организираха чудесни концерти. Напълвах кошницата за пикник и двамата отивахме да слушаме музика. После се разхождахме с лодка и докато той гребеше, аз му пеех. Много обича да ме слуша, макар че гласът ми не е кой знае колко добър.

— Но никога ли не помисли за възрастта му?

— Не. Приемах го като прекрасен мъж; вярно, по-стар, но много изискан. Той винаги е толкова ведър и жизнерадостен, че възрастта

изобщо не му личи.

— Но как събра кураж да се омъжиш за някой толкова по-стар от теб? Не искам да ти звучи грубо, но той ще си отиде от този свят още преди да си стигнала средна възраст. Родителите ти не се ли възпротивиха?

— Баща ми почина месец преди Гарланд да поиска ръката ми. Отначало мама беше потресена и се обяви против брака ни. Говореше като теб, но не можа да ме разубеди, а освен това и тя се възхищаваше от Гарланд. Скоро разбра, че аз наистина го обичам и годините нямат значение.

— Честно казано, скъпа, учудвам се, че си се решила да имаш деца, като се има предвид възрастта на Гарланд.

— О, Гарланд искаше. Заяви, че когато е с мен, се чувства на трийсет години. А и изглежда на толкова. Нали? Нали? — настоя тя, като видя, че се колебая.

— Наистина младее, но все пак...

— Най-важното е какво мислим ние — отсече тя. Очевидно беше омагьосана от красотата на любовта си. Никога нямаше да допусне реалността, студените и груби факти да разрушат нейния розов свят. Тя живееше в света на моята кукленска къщичка под стъкления похлупак. Съжалявах я, естествено, защото знаех, че в крайна сметка реалността ще надделее, но все пак ѝ завиждах за щастието.

— Може ли да дойда с теб? Бих искала да те погледам, когато си с децата. Те са прелестни. А и сигурно ще мога да науча доста неща от теб.

— Аз не съм кой знае какъв специалист в отглеждането на деца — отвърнах, но като видях колко ще я разочарова отказът ми, разреших ѝ да ме придружи.

Децата я харесаха, особено Джоел. Тя го накара да се усмихне и очевидно му беше приятно да седи в скута ѝ. Алисия се доближи до техния свят много повече от мен. Не след дълго вече играеше с Мал ѝ играчките му, а Джоел седеше и кротко ги наблюдаваше.

— Ако имаш работа, върши си я — обърна се тя към мен. — С радост ще постоя с тях.

— Трябва да бъдеш по-внимателна — посъветвах я аз. — Вече си в напреднала бременност.

При тези думи си помислих, че Малкълм всъщност доста би се зарадвал, ако тя пометне. Мисълта се повъртя в съзнанието ми и се залепи там като репей за полата ми. Не можех да се отърся от нея и колкото повече си представях как Алисия помята, толкова по-щастлива се чувствах.

Не можех да не се страхувам от детето, което тя щеше да роди, макар и не по същите причини като Малкълм. Аз не притежавах неговата алчност за пари, защото знаех, че имаме и винаги ще имаме повече от необходимото. Страхувах се, че нейното дете ще бъде много по-хубаво от моите. Все пак, бащата бе Гарланд, а той беше по-хубав и от Малкълм. А тя пък беше несравнимо по-красива от мен.

И аз си представих как тръгва да слиза по спираловидните стъпала, спъва се и пада надолу, в резултат на което незабавно помята. Тя беше твърде доверчива, за да прочете мислите по лицето ми.

През целия ден не спря да ме разпитва за Фоксуърт Хол, за децата, за прислугата, за Малкълм.

— Какъв е той всъщност? Гарланд доста преувеличава понякога.

— По-добре е сама да откриеш — отвърнах аз. — Никога не питай жена какъв е съпругът ѝ. Няма да получиш честен отговор.

— Права си. О, Оливия, толкова си мъдра. Цяло щастие е, че ще бъдеш до мен.

Изглежда с нищо не можех да я засегна. Ококорих се насреща ѝ. Тя наистина мислеше така. Глупавичкото девойче! Нима не таеше у себе си и капка подозрителност? Нима беше доволна да се отнасят с нея като с дете?

Предполагах, че с времето страстта им с Гарланд ще се поохлади, че част от унинието на Фоксуърт Хол ще пропие в нея, че с навлизането в деветия месец ще бъде уморена и раздражителна. Нищо подобно не се случи. На масата всеки път беше точно толкова шумно, колкото и в деня на пристигането им.

Всяка вечер Алисия настояваше Гарланд да ѝ разказва подробно за работата си през изтеклия ден.

— Изобщо недей да мислиш, че това може да ме отегчи. То е твоята работа и щом засяга теб, засяга и мен.

Какви празни дрънканици, мислех си аз. Тя ни кога няма да разбере подробностите от бизнеса.

— Ами днес прегледах инвестициите, които Малкълм е направил в два хотела в Чикаго. Той подхвърли идеята да започнат да обслужват бизнесмени, като им предложат по-атрактивни цени.

— Как му казвате на това, Малкълм?

— Как му казваме на кое?

— На тези специални цени.

— Бизнес класа — отсеке Малкълм сухо.

— Ами да, разбира се. Ама че глупав въпрос зададох. Това е възхитителна идея!

Възхитителна ли, мина ми през ума. Очаквах Малкълм да избухне всеки миг, но той явно ставаше все по-търпелив от ден на ден.

Мислех си да му разкажа как си представям, че Алисия помята. Искаше ми се да видя как ще погледне на тази възможност, но се осмелих само да спомена, че тя е твърде буйна и енергична за жена в деветия месец.

— Тича нагоре-надолу по стъпалата и си държи корема, сякаш има надут балон под роклята. Понякога излиза с Олсен в градината, говори му за цветя и от време на време копае с него. Вчера я видях да вдига едно огромно цвете в саксия. Исках да я предупредя, но не го сторих. Тя настоява да носи Джоел по стълбите до детската стая и само да спомена, че нещо ми трябва, веднага хуква да го донесе, без значение колко е голямо.

— Това изобщо не ти влиза в работата — заяви той и се отдалечи, преди да успее да задълбоча разговора. Може би не смяташе, че има такава възможност, или пък дотолкова беше омагьосан от наивната ѝ красота, че пренебрегваше интересите си.

Един ден, към средата на деветия месец, Алисия ме попита за тавана.

— Доста интересно място — отвърнах. Започнах да ѝ описвам как изглежда, но се спрях. — Всъщност защо сама не го видиш?

Представих си как се качва по тесните, клатеци се стъпалца и обикаля голямото помещение с пръснатите по пода вехтории, в които би могла да се спъне и да падне.

— Изкушавам се да вляза през двойната врата и да се кача горе.

— О, има и друг път. Той е таен.

— Наистина ли? Къде е? — оживи се тя.

— През една вратичка в дъното на килера в последната стая на северното крило.

— О, тайна врата в килер! Искаш ли да дойдеш с мен?

— Вече съм се качвала. Ще ти покажа пътя, а ти се забавлявай колкото искаш с ровене в старите вещи, складирани горе.

— Ще бъде чудесно — възкликна тя. Поведох я към последната стая на северното крило. Тя я очарова. Каза, че ѝ напомня на скривалище.

— Да, наистина.

— Къщата е толкова тайнствена! Трябва да помоля Гарланд да ми разкаже за тази стая.

— Попитай го — отвърнах. — После ще ми кажеш всичко.

Показах ѝ вратичката в килера и я предупредих:

— Трябва да внимаваш. Над първото стъпало има въженце. Дръпни го и лампата ще светне.

Тя опита, но лампата не светна. Предварително я бях развила.

— Сигурно е изгоряла. Няма значение, продължавай.

— Всичко е наред. И така виждам добре.

— И помни, че те предупредих да не се качваш — повторих аз.

— Не бъди такава мърморана, Оливия! Какво толкова, като съм се качила горе!

— Добре, тогава продължавай. Аз отивам в предния салон да почета.

Тя тръгна нагоре, а аз затворих вратата след нея. Чух я как ахна, после се разсмя. Сърцето ми биеше лудо. Мракът, тъмнината, скърцащите стъпала и под бяха сериозна заплаха за жена, на която предстои да роди всеки момент. Каква доверчива млада глупачка, мина ми през ума. Ако се случи нещо, аз ще съм твърде далече, за да ѝ помогна. Бях я предупредила. Никой не можеше да ме упрекне.

Бързо напуснах стаята и северното крило. Настаних се в салона и се зачетох, както ѝ бях казала. Беше ми трудно да се съсредоточа. Често поглеждах към тавана и си представях как се спъва и пада, може би си блъска главата в някой сандък или шкаф и лежи, разтърсвана от гърчовете на помятането.

После, като разкажа на Малкълм какво се е случило, той ще ми благодари. Вероятно не с много думи, но ще ми благодари. И тя няма повече да пърха из къщата и да извиква усмивка на всяко срещнато

лице. Спонтанният аборт ще помрачи красотата ѝ и блясъкът в очите ѝ ще помръкне. Отчаянието завинаги ще попари здравия цвят на нейното лице. Гласът ще се промени, ще стане по-плътен и ще загуби своята мелодичност. Бърборенето и ласкателствата ѝ вече няма да очароват Малкълм.

Не усетих колко време е минало, но когато Малкълм и Гарланд се върнаха, тя още не беше слязла. Гарланд, естествено, попита къде е. Отвърнах му изненадано:

— О, аз съвсем я забравих, като се увлякох в книгата. Тя се качи на тавана преди доста време.

— На тавана ли? За какво ѝ е било да се качва?

— Искаше да го разгледа. Беше ѝ скучно.

— На тавана ли? — повтори Гарланд и лицето му помръкна. — Тя не бива да ходи там.

— Предупредих я, но тя настоя. Дори ме нарече стара мърморана. И в крайна сметка отиде.

Той хукна нагоре по витите стълби. Малкълм застана на вратата, докато той се отдалечи, после се обърна към мен. Никога не ме беше поглеждал толкова студено. В очите му се четеше особена смесица от страх и яд. Сякаш току-що бе открил нова черта в характера ми, за чието съществуване не беше и подозирал.

— Може би и ти трябва да отидеш с него и да видиш да не се е случило нещо — обадох се аз. Внезапно лицето му се изкриви в зла усмивка, той ми обърна гръб и излезе. Не след дълго в преддверието се чу гласът на Гарланд и аз отидох да разбера какво става. Той бързаше към южното крило.

— Всичко наред ли е? — попитах го.

— Какво? А, да. Представи си само — намерих я пред прашното огледало да пробва старите рокли на Корин. Признавам, оценила ги е по достойнство.

Малкълм изникна зад мен, сякаш се беше крил зад кулисите да чака реда си. Видях, че кипи от ярост и все пак... все пак в очите му долових онзи унесен поглед, който бих определила като влюбен, ако не познавах съпруга си толкова добре.

Две седмици по-късно, почти на определения ден, Алисия роди. Доктор Бракстън дойде да акушира. Малкълм и аз чакахме в преддверието. Гарланд се появи в ротондата и ни извика:

— Момче е! Момче! А Алисия се чувства отлично! Готова е да скочи да танцува.

— Чудесно! — отвърнах аз. Той плесна с ръце и ги вдигна нагоре, после влезе обратно в стаята при нея. Малкълм не каза нищо, но когато се обърнах към него, на лицето му беше изписан гняв.

— Молях се, ако трябва изобщо да се ражда, поне да бъде момиче.

— Какво значение има това сега? Хайде да идем да видим детето.

Той се поколеба и аз тръгнах без него. Когато за пръв път зърнах новото бебе, сгушено в ръцете на майка си, дъхът ми спря. То имаше русата коса и сините очи на моите синове, но излъчваше кротка прелест и спокойствие, каквито никога не бях виждала у дете. Гледаше с бистри, разбиращи очи, а аз знаех, че новородените просто не правят така.

— Не е ли прекрасен? — прошепна Алисия и го притисна към себе си, сякаш да го предпази от нещо. — Ще го нарека Кристофър Гарланд, на името на баща му.

Гарланд стоеше до леглото, горд като всеки млад баща. В този миг ми се стори с двайсет години по-млад. Дали не бяха омагьосани — и той, и Алисия? Дали пък не умееха да връщат времето назад? Дали не бяха открили извора на вечната младост, или просто истинската любов можеше да прави чудеса с хората? Никога към никого не бях изпитвала толкова завист и ревност, както към нея в този миг. Тя имаше всичко — красота, съпруг, който я обожава, и сега — прекрасно дете.

— Поздравления, татко — каза Малкълм, който бе цъфнал на прага.

— Благодаря, Малкълм. Влез и виж отблизо природения си брат. Малкълм застана до мен и погледна Алисия и детето.

— Хубав е. Истински Фоксуърт.

— И още как — отвърна му Гарланд. — Утре ще черпим, нали, сине?

— Да. Ти го направи, татко.

— Не съм много сигурна, че го е направил сам — обади се Алисия. Стана ми смешно. Малкълм се изчерви до уши.

— О, ами... всъщност... исках да кажа... поздравления и за теб, Алисия — измънка той и коленичи до леглото, за да я целуне по бузата. Притвори очи и явно му се искаше тази целувка да продължи по-дълго.

Какъв двуличник само, помислих си аз. Знаех, че мрази бебето, и въпреки това умееше да запази благоприличие. Бързо се изправи и се отдръпна от леглото.

— По-добре да те оставя да си почиваш — каза той и двамата напуснахме стаята. Гарланд беше наел сестра за първите няколко седмици — нещо, което Малкълм дори не помисли да направи за мен. В коридора настигнахме доктор Бракстън, който се готвеше да си тръгва.

— Е, Малкълм, можеш да се гордееш с баща си.

— Да — отвърна Малкълм сухо.

— Изглежда не съм бил прав.

— Какво имате предвид?

— Все пак още един Фоксуърт се роди във Фоксуърт Хол.

За миг Малкълм остана безмълвен. Устните му побеляха и той ме погледна.

— Да, докторе, явно не сте бил прав.

После придружи лекаря надолу по стълбите. Стъпките им отекваха като гръм, който идеше да ни предупреди за приближаващата буря.

ДНИ НА СТРАСТ

След раждането на Кристофър, Гарланд започна да прекарва много повече време у дома. Малкълм заяви, че така е по-доволен, защото баща му няма да му се пречка в кантората. Веднъж ми каза:

— Той не разбира финансовите тънкости и губя много време, докато му обяснявам. Досажда на всички с въпросите си. Добре поне, че се държи повече като пенсионер. Искане ми се да се оттегли официално от управлението.

Гарланд с нищо не ми пречеше, но ми стигаше и това, че непрекъснато е наоколо, и аз трябваше да бъда неволен свидетел на любовта между него и Алисия.

Той се въртеше около нея, гледаше я как храни бебето, после ги извеждаше на разходка пеш или с кола. Понякога канеха и мен, но аз винаги отказвах. На няколко пъти така се случи, че видях отражението си в огледалото заедно с това на Алисия и ми се стори, че приличам повече на нейна майка, отколкото на жена на заварения ѝ син. Намирах, че е абсурдно да я приемам като свекърва. Знаех, че ще се чувствам доста неудобно, ако отида някъде с нея и Гарланд, но без Малкълм. После забелязах нещо още по-обезпокоително.

По-малко от два месеца след раждането на Кристофър, Гарланд и Алисия започнаха да се затварят в стаята си посред бял ден. Отначало не проумявах защо толкова обичат да стоят там. Те се прибираха от разходка някак замаяни, винаги плътно прегърнати, като непрестанно се целуваха и галеха. Понякога минаваха край мен, без изобщо да ме забелязват.

Той прехвърляше ръка през раменете ѝ, тя го прегръщаше през кръста, почти тичешком изкачваха стъпалата, изчезваха в стаята си и не излизаха оттам по цял следобед. Когато ги видяха да препускат нагоре по стъпалата, камериерките и Лукас си разменяха многозначителни усмивки. На няколко пъти ги чух да си шушукат за Гарланд и младата му жена. Веднъж тъкмо се канех да вляза в кухнята, когато чух госпожа Стейнър и госпожа Уилсън да разговарят.

— Невероятно — каза тя. — По цял ден го правят. Не мога дори стаята им да почистя.

— В началото беше така и с предишната госпожа Фоксуърт — отвърна госпожа Уилсън.

— Колко по-различен е господин Фоксуърт от сина си. Не помня някога да съм виждала Малкълм Фоксуърт и Оливия да показват чувствата си толкова открито.

— Чувства ли? — изсмя се госпожа Уилсън. — Оливия е толкова студена. Сивите ѝ очи приличат на късчета гранит. Добре, че момчетата имат неговите очи.

— Когато Алисия влезе в някоя стая, тя се изпълва със светлина и радост, дори ако и Оливия е там. Нейната веселост е по-силна от навъсеното лице на Оливия. Ще ми се тя да беше истинската господарка на Фоксуърт Хол, както и би трябвало да бъде. Прекалено добра е, за да налага властта си.

— Тогава щеше да бъде много по-различно, нали? Колкото и да работя, едната непрекъснато се усмихва, другата само се цупи. Вчера наредила на Мери да избърше прах във фойето, след като аз вече го бях избърсала.

— Когато една жена е нещастна в любовта, тя си го изкарва на когото свари — заключи госпожа Уилсън.

— Именно затова ми се иска Алисия да е истинската господарка на Фоксуърт Хол.

Отдръпнах се от вратата, а сърцето ми заби бясно. Бях толкова ядосана, че само още една дума и щях да избухна. Нима Алисия кроеше планове да спечели прислугата на своя страна? Тя никога не ги критикуваше и по този начин ме поставяше в положението на истинско чудовище. А слугите се възхищаваха на низката им страст! Къде отиде благоприличието? А достойнството? Как изобщо можеха да се обичат толкова пламенно? Искрено ли беше всичко това, или само показност?

Веднъж, заинтригувана от тяхната страст и жизненост, аз ги проследих нагоре по витите стъпала. Влязох в стаята си и долепих ухо до стената зад тоалетната масичка. Чутото ме накара да се изчервя.

Освен целувките им, ясно се долавяха стенанията на Гарланд и сподавените викове на Алисия. Подслушах ги, докато бяха в леглото и можех точно да определя кога Алисия стигаше до върха на своето удоволствие, или по-точно до върховете, защото тя извикваше високо

всеки път, и всеки път Гарланд прошепваше: „Любима моя! Хубаво е, нали? Все още не съм престарял!“

Понякога след това утихваха и си мислех, че са заспали, но скоро пак долавях звуци — тя го молеше за още и страстта им се надигаше с нова сила. А аз си лягах и се мъчех да си представя какво ли би било, ако Малкълм ме любеше, както баща му любеше своята жена. Никога не бях изпитвала нужда да извикам като нея, нито пък Малкълм ми беше казвал нещата, които Гарланд ѝ шептеше.

Скоро започнах да очаквам с нетърпение миговете, когато двамата се любеха, независимо дали беше нощем или денем. Докато ги слушах и си ги представях в леглото, изживявах много повече възбуждане, отколкото можеха да ми дадат любовните романи.

Един ден ги подслушах в трапезарията и разбрах, че се канят да отидат на разходка с единствената цел да се любят край езерото. Само мисълта за това накара сърцето ми да се разтупка. Бузите ми пламнаха и трябваше да ги наплискам със студена вода. Погледнах през прозореца и ги видях да вървят по пътеката към езерото. Гарланд носеше малкия Кристофър в люлката му. Изчаках да мине малко време и тръгнах след тях.

Чувствах се виновна за това, което правех, но не намерих сили да се върна обратно. Едно беше да ги слушам през стената, а съвсем друго — да ги гледам. Изкушението бе твърде голямо. Те бяха доста напред и не можеха да ме усетят.

Около навеса, където държахме лодката, имаше разчистено място. Когато се приближих, те вече бяха легнали върху разстланото одеяло. Бебето спеше.

Алисия бързо възстанови фигурата си след раждането. Нищо не ѝ личеше. Изглеждаше по-млада и жизнена отвсякога. Гърдите ѝ бяха още стегнати, а талията — тънка. Имаше съвършени пропорции.

Косата ѝ се спускаше по раменете. Беше облечена в пола и блуза. Внезапно Гарланд се обърна към Алисия и я целуна по шията. Тя отпусна глава назад и притвори очи, сякаш тази единствена целувка ѝ отключи вратата към екстаза. Докоснах собствената си шия и се загледах като омагьосана как Гарланд доближи устни до корсета на блузата ѝ и развърза връзките.

Той я разсъблече толкова бавно и внимателно, сякаш дрехите сами се стопиха по нея. Двамата бяха голи, прегръщаха се, а думите

които си шепнеха (твърде тихо, за да ги чуя), звучаха меко и напевно като църковен химн. Видях силната им страст да утихва до нежни милувки, а смехът замени думите.

Когато реших, че съм видяла достатъчно, се обърнах и тръгнах обратно към Фоксуърт Хол.

Качих се направо в спалнята си, проснах се на леглото и останах така повече от час — вторачена в тавана, аз си припомнях живо любовната сцена, на която бях станала свидетел. Колко жестоко бях излъгана! Много от онова, което по право се падаше на всяка жена, ми бе отказано и никога нямаше да го получа. Струваше ми се, че животът ме подлага на непосилни изпитания и ми навлича съдба, която никога не бях желала.

Може би един ден и моят мрачен портрет, нарисуван с маслени бои, ще стои окачен във Фоксуърт Хол. Сивите очи и бледите стиснати устни ще хвърлят сянка върху потомците ми. Правнуците ще вдигат поглед към мен и ще си казват, че съм била много нещастна. И ще бъдат прави.

Докато лежах в стаята си, чух Гарланд и Алисия да се връщат от езерото. Те се смееха високо и весело. Гласовете им бяха толкова млади, че се почувствах, сякаш аз съм мащехата, а Малкълм е баща на Гарланд.

Този ден след вечеря Гарланд и Малкълм проведоха дълъг разговор в трофейната зала. Алисия и аз седяхме в дневната и наглеждахме децата. Мал показваше играчките си на Джоел и Кристофър и им обясняваше какво представляват, сякаш малките можеха да го разберат. Явно между тримата имаше силна братска привързаност, защото те стояха кротко и внимателно го слушаха.

Алисия и аз плетяхме. Тя се справяше по-добре, отколкото очаквах. Беше научила доста от майка си, преди да се омъжи за Гарланд. Усмихна се на децата, после на мен, и рече:

— Чудесно ще бъде да отраснат и тримата заедно. Ще се оженят за красиви, очарователни жени и ще създадат свои семейства тук, във Фоксуърт Хол.

— Може пък съпругите им да не се разбират — подхвърлих аз. Не можех да понасям детинските ѝ фантазии. Това, че нейният живот е безоблачен, съвсем не означаваше, че с всички е така.

— О, ще се разбират, ще видиш. Не казвам, че няма да имат дребни разногласия — винаги ги има. Но те ще бъдат Фоксуърт и ще продължат традициите.

— Ние не сме кралско семейство — възразих. — Нито ти, нито аз сме короновани особи.

Тя ме погледна за миг, после се усмихна някак снизходително. Не можех да повярвам на очите си — такава дързост, и то при толкова посредствен ум. Тъкмо се канех да ѝ кажа какво мисля за усмивките ѝ, когато Гарланд и Малкълм влязоха в стаята.

По лицето на Малкълм разбрах, че са имали неприятен разговор; усетих още, че иска да ми каже нещо. Повиках Мал и Джоел, извиних се, че трябва да ги сложа да спят, и напуснах дневната. Малкълм ме последва — нещо, което се случваше рядко. Стоеше и ме гледаше как слагам децата в леглата. Най-накрая го попитах:

— Какво има?

— Обсъждахме завещанието му. Пише ново, естествено.

— Естествено. Ти го очакваше, нали?

— В случай, че умре, аз наследявам къщата и бизнеса; Алисия и Кристофър обаче ще могат да живеят тук, докато желаят. Тя ще получи три милиона в ценни книжа от различните ни инвестиции, а Кристофър — два милиона под попечителство. Аз ще се разпореждам с доходите им, като ги инвестирам както намеря за уместно. Той е по-зависим от мен, отколкото предполагах.

— Значи си доволен.

— Баща ми отчита моята компетентност в областта на финансите, имай го предвид.

— Аз също се справям добре с вложенията си — отвърнах.

— Да, но печелиш само част от това, което би могло да се спечели.

— Това няма значение, нали аз го печеля.

— Глупаво упорство. Това характерна черта на Уинфийлдови ли е?

— По-скоро на Фоксуъртови, бих казала. Непрекъснато ми разправяш колко е глупав баща ти, а в същото време самият ти проявяваш глупаво твърдоглавие.

Той почервеня, но не се обърна да излезе, както очаквах.

— Съобщих ти тези подробности, защото искам да ми кажеш, ако научиш или дори само усетиш, че баща ми има намерение да ги промени. Явно Алисия споделя всичко с теб. Сигурно и това ще ти каже. Предполагам, няма да е много доволна от съдържанието на завещанието и ще пусне в ход всичките си прелести, за да го накара да ѝ отпусне повече.

— Искаш да ти бъда шпионин? Да шпионирам баща ти и жена му, така ли?

— А ти не си ли съгласна? — запита той грубо.

Пребледнях. На лицето му се появи студена, зла усмивка, която покри сърцето ми с лед. Той продължи, без да дочака отговора ми:

— В твой и на момчетата интерес е да правиш това, което ти казвам.

Излезе от стаята, без дори да погледне децата. Откакто се бяха родили, нито веднъж не ги беше целунал за лека нощ.

Алисия поиска да се премести в стаята с лебеда и Гарланд реши да задоволи желанието ѝ. Тази стая я беше очаровала с мебелировката си и тя често разпитваше за нея. Виждах, че това изнервя Малкълм, но не допусках, че Алисия ще поиска да се премести в стаята на първата жена на Гарланд. Втората съпруга не би трябвало да събужда у мъжа си спомен за първата, но тя или не проумяваше това, или не я беше грижа. Както и да е, една вечер Гарланд обяви, че отиват в стаята с лебеда.

— Малкото креватче — лебед е тъкмо за Кристофър — добави тя.

Малкълм престана да се храни.

— Тази стая принадлежеше на майка ми — обяви той, като че ли никой не знаеше това.

— И все още принадлежи на нея — отвърна Гарланд, прегръщайки Алисия. — На новата ти майка.

— Не мога да мисля за толкова по-млада от мен жена като за своя майка — озъби се Малкълм, но никой от двамата не му обърна внимание.

— Няма нищо да променям — успокои го тя. — И без това всичко е поддържано в изрядна чистота. Изглежда като ново.

— Но никой не е спал в тази стая, откак... откак майка ми ме изостави! — възкликна Малкълм.

— Е, не трябва да се пази като музей — засмя се Алисия. Знам, че не искаше да го нагруби, но думите ѝ се забиха в сърцето му като нож. Той стисна очи от болка.

— Музей. Това ми хареса! Музей! — Каза Гарланд и се присъедини към смеха на жена си.

После Малкълм се разбесня, задето баща му угажда на всяка прищявка на Алисия.

— Той я глези точно както глезеше и майка ми!

— Откъде знаеш? Бил си много малък.

— Съзрях рано. Разбирах, знаех. Нямахме рокля, която да е поискала и да не е получила. Имаше бижута колкото да отвори с тях собствен магазин. Той мислеше, че като я отрупва с подаръци, ще я направи по-щастлива. Разбирах много повече от другите деца на моята възраст.

— Сигурно. Баща ти ми разказа колко трудно ѝ е било да се оправя с теб. Бил си много хитър и не си се поддавал на дисциплиниране, защото винаги си намирал начин да се измъкнеш от наказанията и забраните. Знаел си, че ѝ липсват търпение и твърдост за безкрайни разговори. Той смята, че тя е избягала именно от теб.

— Така ли? — скръцна със зъби той. — А истината е, че той не можеше да се оправя с нея. Мислиш ли, че тя би избягала с друг, ако той беше силен и твърд съпруг? Та тя дори разполагаше със собствени средства и можеше всичко да си позволи — той млькна изведнъж, сякаш уплашен, че е казал твърде много, и излезе от стаята.

Дали пък това не бе причината, поради която искаше да се разпорежда и с моите пари? Може би таеше същите опасения и по отношение на мен и се страхуваше, че някой ден мога да го напусна. Това не само щеше да го постави в неудобно положение, но и винаги да му напомня за майка му.

Нямаше никакво значение какво мисли той за моите пари или за капризите на Алисия. На другия ден нещата ѝ бяха пренесени в стаята с лебеда и тайнствената врата се отвори. Всеки път, когато минавах оттам с Малкълм, той ускоряваше крачка, сякаш светлината откъм стаята можеше да го изгори. Изобщо не влизаше там. Държеше се,

сякаш тази стая не съществува. Поне така си мислех до деня, в който една негова забележка ме накара да се усъмня.

— Това, което става сега в стаята, е отвратително — каза ми той и аз разбрах, че или е нахълтал, докато са се любели, или е долепил ухо до стената в трофейната зала и ги е подслушал. Нима е способен на такова нещо? И би ли го направил? Веднъж, водена от любопитство, се отбих в трофейната зала. Малкълм беше на работа, а Алисия и Гарланд бяха в стаята с лебеда.

В самото начало на брака ни Малкълм ми беше дал да разбера, че трофейната зала е неговата светая светих, чисто мъжка стая, в която нямам работа. Всеки път, когато се случеше да мина оттам, подушвах миризмата на пури, която се беше просмукала и в стените. Напомняше ми за кабинета на татко, но разликите бяха значителни. Баща ми имаше само една еленова глава с разклонени рога, подарена му от благодарни клиенти. Трофейната зала на Малкълм и Гарланд беше точно това — стая, пълна с ловни трофеи.

Имаше глава на тигър и на слон с вдигнат хобот. Бащата на Гарланд ги бил убил по време на едно сафари. От ловните си излети в западните щати Гарланд беше прибавил мечка гризли, антилопа и пума. Малкълм едва бе започнал собствената си колекция. Преди две години бе убил кафява мечка. Сега планираше да отиде на сафари в Африка, стига деловите му ангажименти да позволят по-дълъг отпуск. Гарланд му повтаряше, че може да тръгне веднага, че той ще го замества, но Малкълм не искаше и да чуе за това.

Точно срещу вратата се намираше каменна камина, дълга поне шест метра. От двете ѝ страни имаше прозорци със завеси от черно кадифе. Върху полицата над камината бяха наредени всевъзможни сувенири от ловни експедиции. До едната стена имаше тапициран с кожа диван с канапе към него. Насреща стояха два люлеещи се стола и един обикновен, с черна кожена тапицерия. До него имаше масичка. Беше пълно с пепелници.

Затворих тихо вратата зад себе си и се приближих към стената вляво. Зад нея Гарланд и Алисия лежах в леглото — лебед. Но когато допрях ухо до стената, както правех в собствената си стая, едвам чух гласовете им. Тази стена беше прекалено дебела. Разочарована, че подозренията ми не са се оправдали, тръгнах да излизам. И тогава видях портрет на Гарланд от младите му години. Беше облечен в

куртка за сафари, а единият му крак бе стъпил върху тялото на убит тигър. Картината беше килната на една страна. Понечих да я изправа, когато видях дупката в стената.

Не беше голяма, но явно бе старателно издълбана с остър инструмент. Погледнах през нея и видях Гарланд и Алисия голи в леглото — лебед. Поех си дълбоко дъх и се отдръпнах, оглеждайки трофейната зала.

Откога съществуваше тази дупка? Дали Малкълм я е издълбал след преместването на Алисия в стаята? Или си е била тук от години, отдавна изкопана от едно петгодишно момче.

Наместих картината както си беше и се измъкнах от залата. Чувствах се като крадец, задигнал голямата тайна на тази стая. Никога нямаше да кажа на Малкълм за това свое откритие. Той със сигурност щеше да отрече, че е знаел за съществуването на дупката. Но пострашно беше това, което бих изпитала, ако трябваше да му покажа, че ми е известно как той се интересува много повече от интимния живот на баща си и Алисия, отколкото от нашия.

Защо жената на баща му го бе завладяла така? И той ли като мен се възбуждаше, като ги гледаше? Един горещ летен ден даде отговор на въпросите ми.

Алисия и аз тъкмо бяхме нахранили децата. Беше един от малкото дни, когато Гарланд отиде в кантората. Кристофър вече беше на година и половина. Джоел беше на две и половина, а Мал — на пет. Малкълм реши да вземем частен учител за Мал и Джоел. Сега класната стая на тавана, която беше служила на баща им и неговите предци, щеше да бъде за тях. Той нае един възрастен мъж, господин Чилингуърт — пенсиониран учител от неделното училище. Мал го намрази, а и аз смятах, че е твърде студен и суров в отношението си към едно петгодишно дете, но Малкълм напълно го одобряваше.

— Трябва да се научат на дисциплина, докато са малки. Сега е времето да си създадат навици за учене, които ще са им полезни цял живот. Саймън Чилингуърт е точно човекът за тази работа. Той ми преподаваше в неделното училище.

Въпреки това, щом господин Чилингуърт позвънесе на вратата, Мал започваше да се дърпа и, вкопчен в полите ми, ме умоляваше да не го пускам горе. Но Малкълм беше неумолим. Единственото нещо, което можеше да разсее страха на Мал, беше присъствието на Джоел в

класната стая, макар че той бе твърде малък за училище. Малкълм одобри идеята, защото смяташе, че Джоел може да научи нещичко само като стои и слуша.

Господин Чилингуърт пристигна след обяда за обичайните три часа и половина уроци и Мал и Джоел се качиха с него. Домъчния ми за тях — затворени в задушната таванска стая през този горещ летен следобед. Предложих на господин Чилингуърт северния салон — най-прохладния в къщата, но той категорично отказа.

— През капандурите полъхва достатъчно, пък и не мога без черната дъска и чиновете. Освен това децата трябва да свикват на неудобства. Това ги прави по-добри християни.

Облякох момчетата възможно най-леко и съчувствено поклатих глава. Алисия почти се разплака от мъка. Зарече се да говори с Малкълм вечерта, но аз ѝ забраних.

— Няма нужда да говориш от мое име — заявих. — Пък и аз донякъде съм съгласна с Малкълм.

Това беше лъжа, но се вбесих от мисълта, че тя може да успее там, където аз се бях провалила.

— Както кажеш — въздъхна тя. — Горките момчета.

Тя заведе Кристофър да спи и не след дълго се върна, оплаквайки се от задухата в къщата. Аз седнах в прохладния салон да почета, но тя беше прекалено неспокойна и разгорещена, за да се отпусне.

— Оливия, искало ли ти се е някога да се окъпеш в езерото?

— Да се къпя в езерото ли? Не. Дори нямам бански костюм — отговорих аз и отново наведох очи към книгата си.

— Можем да отидем да се топнем набързо без бански.

— Без бански ли? О, не, нямам такова желание.

— Жалко. Както и да е, мисля да отида сама.

— Не искам да слушам подобни неща. Това е недопустимо за една дама — срязах я аз.

— Дрън-дрън! С Гарланд сме го правили толкова пъти!

Пребледнях, защото си спомних, че веднъж ги бях проследила до езерото. Тя не забеляза виновното ми изражение. Втурна се за кърпи и обяви, че отива да се окъпе.

Щом чух затварянето на външната врата, заставах до прозореца и я видях да тича към езерото. Преди да се скрие от погледа ми, видях колата на Малкълм да се приближава по алеята. Изненадах се, че се

прибира толкова рано, но знаех, че идва да провери как вървят уроците на Мал. Той проследи с поглед отдалечаващата се Алисия.

После, за моя огромна изненада, вместо да се отпрати към къщата, той тръгна след нея. Горещият летен вятър развяваше дантелените пердета. Дребни насекоми се мъчеха да избягат от палещите слънчеви лъчи и блъскаха крехките си телца в опънатите на рамка мрежи. За миг останах като вкаменена.

След това излязох тичешком от салона и изхвърчах навън. Вървах бързо, но безшумно, както когато бях проследила Гарланд и Алисия. Какво възнамеряваше да прави Малкълм? Защо тръгна след нея?

Чух гласа ѝ още преди да стигна до езерото и се притаих зад един храст, откъдето можех да ги виждам.

Алисия вече се беше съблякла и стоеше във водата. Малкълм стоеше на брега без сако и риза.

— Не се приближавай повече — предупреди го тя, кръстоса ръце пред гърдите си и остана потопена до шия във водата. — Просто се върни обратно в къщата, Малкълм.

Той се изсмя и се доближи до купчината дрехи:

— А може би трябва да взема и това със себе си?

— Само да си посмял! Махай се!

— О, стига, Алисия! Сигурно ти е скучно самичка вътре.

— Дойдох само за малко да се разхладя. Гарланд ще се върне всеки момент.

— О, не, той отиде по работа в Шарлотсвил. Всъщност ще се прибере доста късно.

— Махни се! — повтори тя, но Малкълм не помръдна.

— Аз също бих искал да се разхладя, а като имаш компания е приятно.

— Тогава върви при собствената си жена и престани да ме тормозиш!

— Този старец едва ли те задоволява.

— Гарланд не е старец! — изрепчи му се тя. — В много отношения е дори по-млад от теб. Той умее да се забавлява. Ти не можеш да правиш нищо друго, освен пари. Дори с жена си не се отнасяш както трябва.

Малкълм я изгледа втренчено, но не спря да се съблича. Явно думите ѝ го бяха уязвили.

— Ти си още дете — гневно ѝ отвърна той. — Омъжи се за баща ми, защото е богат. Сега го чакаш да умре, за да лапнеш парите му. Но няма да стане. Обещавам ти да се погрижа това да не стане!

— Махни се оттук!

— Не мисля, че искаш това — каза той, вече по-меко, и свали панталона си. Тя влезе по-навътре.

— Изчезвай!

— Казах ти, че и на мен ми е горещо.

Съблече се съвсем гол, влезе във водата и тръгна към нея.

— Няма смисъл да викаш. За какво да идва цялата прислуга? Пък и Гарланд може да не прояви разбиране.

— Ти си чудовище! — извика тя и заплува към отсрещния бряг. Той я последва.

— Толкова си красива, Алиеия. Толкова си красива! Трябваше да станеш моя жена, а не негова.

Тя не дочака да я настигне. С резки движения заплува към брега. Той продължи да я преследва, но щом излезе от водата, тя се обърна и изкрещя:

— Остави ме на мира! — Силният писък го накара да замръзне на място. — Остави ме на мира, Малкълм, иначе ще кажа на Гарланд как се опитваш да ме съблазниш.

Какво искаше да каже тя? Да не би и друг път да е правил подобни опити?

— Досега не съм му казала, защото исках да има мир в това семейство. Но сега вече — край! Мразя те и те презирам, Малкълм Фоксуърт! Ти не струваш и наполовина колкото баща си, на малкия му пръст не можеш да се хванеш! — изкрещя тя и изскочи от водата. Грабна дрехите, пътем намота кърпата около тялото си и се отправи към храстите, за щастие далеч от мен.

Обърнах се към Малкълм. Той остана загледан след нея известно време, после тръгна да излиза от водата.

— Майка ми не мислеше така — промърмори тихо той. — Затова избяга с първия срещнат, който при това не струваше пукната пара.

Вместо да я последва, той отиде до дрехите си. Тя вече се беше облякла и тичаше към къщата. Аз се сниших още повече в храста. Бях

безутешна — чувствах се самотна и за пореден път предадена от всички. Бавно се свлякох на земята и заплаках тихо. Къде бяха сигурността, истината и честността? Малкълм ме използваше за свои цели и ме преследваше заради парите, които още се надяваше да докопа. Между нас нямаше и капка любов.

След Като се облече, той тръгна към къщата, като внимаваше да не закачи скъпите си дрехи в шипковите храсти. Мина край мен, мърморейки на себе си:

— Тя ще ми плати за тази обида, скъпо ще ми плати. Проклетата малка уличница не може да обича старец като баща ми. Тя играе някаква игричка. Отсега нататък и аз ще играя по-хитро.

От този ден нататък всеки път, когато Гарланд го нямаше, Малкълм се отнасяше към Алисия с отвращение, грубост и презрение. Понякога ми се искаше да я защитя, да му кажа какво бях видяла край езерото, но така и не го направих.

Въпреки че отблъсна Малкълм така категорично, аз я мразех, задето беше толкова красива и съблазнителна. Оставих огъня между тях да се разгори — запален от страстта и гнева на Малкълм, той я изгаряше и ѝ причиняваше болка.

Гарланд или беше заслепен от любовта си, или се отнасяше скептично към всичко, което Алисия му казваше за Малкълм, защото нито веднъж не се скара с него. Но с течение на времето той започна да се променя. Двамата с Алисия все още открито показваха страстната си любов, но като че ли Гарланд бързо остаряваше. Забелязах, че се оттегля сам за дълги подремвания. Обичайният му неутолим апетит намаля. През втората зима от завръщането им във Фоксуърт Хол той изкара продължителна и тежка настинка, която без малко не се превърна в пневмония.

През цялото време Алисия ме търсеше за съвет. Знаех, че се опитва да се сближи с мен, да ме помоли за помощ, особено в отношенията си с Малкълм. Но аз се държах студено и предпочитах да страня от нея. Това, което исках, вече започваше да се случва. Бодростта изчезна от гласа ѝ. Вече не беше толкова жизнена и весела. Спря да излиза с приятелките си и започна да прекарва повече време сама, чакаше Гарланд да се върне от работа или да се събуди, като упорито избягваше Малкълм. Занимаваше се с Кристофър, който беше почти на две години и половина. Всъщност прекарваше доста време с

децата. Именно тя започна да дава уроци по пиано на Мал, за огромно неудоволствие на Малкълм. И Мал, и Джоел се оказаха много музикални, но Малкълм смяташе, че музикантите са слаби, изнежени хора и не умеят да изкарват пари.

Започнах да мисля, че като учи момчетата на музика, тя му връща по някакъв си свой начин. Съгласих се това да продължи, защото децата много се радваха, а Малкълм страшно се ядосваше.

Известно време бях като зрител, който наблюдава чуждото нещастие и се радва на част от него, макар това да не облекчаваше собствените ми страдания.

Не разбирах, че егоистичното ми удоволствие допуска да порастат кълновете на нещо по-страшно. Без да знам, бях отворила вратите на Фоксуърт Хол за демоните — мъчителни на ума и сърцето. Те се криеха в сенките и чакаха да удари техният час.

Не след дълго тази възможност дойде и демоните донесоха повече мъки и нещастия, отколкото допусках, че могат да се поселят в студените пусти стаи на Фоксуърт Хол.

ЧЕРНИ ДНИ

Месеците течаха монотонно, изпълнени с напрежение, което ми се струваше последствие от отношението на Малкълм към Алисия. Той се държеше много войнствено — често правеше остри и язвителни забележки и открито я пренебрегваше. Стана по-раздразнителен — особено когато ставаше дума за любовта на Мал към музиката. Един следобед се върна по-рано вкъщи и завари Мал на пианото, а до него седеше Алисия и му показваше гамите. Аз плетях пуловер за Джоел и се радвах на Мал, който интуитивно улучваше верните тонове. Безспорно момчето имаше талант, който, при подходящо обучение, можеше да го превърне във виртуоз.

Малкълм чу пианото и дойде в салона, а очите му вече искряха от гняв. Вдигнах поглед от плетивото си тъкмо когато нахълта през вратата. Затръшна пианото така бясно, че едва не прищипа пръстите на бедния Мал с капака. Стори ми се, че би искал да го направи, за да прекрати веднъж завинаги заниманията му по пиано. Алисия изпищя и прегърна Мал. Двамата вдигнаха очи към Малкълм.

— Какво казах аз за тези музикални прищевки?

— Но, Малкълм, момчето има талант. Той е същинско чудо. Чуй как свири още на тази възраст. Нека ти покажем — примоли се Алисия.

— Не ме интересува как свири. Нима това ще го направи добър бизнесмен? Ще му помогне ли да върви по стъпките ми? Ти го превръщаш в мекушав лигльо. Веднага да става от това столче! — разпореди се той, ала Алисия продължи да притиска момчето към себе си. — Мал, стани!

Мал се дръпна от прегръдката на Алисия и се изправи, а устните му трепереха. Страхуваше се да заплаче, защото знаеше, че това още повече ще ядоса Малкълм. Обикновено хлипаше беззвучно. Джоел, който седеше на пода и си играеше с Кристофър, вдигна същия изпълнен с ужас поглед. Двете момчета еднакво се страхуваха от баща си. Когато той креснеше на единия, другият реагираше, сякаш креснат

на него. Кристофър изглеждаше само заинтригуван от суетнята и шума. Алисия ме погледна умоляващо. Обърнах се към Малкълм:

— Какво целиш всъщност?

— Момчето трябва да се научи да ми се подчинява безпрекословно. Казах му да си преговаря уроците през свободното време, а не да свири на пиано.

— Той не нарушава нарежданията ти, щом майка му и баба му са му разрешили да посвири.

— Нарушава ги! — настоя Малкълм. — Той знае какво съм наредил.

Той се пресегна и сграбчи Мал за врата, като почти го повдигна от пода. Повлече ужасеното дете към библиотеката, за да го напердаши с пръчка. Джоел моментално заплака, а Кристофър съвсем се обърка.

— Малкълм, недей! — изкрещя Алисия след него.

— Гледай си собственото дете и остави моите на мен! — отвърна й той през зъби.

Алисия скри лице в дланите си, после ме погледна. Джоел изтича до стола ми и се вкопчи в мен. Тя запита:

— Как му позволяваш да постъпва така?

— Едва ли мога да му забраня да възпитава собствените си деца, и то в собствената си къща.

— Но нали си майка! Би трябвало и ти да имаш думата.

— Да не би да се опитваш да ме скараш със съпруга ми? — отвърнах аз. Знаех, че не е така, но исках да я накарам да си мисли, че в моите очи истината изглежда така.

— Разбира се, че не, Оливия. Вината е изцяло моя. Аз го насърчавах, а ти позволи. Не биваше да го правиш, ако си знаела, че ще се стигне дотук. Малкълм е толкова жесток. Не те ли е страх за момчето?

— Нищо няма да му стане. Ако истински желае нещо, баща му едва ли ще успее да го спре. В това отношение прилича на мен. Опитай се да не обръщаш внимание на Малкълм. Стой далеч от него! — добавих аз, имайки предвид съвсем друго нещо. — Къщата е достатъчно голяма.

— Въпреки всичко, много ми е мъчно за него — каза тя, вече разплакана, и излезе от стаята.

Не направих опит да я успокоя. Радвах се на неразбирателството между нея и Малкълм. То ми гарантираше, че тя ще отблъсква опитите му да я съблазни.

После отново всичко се промени.

За третия рожден ден на Кристофър Гарланд и Алисия дадох прием, на който поканиха много съседски семейства с деца на възрастта на Кристофър, Мал и Джоел. Преддверието на Фоксуърт Хол кънтеше като училищен двор. Навсякъде бе пълно с деца. Алисия организира игри и окачи разноцветни хартиени гирлянди и балони. Госпожа Уилсън направи огромна торта и я украси с всевъзможни животни.

Малкълм отиде на работа, но Гарланд си остана у дома, за да помогне в приготовленията — нещо, което синът му никога не би направил, защото смяташе, че това може да урони достойнството му.

— Стане ли дума за Кристофър, той съвсем пощурява — каза ми той на закуска същия ден. Алисия и Гарланд бяха станали от масата, за да се заемат с приготовленията. — Държи се като изкуфял дядка. Човек ще рече, че това е първото му дете.

— Може би се гордее не само с това, че изобщо е бил в състояние да създаде дете, но и задето то е толкова красиво и умно — отвърнах аз. Малкълм присви очи и за пръв път разбрах, че той всъщност ревнува Кристофър заради вниманието, което Гарланд му отделя. — И с теб ли се е държал така мило?

— Не бих казал. Дори напротив. Трябваше да му се моля да ме вземе със себе си, когато пътуваше по работа. След като майка ми избяга, той обвини мен, че съм я изгонил. Никога няма да му простя. Майка ми ме обичаше повече от всичко на света и не аз, а неговите глупости я накараха да ме напусне. Разбери, всеки път, когато погледне в сините ми очи, той вижда Корин. И знае, че тя никога не го е обичала така, както обичаше мен. Колко ли го е мразела! Иначе никога не би ме напуснала. Няма да му простя, че заради него я загубих.

За пръв път от години насам изпитах съчувствие към съпруга си и посегнах да докосна треперещата му ръка. Опитах се да го успокоя:

— Но когато порасна, той прекарваше повече време с теб, нали?

— Не докато не пораснах толкова, че да поемам част от деловите му задължения. Прехвърляше ме от едно частно училище в друго, само и само да не се мяркам пред очите му. Не ми пишеше, нито пък

отговаряше на моите писма. Една коледна ваканция се върнах у дома и намерих къщата пълна със слуги, но него го нямаше — беше отишъл на поредното си сафари. Не му беше и хрумнало да ме вземе със себе си. Нямах никакви приятели, така че прекарах ваканцията, като се шляех из Фоксуърт Хол, заслушан единствено в отекващите си стъпки.

Виждайки, че е в настроение да говори за миналото, нещо, което рядко се случваше, аз се осмелих да го запитам:

— Малкълм, винаги съм се чудила дали майка ти е писала, след като те е напуснала. Имаш ли изобщо някаква, вест от нея?

— Нито дума, нито дори пощенска картичка. Като малък си мислех, че баща ми крие писмата ѝ до мен и с часове седях в стаята си и съчинявах безкрайни писма, които никога не стигнаха до нея. Молах я да се върне обратно при мен. Бях само на пет години и толкова се нуждаех от нея! Не можех да разбера защо ме изостави. Ако някога я срещна, бих я попитал точно това.

— Каква полза? — учудих се аз.

— Така и няма да разбереш — отвърна той и излезе, за да прекъсне разговора.

За моя изненада, на рождения ден на Кристофър Малкълм се върна от работа навреме за празненството. Можеше и да не го направи, за да нарани баща си — съпругът ми бе способен на такова нещо. Това, което ме изненада, беше начинът, по който погледна Алисия, като я видя в преддверието с децата.

Беше облечена в широка рокля от тънка материя, през която гърдите ѝ изпъкваха. Беше вдигнала косата си и носеше два реда огромни перли. На тържеството, с всички тези хора край нея, тя отново се развесели и засия — както навремето, когато пристигна във Фоксуърт Хол. Дори Гарланд изглеждаше подмладен — измореното изражение бе изчезнало от лицето му.

Смехът на Алисия отекваше в голямата зала. Децата бяха очаровани от нейната топлина и веселост. Те вървяха след нея и се надпреварваха да привлекат вниманието ѝ. Нашите две момчета водеха колоната и непрестанно повтаряха името ѝ.

Малкълм се загледа в нея и застина като статуя. Очаквах по лицето му да се изпише обичайният присмех, а в очите му да блесне

омраза. Вместо това видях как изражението му се смекчи и устните му се отпуснаха. Досуц като омагьосано от нея дете.

В сърцето ми се прокрадна див ужас. Той я гледаше с копнеж, както гледа само влюбен мъж. Чувствата му не бяха мъртви, както си въобразявах. Като огромна мечка, те само бяха заспали зимен сън в очакване на пролетта. Красотата на Алисия бе очакваната пролет — тя го изкушаваше, възбуждаше страстта му и го приканваше да направи нов опит.

Долових го в начина, по който я заговори. Видях го в очите му, които не се откъсваха от нея, докато тя се разхождаше из залата и забавляваше гостите. Доволен беше просто да си седи, да отпива от чая си и да я наблюдава.

След като празненството свърши и гостите се разотидоха, Малкълм остана долу да гледа как Алисия ръководи почистването. Гарланд, изморен от оживлението, беше отишъл в спалнята да полегне. Аз се заех с къпането на децата и приготвянето им за сън.

Алисия обяви, че ще си вземе една хубава книга и ще се оттегли в стаята с лебеда да си почине.

— Нали се получи чудесно празненство? — попита ме тя.

— Децата го харесаха — признах. — Но се чудя дали момченце на три години може да оцени приема в своя чест.

— О, Оливия, понякога говориш точно като Малкълм — въздъхна тя. Съжалявах, че Малкълм не е наблизо да я чуе.

Тя се качи по извитата стълба, а аз останах да обсъдя с госпожа Уилсън менюто за идущата седмица.

По-късно Алисия ми разказа какво се бе случило точно тогава, но беше в такава истерия, че не можах да разбера всичко.

Бях стигнала до средата на стълбището, когато я чух да крещи. После нещо се блъсна в стената на стаята с лебеда. Изтичах по коридора до нейната врата и видях как Гарланд се строполи на пода, притиснал с ръце гърдите си. Беше по пижама — очевидно нещо внезапно го бе събудило и той бе тръгнал бос към стаята с лебеда.

Алисия лежеше в леглото с разкъсана от рамото до кръста нощница, през която се виждаха гърдите ѝ. Малкълм се беше надвесил над сгърченото тяло на баща си, стиснал ръце в юмруци, а очите му щяха да изхвъркнат от орбитите си. Лицето му беше аленочервено, а през дясната му страна имаше дълъг белег от одраскване.

— Какво се е случило? — изкрещях аз.

— Бързо, повикай лекар! — разпореди се Малкълм, който запази самообладание при вида ми. Обърнах се към Алисия, която плачеше истерично и се мъчеше да покрие гърдите си. Гарланд не помръдваше, така че изтичах до телефона в трофейната зала и повиках доктор Бракстън.

Преди той да пристигне, Малкълм бе успял да довлече тялото на Гарланд до спалнята му и да го положи върху леглото. Алисия, навлякла халат над скъсаната си нощница, стоеше до него, хлипаше и държеше безжизнената му ръка.

— Какво се е случило? — попита докторът и се надвеси над Гарланд. Преди да отговори, Малкълм погледна първо мен, после Алисия.

— Получи някакъв пристъп и извика. Когато дойдох, той вече беше в това състояние.

Докторът допря стетоскопа си до гърдите на Гарланд и се опита да долови сърдечен ритъм. После погледна в очите му и провери пулса.

— Трябва да е било сърдечен удар — каза той тихо. — Съжалявам. Вече нищо не може да се направи.

Алисия изпищя и се хвърли върху тялото на Гарланд.

— Не! Не! Не! Не може да бъде. Нали току-що отпразнувахме рождения ден на сина ни? Моля те, недей! Моля те! Гарланд, събуди се! Покажи им, че не си мъртъв! Гарланд! Гарланд!

Хлипаше безутешно и от риданията ѝ леглото се тресеше. Малкълм се обърна и избяга. Дори не ме погледна.

— Ще се обадя в погребалното бюро — рече тихо доктор Бракстън. Хвърли поглед на Алисия. — Колкото по-скоро дойдат, толкова по-добре.

— Да, разбира се — отвърнах.

— Преди няколко седмици дойде при мен да го прегледам — обясни ми доктор Бракстън — и аз му казах, че сърцето му никак не ми харесва, но той ме накара да се закълна, че няма да казвам на никого, особено на Алисия. Такъв си беше.

Кимнах, защото разбирах Гарланд. Той не искаше да признае възрастта си. Стараеше се да направи живота на Алисия безоблачен.

— Ще се оправи ли? Мога да ѝ дам нещо за сън — предложи той.

Приближих се до нея, но не посмях да я пипна. Най-последно сложих ръка върху рамото ѝ.

— Алисия, докторът пита дали искаш да ти даде приспивателно.

Тя поклати глава, после бавно се надигна от тялото на Гарланд. Огледа стаята със замаян, невиждащ поглед. Докторът се приближи до нея.

— Най-добре си легни, Алисия. Няма по-добър лек за такава огромна скръб от съня.

Тя кимна и го остави да я изправи на крака. Докато излизаше, подкрепяна от него, тя се обърна към тялото на Гарланд и пак се разплака. Последвах ги и затворих вратата след себе си.

Малкълм никакъв не се виждаше, но и аз нямах намерение да го търся. Придружих доктора и Алисия до стаята с лебеда. Тя си легна, а аз останах при нея. Бях доста замаяна от събитията, но никога не губех самообладание. Докторът бе усетил способността ми да не губя дух в кризисни моменти. Алисия си беше по-скоро като дете.

— Ще се обадя в погребалното бюро — прошепна ми той.

— Ако имате нужда от мен, обадете се.

— Благодаря ви, доктор Бракстън.

— Съжалявам. Той беше прекрасен човек... Съжалявам — добави той и си тръгна.

Погледнах Алисия. Беше заровила лице във възглавницата и тихо плачеше. Заклучих вратата. Не исках да ни безпокоят. После се върнах до леглото — лебед.

— Алисия — започнах, — кажи ми какво се случи. Какво правеше Малкълм в стаята ти?

Тя се разрида още по-силно.

— Алисия, трябва да ми кажеш. Вече си нямаш никой друг — добавих аз, използвайки момента. Думите ми имаха ефект, защото тя се поуспокои и обърна лицето си към мен. Взе да попива сълзите си с чаршафа.

— Беше ужасно, наистина ужасно — започна тя.

— Кое?

— Аз си лежах тук, четях и бях много щастлива заради хубавото празненство и задето всички толкова се забавляваха и Гарланд... — тя отново заплака. — Гарланд беше толкова горд и доволен.

— Какво се случи после? — настоях аз.

— Не заключих вратата. Понякога... понякога Гарланд идва при мен посред нощ. Като я чух да се отваря, помислих, че е той, но беше Малкълм — прошепна тя и хвърли бърз поглед към вратата, а лицето ѝ се сгърчи, сякаш целият епизод се разиграваше отново пред очите ѝ.

— Какво искаше?

— Той искаше... — запъна се тя, сякаш да ми каже истината беше най-недостойното нещо на света. Сетне продължи с нарастващ гняв:

— Искаше мен. Приблужи се до леглото ми. Казах му, че няма работа в тази стая. Той се изсмя и ми каза да не се притеснявам. Гарланд спял. Наговори ми ужасни неща. Каза, че Гарланд бил вече твърде стар, за да ме задоволява, че сега повече отвсякога съм имала нужда от някой по-млад като него, и че всичко щяло да бъде наред, понеже син на Гарланд.

— Какво направи ти?

— Казах му, че ако не се махне, ще извикам Гарланд, но той не си отиде. Седнах в леглото и се приготвих да извикам, ако ме приближи. Тогава той се втурна напред и запуши устата ми с ръка, повали ме на възглавницата и... започна грубо да ме опипва. Помъчих се да го отблъсна и той разкъса нощницата ми. Докато се боричкахме, аз съборих нощната лампа и успях да извикам. Гарланд чу и дотича точно навреме, за да види как Малкълм се мъчи да ме повали с тежестта на тялото си.

— Така си и мислех — казах ѝ.

— Гарланд изтича до леглото и издърпа Малкълм. Двамата се вкопчиха един в друг, Гарланд го ругаеше, а Малкълм нареждаше ужасни неща за първата жена на Гарланд, за тази стая, за мъжествеността на баща си. Свлякоха се на пода и продължиха да се борят, но никой не удари другия с юмрук. Най-накрая Малкълм се откъсна от хватката на Гарланд и запълзя към вратата, но не можа да се измъкне. Гарланд отново го докопа и борбата продължи, докато в един миг Гарланд извика. Изпълзна се от ръцете на Малкълм и тупна на пода, където... о, Господи! Вярно ли е? Мъртъв ли е Гарланд?

— Вярно е — отвърнах.

— Гарланд, скъпи Гарланд — изхлипа тя и се отпусна на възглавницата. Знаех, че ще плаче до пълно изтощение и после ще

заспи. Не можех да направя нищо повече за нея. Оставих я и тръгнах да търся Малкълм.

Открих го в трофейната зала и си помислих, че през цялото време ни е гледал през тайната дупчица. Седеше на един от кожените столове, вторачен във вратата. Лицето му беше бяло като вар, а очите — широко отворени и подивели, сякаш съзерцаваше собствената си смърт. Ръцете му стискаха страничните облегалки на стола, та чак вените му бяха изпъкнали. Беше се вкопчил в него, сякаш от това зависеше животът му.

— Какво си направил? — попитах го.

— Остави ме на мира!

— Представяш ли си какво ще стане, когато хората научат за това?

— Никой нищо няма да научи. Грешката не беше моя. Той и без това си беше болен. Докторът ще го потвърди. А сега излез и ме остави сам — процеди той през зъби.

— Ти си отвратителен, Малкълм. Вече никога няма да изпиташ щастие.

— Тя е виновна, не аз — каза той.

— Тя ли? — почти се изсмях.

— Излез — повтори той.

Поклатих глава.

— Съжалявам те — казах и в онзи миг наистина го съжалявах. Независимо колко добре се преструва, чувството за вина щеше да го преследва цял живот. По-нататък щеше да го промени в много отношения, но засега само дълбаеше сърцето му. Опитваше се да прехвърли вината изцяло върху Алисия. В извратеното му съзнание тя беше виновна, задето му се е противопоставила и е извикала Гарланд на помощ. В извратеното му съзнание винаги жената беше виновна и никога — мъжът.

По-късно ми обясни, че Алисия го изкушавала и измъчвала. И си получила заслуженото. Всичко станало заради нея. Той я обичаше и мразеше едновременно, точно както майка си.

Оставих го на сенките, стаени в мрачната зала.

Беше голямо погребение, макар Малкълм да се бе надявал на обратното. Дойдоха много хора — делови партньори, стари приятели, роднини, както и много любопитни, привлечени от новината за смъртта на един от най-богатите хора в околността.

Малкълм настояваше за кремация на тялото, последвана от кратка церемония в тесен кръг, но Гарланд бе предвидил безразличието на сина си и беше оставил на свещеника писмени указания. Когато преподобният Мастерсън показа документа, на Малкълм не му оставаше нищо друго, освен да се съобрази с него. Пищното погребение щеше да се състои и парите щяха да бъдат похарчени.

Единственият късмет от негова гледна точка беше състоянието на Алисия преди, по време и след погребението. Беше взела силни успокоителни и се движеше като сомнамбул. Лицето ѝ бе добило пепеляв цвят, погледът ѝ беше празен, не виждаше, не чуваше и не говореше с никого. Майка ѝ, вече доста болнава, не можа да дойде. Както ѝ бях казала в нощта, когато Гарланд умря, тя си нямаше никого, освен мен.

Аз се грижех и за Кристофър, и за нея — да е облечена, подходящо и да хапва по нещо. По време на церемонията бях неотлъчно до нея и на няколко пъти едва успявах да я задържа на крака. Виждах как хората ни гледат, как обсъждат помежду си моите грижи.

Госпожа Уипъл, дама на средна възраст, която дълги години беше лична секретарка на Гарланд, ми каза:

— Гарланд щеше да ви бъде безкрайно благодарен, задето толкова помагате на Алисия. Той много я обичаше!

— Правя това, което е необходимо — отвърнах ѝ. — Няма нужда никой да ми благодари.

— Да, разбира се.

Опечалените дойдоха да утешат Алисия, но тя гледаше през тях. Смъртта на Гарланд ги бе превърнала в непознати. В известен смисъл всички, който познаваше, чрез или заради съпруга си, бяха умрели с него. Тя вече беше започнала да се оттегля в друг свят, свят без Гарланд, без неговия смях и обич, свят, пълен с ехото на спомените. Останах до нея, защото познавах този свят много добре. Сякаш аз я

посрещах в него със съзнанието, че отсега нататък заедно ще страдаме от самота.

През следващия месец Алисия практически отсъстваше. Все още в шок, все още на успокоителни, тя често забравяше елементарни неща, като например да дойде на закуска или обяд, и аз трябваше да ѝ напомням да се грижи за себе си. По собствено желание носеше тъмни, семпли рокли. Остана си бледа, с помръкнали очи, които напомняха очите на препарирани животни в трофейната зала. Единственият, който все още я разведряваше, беше Кристофър. Ако не беше той, тя нямаше изобщо да излезе от стаята си.

По време на официалния траур Малкълм се държеше, сякаш Алисия не съществува. При среща не я поглеждаше. Не ѝ проговори, нито пък тя му каза нещо. Нито веднъж не ме попита как е. Знаех, че така бяга от чувството си за вина. Може би се надяваше тя да умре от мъка и никога никога да не разкрие, че той е отговорен за станалото.

Тя много улесняваше желанието му да я избягва — ходеше из къщата като призрак, носеше черни, тъмносиви или тъмносини рокли, не слагаше грим, вдигаше косата си в стегнат кок и никога не го поглеждаше в очите.

Вечерите ни, когато тя благоволяше да се появи на тях, напомняха погребални трапези. Алисия ядеше бавно, механично. Малкълм гледаше пред себе си, понякога ме питаше нещо, друг път подхвърляше забележки. Никога не се стигаше до дълъг разговор — имаше само въпроси и отговори. Макар че успяваше да хапне, ръката ѝ трепереше, щом хванеше вилицата. Режеше месото бавно, трудно, сякаш с тъп нож. Дори не разбираше кога е свършила вечерята. Малкълм внезапно ставаше и излизаше от стаята, а тя вдигаше очи с изненада. Сякаш току-що бе проумяла, че сме седнали да вечеряме.

С болка в сърцето съзерцаваше празното място на Гарланд. Бях сигурна, че именно затова не иска да слиза.

Погледнеше ли към Малкълм, в очите ѝ се четеше объркване. Сякаш се опитваше да види събитията в перспектива и да ги подреди така, че да се справя с тях. Той както винаги изглеждаше спокоен и хладнокръвен. Не допускаше мрачното ѝ присъствие да му развали вечерята. Радваше се на добър апетит. Нищо не го тормозеше. Дори да е имал кошмари, не му личеше. Изглежда сегашното положение на нещата го устройваше, особено що се касае до отношенията му с

Алисия. Но нейното поведение ме изнервяше и хвърляше в паника трите деца.

Един ден отидох в стаята ѝ с намерение да поговоря сериозно с нея. Мислех, че е крайно време. Надявах се, че щом се съвземе след смъртта на Гарланд, тя ще реши да напусне Фоксуърт Хол. Мислех, че ще иска да започне нов живот другаде, след като финансовата страна на нещата се уреди. Беше достатъчно млада, за да се омъжи повторно, особено като се има предвид богатото ѝ наследство. Кой мъж не би искал красива богата жена с хубаво детенце?

— Случилото се направи всички ни нещастни — започнах аз, — но ти имаш своите задължения. Все още си госпожа Гарланд Кристофър Фоксуърт и като негова съпруга трябва да преодолееш мъката и да започнеш. Да се грижиш за сина си както подобава.

Тя понечи да заплаче, но аз не ѝ позволих, макар че ми беше мъчно за нея. Седнала на леглото, изглеждаше крехка като малка червеношийка. Отчаянието беше изтрило цялата руменина на лицето ѝ.

— Какъв пример даваш на Кристофър? — продължих аз. — А на Мал и Джоел? Те виждат как изглеждаш и какво правиш. Поведението ти превръща тази къща в морга.

— О, Оливия, не мога да повярвам, че Гарланд наистина го няма!

Тя взе да кърши ръце, сякаш изстискваше мокро пране.

— Няма го и това вече не трябва да те изненадва. Бях ти казала, че той ще умре много преди теб. Тогава това като че ли не те интересуваше.

— Интересуваше ме. Просто не вярвах, че ще се случи.

— Опитах се да те предупредя, че живееш в измислен свят. Е, сега живееш в истинския, както живея и аз от мига, в който влязох в този дом.

Тя вдигна очи и ги впери в мен. После ме разбра.

— Ти си толкова по-силна от мен, Оливия. Не се боиш от нищо. Не се страхуваш да останеш сама.

— Животът ни прави силни. Ако не го надвиеш, той ще те убие. Това ли искаш? Да оставиш сина си сам?

— Не!

— Тогава отърси се от самосъжалението и бъди истинска майка на детето си!

Тя кимна едва забележимо.

— Знам, че си права. Дължа ти толкова много. Още щом те видях, разбрах, че си мъдра и интелигентна. Каквото и да прави, Малкълм никога не може да те уплаши.

— Облечи се, слез на вечеря и престани да се давиш в собствената си мъка — наредих ѝ аз.

Може би трябваше да ѝ наредя да остане във вечен траур. Може би дори трябваше да я подтикна към това. Кратката ми реч имаше прекалено голям ефект. Още същия ден тя започна бързо да се възстановява. Скръбта, колкото и да я подхранваш, все някога си отива. Алисия се появи на вечеря като човек, събудил се от дълъг сън. Беше си сложила руж и червило, носеше ярка синя рокля и едно от диамантените колиета, които Гарланд ѝ бе подарил. Бях забравила колко красива и чаровна може да бъде. Щом влезе в трапезарията, разбрах, че съм възродила не само нейната красота. Очите на Малкълм се разшириха. Погребалната му физиономия изчезна. Гледаше я открито, а към края на вечерята дори я заговори. Когато започна да ѝ обяснява подробностите около наследството, което Гарланд ѝ беше оставил, и плановете му за инвестиране на нейните пари, той сложи надменното си изражение като шапка.

— Ще ми отнеме още малко време да уредя всичко — завърши той — и тогава ще ти обясня какво е финансовото ти положение.

— Благодаря — отвърна тя.

— Защо става толкова бавно — попитах го аз. — Когато баща ми почина, всичко се уреди много бързо.

— Там нещата не бяха толкова сложни. Баща ми настоя да включи някои сложни клаузи, които адвокатите по легализиране на завещанието трябва да доуточнят. Нашите пари са вложени в различни области. Твоят баща беше бизнесмен, а не инвеститор. Инак досега състоянието му да се е удвоило — добави той, намеквайки за моите вложения.

— Всичко е наред, Оливия. Сигурна съм, че няма да отнеме дълго време.

Думите ѝ зарадваха Малкълм. Беше го защитила. Щом иска да се прави на глупачка, нейна си работа, помислих аз.

Тя продължи да се възстановява. Отново пое изцяло грижите за Кристофър и както преди посвещаваше почти цялото си време на

децата. Излизаше да купува нови дрехи за себе си и Кристофър и от ден на ден ставаше по-силна, по-ведра и по-красива.

Виждах как Малкълм следи връщането ѝ към живот. Макар че си разменяха само по една–две реплики, с изненада забелязах колко учтиво се държи тя с него. Мислех, че го обвинява за случилото се, че го презира. Как тогава можеше изобщо да го понася? Не таеше ли гняв и омраза в сърцето си? Нима беше толкова чиста и невинна, че жаждата за мъст не можеше да пусне корен в душата ѝ? Нейното търпение, нежност и радост ме вбесяваха. По-скоро очаквах, че ще почне да заговорничи срещу Малкълм с надеждата да вземе повече пари от него, тъй като нищо не би наранило Малкълм повече от увеличението на нейното обезпечаване.

Тя обаче му оказваше пълно доверие. Не разбираше ли колко е опасно да бъдеш добър с човек като Малкълм? Когато изгубих търпение, подхванах открито темата и се изумих от нейния начин на мислене.

— Малкълм сигурно много страда — каза ми тя. — Става дума за баща му. Трябва му време да свикне със загубата.

— Не виждаш ли колко добре си живее с нея? Тя въобще не му пречи. Гледа си бизнеса както винаги. Сега дори е по-доволен, защото го няма Гарланд да оспорва решенията му.

— Може би само се преструва.

— Да се преструва ли? Ти знаеш ли, че той не искаше да даде и половината от парите, които похарчихме за погребението на Гарланд! Знаеш ли, че все още се оплаква за това „разсипничество“?

Тя се усмихна като монахиня, която отказва да допусне, че по божията земя има жестокост и насилие. Според нея всичко си имаше причина и смисъл, които тепърва ще се изяснят. Тя не беше в състояние да приеме и признае съществуването на злото в хорските сърца.

— Разбирам защо го е направил. Не е могъл да го понесе. Искал е малко погребение, за да му бъде по-лесно да преживее мъката си.

— Колко си глупава! Единственото, което го интересуваше, бяха разноските! Защо не го притиснеш да уреди паричните ти въпроси? Кой знае как те лъже!

— Дори не знам откъде да започна, Оливия. Никога не съм разбирала от бизнес. Сигурна съм, че той ще уреди всичко според

желанието на Гарланд.

— Има да чакаш до второ пришествие! Още си млада и красива, защо не започнеш нов живот?

— Не знам — отвърна тя. — Не мога да си представя живота извън Фоксуърт Хол. Поне засега. Духът на Гарланд още витае тук. Не трябва ли и синът му да израсне тук?

Облегнах се назад, безсилна срещу тази наивност и доверчивост.

— А какво ще кажеш за един нов съпруг? — попитах. — Да не мислиш, че като се омъжиш повторно, мъжът ти ще дойде да живее тук с теб? Смяташ ли, че Малкълм би го допуснал?

— О, не искам да мисля за нов съпруг — усмихна се тя, сякаш идеята ѝ се стори абсурдна.

— Правиш голяма грешка — предупредих я аз. — Трябва да уредиш своето бъдеще и това на сина си. Никой друг няма да го направи вместо теб, най-малко пък Малкълм. Обърни гръб на миналото.

— Има време. Нека не избързваме.

— На твое място аз бих побързала.

— Не вярвам.

— Уверявам те — започнах аз, пламнала от гняв. — Един ден ще съжаляваш, задето не си ме послушала.

И този ден дойде по-скоро, отколкото очаквах.

КАКВОТО КАЖЕ МАЛКЪЛМ

Алисия никога не забрави предупреждението ми, макар че се държеше, сякаш не го беше чула. Продължаваше да се носи из къщата като голямо дете, а невинността и нейната лъчезарност пропъждаха тъмните сенки на Фоксуърт Хол. Когато Малкълм я заговореше или тя трябваше да му каже нещо, заприличваше на момиченце, което едвам е събрало кураж да се изправи пред зъболекаря. Изслушваше го, отвърщаше чинно и се отдалечаваше. Усмивката и веселият ѝ глас полека се върнаха, сякаш най-лошото бе отминало и вече можеше да продължи да живее.

Вечер беше по-различно. Нахранваше Кристофър, вечеряше набързо и отиваше да сложи тригодишния си син да спи. Избягваше всякакъв контакт с Малкълм, а не след дълго и с мен. Ако не можеше да си намери повод да излезе от къщи, се оттегляше в стаята с лебеда да си почине и почете.

Когато се случеше да долепя ухо до стената в моята стая, често я чувах да плаче и да говори така, сякаш Гарланд е жив и лежи до нея. Почти повярвах, че пламенна любов като тяхната може да хвърли мост над бездната между живота и смъртта и да я дарява с няколко мига блаженство всяка нощ.

— О, Гарланд, Гарланд, толкова ми липсваш — проплакваше тя. — Толкова ми е трудно тук без теб. Липсваш и на Кристофър. Гарланд, любими!

Мъчно ми беше за нея — разбирах защо не ѝ се тръгваше и защо не настояваше Малкълм да уреди финансите ѝ по-бързо. Докато беше тук, докато спеше в стаята с лебеда, тя щеше да запази Гарланд жив в съзнанието си. Напуснеше ли обаче Фоксуърт Хол, той щеше да си отиде окончателно от този свят.

Една зимна нощ се събудих от нейния вик; само че това не беше вик от мъка, а от страх. Объркана, аз се измъкнах от леглото и допрях ухо до стената. Виковете ѝ бяха глухи, почти недоловими. Облякох халата си и отидох до вратата на стаята ѝ. Ослушах се, сетне почуках.

— Алисия. Алисия, добре ли си?

Не получих отговор, така че натиснах бравата. Беше заключено. Отново потропах лекичко. Пълна тишина. Явно е имала лош сън, помислих аз и се върнах в стаята си.

На сутринта беше различна, изглеждаше както през първите дни след смъртта на Гарланд. Слезе на закуска едва след като Малкълм бе тръгнал за работа и хапна съвсем малко.

— Болна ли си? — запитах я.

— Не — отвърна тя, но не даде обяснение за състоянието си. Порови още малко из храната си, после остави вилицата.

— Не изглеждаш добре, пък и на храната се назлъндисваш.

— Не съм болна — настоя тя. Погледна ме, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Затаих дъх, очаквайки да сподели с мен някоя голяма тайна, но тя просто прехапа устна и стана от масата.

— Алисия — извиках след нея. Но тя дори не се обърна; отиде в стаята си и прекара там почти целия ден.

През следващите няколко седмици често се държеше така. Ту беше приказлива и жизнена и аз си мислех, че се е съвзела, ту изпадаше в депресия и ме избягваше. Или не можеше, или не искаше да ми обясни какво става.

Седмица по-късно отново се събудих от виковете ѝ. Този път бяха пронизителни и отривисти. Секнаха още преди да тръгна към стаята ѝ. На сутринта беше мрачна и изморена, движеше се като сомнамбул. Дватамата с Малкълм бяхме приключили закуската си, така че тя седна да яде сама. Прекара целия следобед затворена в стаята с лебеда. Най-накрая, водена повече от любопитство, отколкото от загриженост, се качих при нея.

Лежеше по гръб, напълно облечена, втренчила очи в тавана. Дори не чу, когато влязох в стаята.

— Алисия, болна ли си? Да нямаш никакви пристъпи?

Погледна ме, сякаш беше свикнала някой да я изненадва в стаята ѝ.

— Болна ли?

— И днес не сложи троха в устата си, нито отиде при Кристофър. С часове лежиш облечена в леглото си.

— Да — призна си тя. — Болна съм.

Обърна се на другата страна, с което искаше да ми покаже, че съм нежелана, но аз бях решена да разбера какво става.

— Какво има? Боли ли те нещо? От болка ли се будиш нощем?

— Да, боли ме.

— Какво те боли?

— Сърцето.

— Разбирам — кимнах и я погледнах. — Мисля, че докато си в тази къща, така ще бъде.

Устните ѝ затрепериха и тя вдигна ръце към лицето си.

— Плачът няма да ти помогне — продължих. — Нещата ще се подредят само ако правиш каквото ти кажа. Ако искаш да си отидеш, ще принудя Малкълм да престане да протака уреждането на наследството ти. Честно казано, мисля, че така ще е най-добре за всички. Нямах представа колко потискащо действаш понякога, а...

Тогава тя се обърна към мен и вдигна лицето си. По-объркана отвсякога.

— Оливия, ти си толкова умна и силна. Нима не схващаш какво става? Сигурно го усещаш.

За миг останах втрещена в нея, без да издам нито звук. Тя прехапа долната си устна и поклати глава, сякаш се мъчеше да спре напирещите в нея думи.

— Какво има? Каж ми!

— Ти знаеше. Винаги си знаела. Очакваше го. В очите ти го прочетох, но ме беше страх да отворя дума.

— Малкълм — прошепнах аз. Огледах стаята с лебеда и усетих инстинктивно, че отчасти точно тя, с великолепното легло и цялата чувственост на обстановката, е виновна за всичко. Защо Алисия остана в нея след смъртта на Гарланд?

— Каж ми точно какво се е случило.

Тя си пое дълбоко дъх и изтри сълзите от бузите си.

— Нощем той идва при мен и ме насилва — призна тя шепнешком.

Стиснах юмруци толкова силно, че ноктите ми се забиха в дланта. Разбира се, дълбоко в сърцето си знаех какво ще чуя. Дойдох и я принудих да го каже, за да накажа донякъде себе си и донякъде нея. Това, което едва не стана при езерото и което Гарланд беше предотвратил със смъртта си, най-накрая се бе случило. От оня първи миг, когато, застанала до Малкълм, я видях да слиза от колата с Гарланд, аз знаех, че то е неизбежно. Разбрах го още като видях как

Малкълм я гледаше тогава, как я изпиваше с поглед всеки път, когато минеше край него с разпилени по раменете кестеняви коси и блеснали от радост очи.

— Защо не заключи вратата си?

— Направих го, но той имаше ключ. Винаги го е имал. Но преди смъртта на Гарланд просто не му се налагаше да го използва. Никога не съм ти казвала, но още преди Гарланд да умре, той дойде една нощ. Знаеше, че оставям вратата отключена за Гарланд. Чух го да влиза и отначало, естествено, помислих, че е Гарланд. Но когато видях, че това е Малкълм, престорих се на дълбоко заспала. Той дойде до леглото и остана да ме гледа, цяла вечност. Мислех, че само ако помръдна... ще се нахвърли върху мен, затова останах да лежа като вкаменена. Усетих как гали косата ми и въздиша. После напусна стаята така тихо, както беше дошъл.

— Но ти не си казала на Гарланд за това.

— Не. Боях се от реакцията му и както виждаш, бях права. Всичко свърши трагично. О, Оливия, Оливия.

— Така, а сега си заключила вратата и той въпреки това е влязъл. Защо му позволи този път? Гарланд вече е мъртъв.

— Каза ми, че ще стори нещо лошо на Кристофър. Щял да намери начин. Заплаши ме. Вече нямало кой да му попречи. А от време на време се налагаше със сила.

Седнах до нея. Сърцето ми биеше до пръсване. Спомних си първата нощ, когато дойде при мен. Беше много груб. Тя имаше всички основания да се страхува за Кристофър. Малкълм можеше да бъде много жесток, когато иска да получи своето.

— Откога... идва при теб?

— Повече от месец.

— Цял месец? — не допусках, че е толкова отдавна. Как е могла да мълчи толкова дълго време?

Тя седна в леглото и продължи:

— Когато дойде първия път, помислих, че сънувам кошмар. Беше много късно. Той се промъкна толкова тихо, че го усетих чак когато беше вече в леглото ми. Обърнах се и го видях — гол. Прегърна ме и притисна устните си към моите, преди да успее да си отвори устата и остана така, докато започнах да се задушавам.

— И после? — попитах.

— Изплаши ме, но не защото се страхувах да не ми причини болка, а защото се държеше странно и говореше налудничави неща.

— Какви неща?

— Не ме наричаше Алисия, докато ме галеше и целуваше гърдите ми.

Причерня ми. Притиснах длан към сърцето си и се опитах да си поема въздух. Вече знаех какво ще ми каже, но се ужасявах от мисълта да го чуя произнесено на глас.

— Наричаше ме Корин. Помислих, че сънува, че ходи на сън, така че се опитах да поговоря с него, да му обясня, че не съм Корин и че трябва да се върне обратно в спалнята си, но той не ме слушаше. Продължаваше, не грубо, но настоятелно и неотстъпчиво. Нямах смисъл да се мъча да го надвия — беше твърде силен. Когато се опитах да му се противопоставя, той притисна ръцете ми към леглото и всеки път, когато се канех да извикам, той запушваше устните ми със своите, но толкова грубо, че едва не се задушавах. Трябваше да сподавям виковете си и да го оставя да получи своето. Ужасно — завърши тя и скри лицето си в шепи.

— А след като свърши, продължи ли да ти вика Корин?

Тя вдигна лице към мен и поклати глава отрицателно.

— Когато свърши, той знаеше точно къде се намира и коя съм аз. Тогава именно ми каза да не споменавам нищо за случилото се, иначе ще пострада Кристофър. Надявах се, че с това всичко ще приключи. Но той продължи да идва. И снощи дойде — добави тя и отново скри лицето си.

— Веднъж, когато извика, аз дойдох до вратата. Не чу ли, че почуках и те попитах добре ли си?

— Да, но той ме бе стиснал за гърлото така силно, че не можех да дишам. После се надвеси над мен и ми се закани, че ако гъкна, ще ме убие.

— Защо не дойде да ми кажеш по-рано?

— Нали ти казах — страхувах се за Кристофър. Изглежда, Малкълм винаги получава каквото си е наумил, без значение как. Дори ти да беше предотвратила това, той пак щеше да намери начин да си отмъсти. Съжалявам, Оливия. Знаем, че трябваше да ти кажа, но бях уплашена. Моля те, прости ми.

Не можех да я обвинявам, че се страхува. Понякога и аз се плашех от Малкълм.

Известно време седях, без да продумам, и мислех за стаята, за стореното от Малкълм. Като че ли духът на майка му още витаеше тук и го измъчваше. Невероятно беше, че отново е дошъл при Алисия след фаталния епизод с баща му. Разбирах, че Алисия се е чувствала сигурна, защото не е допускала, че Малкълм ще ѝ посегне, след като бе причинил смъртта на баща си.

— Винаги ли те нарича Корин в началото?

— Да.

— И накрая винаги знае, че си Алисия?

— Невинаги. Понякога си тръгва, без да спомене името ми. Просто става като на сън и си излиза. Веднъж, на третия път, ме накара да направя нещо ужасно. Той е луд.

— Какво те накара да направиш?

— Взе една от онези стари нощници от гардероба и ме принуди да я облека, преди... преди да легне с мен. Трябваше да се разхождам из стаята и да седя пред тоалетната масичка. Той сложи четката ѝ за коса в ръцете ми и седна на леглото да ме гледа, докато се решех. Дори ме накара да вляза в банята и после да се правя, че се приготвям за сън. Призля ми, докато го правех, но не смеех да откажа. Ужасно се вбесяваше, когато се колебаех.

Това е плод на болен ум, помислих си. Обърнах се към стената, която делеше стаята от трофейната зала. После я изгледах сърдито.

— Трябваше да се разпоредиш да изнесат тези дрехи на тавана, още щом се премести тук.

Макар че как би могла да предположи, че Малкълм ще я кара да върши такива неща? Въпреки всичко обаче продължавах да мисля, че тя е виновна — заради своята наивност и доверчивост. Погледнах я. Бях я предупредила, молах я да ме послуша, но тя глупаво упорстваше, вкопчена в една мъртва любов.

Може би ме лъжеше, може би ѝ харесваше това, което Малкълм прави, а сега се чувстваше виновна. Знаех, че Алисия е точно такава — тя беше от онези жени, чийто сексапил се носеше около тях като аромата на изкусителен парфюм.

— Направила ли си нещо, с което да го предизвикаш? Канила ли си го в тази стая?

— Не, не. Не трябва дори да допускаш това, Оливия. Нищо не съм направила, съвсем нищо. Веднъж той дойде при мен на брега на езерото, докато се къпех, и се опита да ме накара да легна с него, но аз избягах и го заплаших, че ако не престане, ще кажа на Гарланд.

— Защо не каза на Гарланд, преди да...

— Искях да избегна това, което в крайна сметка се случи. Да не мислиш, че аз съм отговорна за смъртта на Гарланд и че ако му бях казала по-рано за Малкълм, щях да я предотвратя? Така ли мислиш, Оливия?

— Не знам. Може би. Или пък щеше да умре по-рано. — Изгледах я подозрително. — А защо все пак ми каза? Нали се страхуваш, че Малкълм може да направи нещо на Кристофър?

— Защото вече трябваше да ти кажа.

— Защо. Какво е по-различно сега?

— О, Оливия — тя се запъна и отново се разплака. — Аз съм в голяма беда.

— Не мога да ти помогна, ако не ми кажеш всичко. Добре. Защо да си в беда?

— Защото... защото...

Усетих как всички сенки на Фоксуърт Хол ме връхлитат, за да ме удавят в мрак.

— ... защото съм бременна от Малкълм.

Станах и отидох до прозореца. Видях Олсен да подкастрия живия плет в градината и си помислих — ето, имам всичката тази земя, хубава къща, две прекрасни момченца, неизброимо богатство, а съм една от най-нещастните жени в света. Не беше честно. Това бе някаква жестока шега. Искаше ми се да се събудя и да открия, че всичко това — женитбата ми с Малкълм, смъртта на татко и Гарланд, изнасилването на Алисия — е било само дълъг кошмар. Може би дори щях да предпочета да си остана в къщата на татко, с перспективата да умра стара мома.

— Моля те, недей да ме мразиш, Оливия — примили се тя.

Мразех я. Не можех иначе. Щях винаги да мразя нея и всички жени като нея. Затворих очи, изправих се и се овладях. Зарекох се, че каквото и да направи Малкълм Нийл Фоксуърт, той никога няма да ме превърне в хленчещо нищожество като Алисия. Обърнах се бавно към нея. Тя видя решителността в очите ми и седна.

— Знае ли Малкълм за това?

— Да. Казах му го тази сутрин.

— Тази сутрин ли? Кога? Той беше с мен на закуска и излезе, преди ти да се появиш.

— Цяла нощ не спях. Искях да му кажа снощи, преди да си тръгне от стаята ми, но той пак беше като сомнамбул и не реагира — тя сведе глава. — Така че отидох в спалнята му, преди да стане.

— Отишла си в спалнята му? Докато още е спял?

След станалото това не би трябвало да ми изглежда толкова важно, но през всичките тези години, откакто бяхме женени с Малкълм, аз никога не бях влизала в спалнята му без разрешение.

— Да. Застанах до леглото му и чаках, докато се събуди. Когато отвори очи, той ме изгледа, като че бях призрак. Трябваше му известно време, за да проумее, че съм аз. Най-напред се ядоса, но аз трябваше да му кажа какво е направил, нали разбираш? Изстрелях новината, още преди да успее да ме нахока.

— А какво каза той? — запитах аз, спомняйки си колко спокойно се бе държал на закуска. После разбрах, че това е било неговото „покерджийско лице“, спокойната и овладяна маска, която му помагаше да надхитри толкова много съперници в бизнеса.

— Първо се усмихна — отвърна Алисия, — но толкова студено, че тръпки ме побиха. После ми каза ужасни неща, все едно че вината е моя. Искях да викам, да крещя, да плача, но се страхувах да не разбудя цялата къща. Той ми даде ултиматум. Не знам какво да правя. Сигурна съм, че ще изпълни заплахите си, ако не се съглася. Толкова се страхувам за себе си и за Кристофър.

Разбрах, че е събирала кураж да ме помоли за помощ. Лежала е тук цял ден и се е чудила как да дойде да ми каже. С идването си аз я бях улеснила.

— Какъв е ултиматумът?

— Иска да остана тук и да родя тайно детето. После Кристофър и аз трябва да се махнем. Ще получим всички пари, които Гарланд ни е завещал. Обясни ми, че ги е вложил в акции, но ще осребри толкова, колкото ни трябва, за да се установим на ново място, и после ще имам пълен контрол върху средствата ни.

— Но защо трябва да раждаш тайно? Какво значение има, ако си тръгнеш сега и родиш някъде, където никой не те познава?

Тя сведе поглед. Явно имаше още нещо, нещо по-ужасно.

— Той иска бебето.

— Какво?

— Бебето ще бъде негово и твое. Каза, че ако не се съглася, ще ме обвини, че съм се омъжила за пари. Понеже съм забременяла след смъртта на Гарланд, той щял да накара адвокатите си да ме съдят, докато докажат, че съм жена с нисък морал, която се е омъжила за възрастен мъж заради парите му и след като той е умрял, съм се отдала на Малкълм, за да го изнудя за още пари. Изобщо не го интересувало какво щяло да се говори за Фоксуъртови след това. От хорските приказки съм щяла да пострадам аз, но не и той. Заплаши, че ще ме изхвърли оттук без пукната пара и ще ме въвлече в шумен съдебен процес. Ще посрами името ми и повече никой няма да ме погледне. Вестникарските заглавия и шумотевещата щели да убият майка ми, която и без това е тежко болна. Не знам как да се боря с него. Нямам адвокат, изобщо не познавам такъв. Гарланд се грижеше за всичко, а след като той умря, Малкълм пое нещата в свои ръце. И ето ме сега, вдовица с тригодишно дете, оставена на благоволение на бездушния свят.

— Той иска детето, така ли? — повторих аз недоверчиво.

— Да. Убеден е, че ще бъде момиче. Трябвало да се крия в северното крило до раждането на детето. След това ще мога да си отида с Кристофър и всичките пари — тя закърши ръце и ме погледна умолително. — Оливия, какво да правя? Трябва да ми помогнеш да реша. Трябва!

Гледах я и се чувствах напълно безпомощна. Малкълм Нийл Фоксуърт винаги получаваше каквото искаше, без значение как. Искане дъщеря. Сега щеше да я получи. Нито за миг не се съмнявах, че детето на Алисия ще бъде момиче.

Всичко беше станало пред очите ми. Бях усещала и подозирала, но не си позволявах да го повярвам, а сега трябваше да приема горчивата истина. Не можех просто да затръшна вратата или да ѝ обърна гръб. Бях толкова виновна, колкото и Алисия, защото не го бях предотвратила. Бях като майка, която трябва да понесе отговорността за постъпките на неразумното си дете. Малкълм се беше възползвал от нея, беше я поругал по възможно най-ужасния начин, а тя не беше успяла да се защити.

А най-лошото бе, че тя носеше детето, което трябваше да бъде мое. Ако семейство Фоксуърт искаше дъщеря, тя трябваше да бъде моя, не нейна. Завиждах ѝ, но не я уважавах. Усетих, как съчувствието ми към нея се изпарява.

— Оливия — повтори тя. — Какво да правя?

— Да правиш ли? Мисля, че си направила достатъчно.

Погледнах я и очите ѝ виновно избегнаха моите. Разбираше, че сама е трябвало да предотврати станалото. Вече го знаеше, но се надяваше, че аз ще измисля начин да я спася.

Погледнах се в огледалото. Лицето ми бе добило онази твърдост, която повече никога нямаше да се смекчи. Вгледах се — очите ми бяха като гранит. Устата ми приличаше на изрязана с нож, а гърдите ми бяха като бетонни хълмове.

— Оливия — обади се умолително тя.

— Не ти остава нищо друго, освен да изпълниш желанието на Малкълм. Хайде, събирай си нещата. Трябва да съставим план и да се подготвим. Започни да разправяш на хората, че се каниш да напуснеш Фоксуърт Хол, та когато се скриеш, отсъствието ти да не прави впечатление на никого.

— Ами Кристофър? Все някой ще види Кристофър.

— Той няма да бъде с теб — отвърнах ѝ аз, а идеите ми идваха с всяка изречена дума.

— Какво? Как така?

— Ще кажеш, че заминаваш на дълго пътешествие, по време на което Кристофър ще остане тук. А когато се завърнеш, ще напуснеш Фоксуърт Хол завинаги. Уж че пътешествието ще бъде подготовка за новия ти живот. Не е нужно никой да знае подробностите, най-малко пък прислугата. Може да им подхвърлим, че си търсиш съпруг — добавих аз доволно. Лицето ѝ се изкриви от смут и уплаха.

— И да бъда затворена далеч от детето си? През всичките тези месеци? Но той е малък, само на три години. Вече загуби баща си и има нужда от майка. Зная, че е много близък с Мал и Джоел и ще му бъде приятно с тях, но...

— Няма да ги пускаме в северното крило — продължих аз, без да обръщам внимание на думите ѝ. Ще се настаниш в последната стая, онази със самостоятелната баня.

— Но тя е толкова прашна и разхвърляна. Не мога да живея там.

— Ще трябва да се примириш — отвърнах ѝ. Трябваше да я накарам да разбере, че и тя носи отговорност и вина за случилото се.

— Ами уроците на Мал и Джоел на другия край на тавана? А господин Чилингуърт?

— Ще трябва да ги прекъснем, нали? — попитах я аз, зарадвана, че ще имам повод да ги спра. — Малкълм ще бъде принуден да се съгласи с това. Ще изпратим момчетата в училище. И без това ще е по-добре да са далеч от къщата. Така шансът да открият нещо се свежда до минимум.

— Ами прислугата, камериерките?

Търсеше повод да избегне затварянето си. Забавляваха ме безумните ѝ въпроси, надеждата ѝ да открие причина, която да предотврати плана.

— Ще трябва всички да ги уволним. Ще напуснат, убедени, че ти си заминаваш, както и че аз съм бременна — обясних. Хареса ми, че те ще си тръгнат с тази мисъл. Почувствах се почти като че ли наистина съм бременна.

— Дори и госпожа Уилсън?

— Всички. Може би без Олсен. Той няма много работа в къщата, а и е възгласав. Не мисля, че той ще представлява голям проблем, а от друга страна добре си гледа работата.

— Но, Оливия, при мен ще трябва да идва нова камериерка. Тя ще разбере.

— Никаква камериерка няма да идва. Аз ще ти помагам.

— Ти ли?

— Ще ти нося всичко, от което имаш нужда — отвърнах аз. Тя щеше изцяло да зависи от мен — за храна, облекло, дори за сапуна и четката си за зъби.

— А докторът? — изцвърча тя, мислейки, че е открила изход.

— Няма да имаме нужда от доктор. После ще вземем акушерка. Ти си млада и здрава. Няма да има проблеми.

— Страх ме е.

— Ти просто нямаш никакъв избор.

С всяко изречение усещах как силата ми расте, а умът ми бързо уточняваше подробностите. За пръв път, откакто бях дошла във Фоксуърт Хол, усещах, че владее положението. Да, сега бях истинската господарка.

— Права си да мислиш, че Малкълм ще осъществи заплахите си. А как ще се чувстваш, ако трябва да се грижиш за неговото дете след всичко, което ти е сторил? Няма да се удържиш й ще излееш болката и гнева си върху бедното създание.

— Никога не бих...

— Сама жена без пукнат грош и с две деца на ръце, вместо с едно.

— Не знам дали ще мога да изпълня желанието му — промълви тя и сведе очи, — ако не си ти да ми помагаш.

— Вече ти казах какво ще направя, но не си мисли, че ще стоя по цял ден в северното крило, за да те бавя. Знай си го още отсега.

Странно, но мислех за нея като за някоя от мъничките кукли в къщичката под стъкления похлупак. Чувствах се безсилна, задето не мога наистина да ги мърдам насам-натам, а само си представям движенията им. Но нея можех да я движа. Можех да извикам усмивка или гримаса на лицето й, можех, да я накарам да се смее или да плаче. Тя беше в ръцете ми, безпомощна като малка кукла.

— Ще говоря с Малкълм — казах й. — Ще го накарам да ми обясни всичко, дори паричната страна на въпроса.

Тя ме погледна с надежда. Сърцето й пърхаше в очакване. Бях раздвижила кръвта във вените й само с едно изречение.

— Може би ще го накараш да промени плановете си. Може и да го убедиш, че е по-добре да си тръгна още сега.

— Може би. Но не разчитай много на това. Малкълм не обича да променя решенията си.

— Но той те слуша.

— Само когато иска и само когато му изнася.

— Но без твоето съдействие нищо не може да се уреди. Можеш да откажеш да се включиш в плана му.

— Мога, но тогава не можеш да очакваш нищо добро за себе си, скъпа — отвърнах аз. Всичко друго бих понесла, но не и опита й да взима решения вместо мен. — Той просто ще изпълни заплахите си. Погледни на това от друг ъгъл — без мен ти ще напуснеш тази къща с празни ръце.

Обнадеждената й усмивка угасна. Чувствах се като кукловод. С едно дръпване на концата я хвърлих обратно в лапите на отчаянието. От този ден нататък тя нямаше да кръстосва Фоксуърт Хол без мое

разрешение. Можеше да бъде весела и жизнена само по мое желание. Тя се просна на леглото и заплака.

— На твоє място не бих правила така, Алисия. Трябва да си здрава и силна. Ако нещо се случи на бебето...

— Какво? — попита тя ужасена, с ококорени очи и стиснати устни.

— Не знам как би постъпил Малкълм, но сигурно ще си помисли, че си го направила нарочно.

— Не съм си и помисляла за подобно нещо.

— Разбира се, но Малкълм би го допуснал. Не разбираш ли? Трябва да се храниш добре и да поддържаш духа си бодр.

— Но, Оливия, ще се чувствам като затворничка.

— Да, знам. Но в известен смисъл ние всички сме затворници. По ирония на съдбата именно красотата ти те превърна в затворничка — казах аз и тръгнах да си вървя.

— Но един ден именно тя ще ме освободи — отвърна Алисия предизвикателно. Аз се обърнах с усмивка.

— Може би. Но засега можеш да я считаш за свой тъмничар. Кой знае какво ще направи Малкълм следващия път, като те погледне? Знаем какво вижда той в теб и не искаме отново да те изнасили. Когато се скриеш в северното крило, ще бъдеш още по-беззащитна, нали? — замислих се аз на глас. Предположението ми я хвърли в ужас.

— Какво да направя? Не бих си издрала лицето. Не мога да стана дебела и грозна за една нощ!

— Не, не можеш. Но на твоє място бих си отрязала косата, и то веднага.

— Косата ли? — викна тя. — Не мога да го направя, Гарланд толкова я обичаше! По цели часове лежеше до мен, галеше я и вдъхваше мириса ѝ.

— Но Гарланд е мъртъв, Алисия! Освен това един ден можеш пак да си я пуснеш. Нали така? — попитах я, но тя мълчеше. — Нали?

— Да — прошепна тя едва чуто.

— След като разпространим новината, че заминаваш, и ти отидеш да живееш в северното крило, ще донеса ножицата. Дори сама ще ти я отрежа.

Тя кимна полека, но това не ми беше достатъчно.

— Казах, че ще ти направя тази услуга.

Тя вдигна очи.

— Благодаря ти, Оливия.

Усмихнах се.

— Ще направя каквото мога, но трябва да разбереш, че аз също съм в много деликатно и неудобно положение.

— Знам. Съжалявам за това, повярвай ми.

— Вярвам ти. Поспи сега, а после ще си поговорим за всичко, което ни предстои да направим.

Тя си легна, а аз напуснах стаята с лебеда, затваряйки тихо вратата след себе си. Отидох до горната площадка на витата стълба и погледнах към преддверието на голямата къща. Спомних си първата сутрин, когато застанах тук и тръгнах да слизам — чувствах се все по-висока с всяка стъпка. Аз щях да бъда господарката на този величествен дом. От онази сутрин насам се бяха случили много неща, които заплашваха властта и положението ми, но, парадоксално, когато заслизах по стъпалата сега, започнах да се чувствам по-висока, по-силна, по-мъдра.

Госпожа Стейнър излезе от стаята на Малкълм, където беше подредила и изчистила, и ме стресна. Вървеше толкова тихо, че дори заподозрях, че е подслушвала зад вратата, докато Алисия ми разказваше всичко.

— Да не би госпожа Фоксуърт да се чувства зле? — попита тя. На слугите винаги им беше трудно да наричат Алисия „госпожа Фоксуърт“, когато говореха с мен. Знаех, че им се иска да кажат „младата госпожа Фоксуърт“, или дори да си позволят свободата да я наричат с малкото ѝ име. Изгледах икономката злобно и тя се сви.

— Искам да кажа, кога да отида да оправя стаята ѝ?

— Днес няма да оправяте нейната стая.

— Да, госпожо — отвърна тя и тръгна нататък.

— Госпожа Фоксуърт има главоболие — казах ѝ. — Нищо сериозно.

Госпожа Стейнър кимна. Гледах я как слиза бързо по стъпалата, нетърпелива да увеличи разстоянието помежду ни. Тя не би имала нищо против да напусне, помислих си. Въпреки че работи тук толкова отдавна и ѝ плащаме добре. Малкълм ще се погрижи и другите да получат добро възнаграждение на сбогуване. А после ще му кажа

колко нови слуги ще ми трябват. Разбира се, те ще получат строга заповед да не се доближават до северното крило.

Сега ще му се наложи да прави много неща. В известен смисъл ще получава заповеди от мен. Очаквах неговото обяснение за станалото, защото смятах да се изправя насреща му с признанията на Алисия веднага щом се прибере. Сигурна бях, че той е избрал време и място да ми каже какво се е случило и какво ще се прави оттук насетне. Но аз щях да объркам плановете му и да се постарая да получа каквото ми се полага.

Всички щяха да зависят от мен, даже Малкълм, и то за неща, които не разбираше и не очакваше. Аз щях да бъда пълновластна господарка. Това беше нищожна компенсация за всичко, за което бях мечтала, но не бях получила. Не бях излъгала Алисия, когато ѝ казах, че в известен смисъл всички сме затворници. След като тя ми разказа за случилото се между нея и Малкълм, реших да се примиря със своето положение, и приемайки го, да стана господарка на собствената си тъмница.

КАКВОТО КАЖЕ МАЛКЪЛМ, КАКВОТО КАЖА АЗ

Високомерен както винаги, Малкълм не се разкая или засрами, не се почувства виновен. Същата вечер, още щом се прибра, аз го последвах в кабинета му, където той се усамотяваше преди вечеря и където нямаше достъп никой, освен него и камериерката, която чистеше веднъж седмично. Когато отворих голямата дъбова врата, без да почукам, Малкълм се стресна и разсърди. Попита строго:

— Какво търсиш тук, Оливия?

Без да трепна, му отвърнах с високомерна насмешка:

— Идвам да си поговорим за следващото ти дете.

После му предадох разказа на Алисия, без да спестя неудобните подробности, вбесена от неговата похот и безочие. Навън бе надвиснала пролетна буря — страшна и тъмна, а сърдитите парцаливи облаци, които се виждаха през прозореца зад бюрото на Малкълм, заплашваха да нахлуят в кабинета и да ни погълнат. Но бурята едва ли беше по-страшна от мен самата, а гневът ми със сигурност бушуваше по-яростно от нея.

— Придаваш прекалено голямо значение на това, Оливия — обади се Малкълм, докато пренареждаше моливите си.

Настолната лампа хвърляше сянка, която затъмняваше сините му очи. Лампите взеха да примигват от бурята. Прозорците бяха затворени заради проливния дъжд, който барабанеше бясно по стъклата. Кабинетът приличаше на капан, в който и двамата се бяхме хванали. Малкълм продължи да разглежда документите върху бюрото си. Изглеждаше съвсем спокоен и невъзмутим. Челото му беше сухо, а лицето — отпуснато. Разглеждаше листовите и се преструваше, че в създалото се положение няма нищо странно. Изчаках го търпеливо, докато подреди документите на две купчини.

Знаех защо не ми обръща внимание. Силната му воля се бореше с моята. Бях твърдо решена да не хленча, да не викам, да не играя ролята на измамена съпруга, въпреки че бях точно това. Ако изпаднех в истерия, щях да загубя силата, самообладанието и достойнството си. Най-после той ме погледна и спокойно заяви:

— Оливия, аз исках друго дете, исках дъщеря и сега ще я имам.

— Какво право имаш да мислиш, че аз ще приема плода на такъв чудовищен грях в дома си? Нима си мислел, че можеш да осъществиш плана си без моя помощ? — попитах го тихо, с отпуснати отпред ръце. Не позволявах стойката ми да издаде растящото напрежение у мен. От Малкълм се бях научила да си слагам маска на безразличие.

— Мисля, че ще го подкрепиш — отвърна той и се отпусна назад в стола си. — Спомни си, че когато се оженихме, се договорихме да ми родиш много деца — нещо, на което ти казах, че държа. Имал съм и все още имам определени идеи за това каква трябва да бъде жената от семейство Фоксуърт. Ти знаеше какво искам, но не оправда очакванията ми в това отношение.

— Това не е честно. Винаги съм искала да имам още деца — запротестирах аз и тръгнах срещу него с ръце на хълбоците.

— И все пак, скъпа Оливия, факт е, че ти не роди повече деца. Дали не си могла или не си искала, няма никакво значение.

— И ти си разреши проблема, като изнасили жената на баща си, така ли? — запитах аз със саркастична усмивка.

Той също се усмихна, за да ми покаже, че не мога да го уплаша. Толкова мразех тази студена, пресметлива усмивка!

— Щом предпочиташ да вярваш, че е било така.

— Как така предпочитам? Та нали чух всичко от устата на Алисия.

— А ти какво очакваш да ти каже? Оливия, понякога нищо не разбираш. Какво, мислиш, ставаше тук и преди баща ми да умре? Да не мислиш, че мъж на неговата възраст може да задоволи момиче като нея? Тя започна да ми хвърля многозначителни погледи, да ме среща „случайно“ насаме из къщата, да ме изкушава с „неволно“ разголени рамене. Колко пъти само си е намирала извинение да идва при мен в библиотеката и дори... в собствената ми стая! — завърши той и сбърчи чело.

— Измисляш си, за да оправдаеш ужасната си постъпка.

— Така ли? — изсмя се той.

— Да. Знам, че тя се опитваше да те отблъсне, но ти я преследваше дори преди Гарланд да умре. — Той отново се усмихна. Но аз щях да изтрия тази самоуверена усмивка от лицето му! Приковах очи в неговите. — Веднъж се уверих в това със собствените си очи.

— О, така ли? И какво видя по-точно?

В очите му се прокрадна тревога, веждите му се сключиха, а по челото се появиха бръчки.

— Един следобед на езерото. Ти я последва и се опита да я прелъстиш, но тя ти отказа. Аз бях в храстите, видях и чух всичко.

Изстрелвах всяка дума като камък, с който исках да разбия самообладанието му.

— Глупачка! — извика той и лицето му се изопна в гранитна маска. — Въобразяваш си, че като ме шпионираш, ще научиш истината. Разбрала си само половината. Тя ме дразнеше и изкушаваше. Защо, мислиш, се върнах вкъщи по-рано и отидох право на езерото? Защото тя ми бе намекнала нееднократно, че ще бъде там следобеда и ще се къпе гола. Тя искаше да отида, за да ме измъчва. Това беше част от удоволствието ѝ. После не беше толкова твърда в отказа си.

— Лъжеш! Същия ден, преди да тръгне за езерото, тя ме покани да отида с нея.

Изгледах го победоносно. Бях го уличила.

— Да, защото е знаела, че няма да отидеш. Искала е да бъде сигурна, че няма да се мотаеш наоколо, когато аз дойда. Едва ли е очаквала, че ти ще тръгнеш да слухтиш в храстите — добави той замислено.

— Ти си лъжец! — извиках в лицето му и ударих с юмрук по бедрото си. Той премигна, но не отстъпи.

— Лъжец, а? Защо според теб смъртта на Гарланд тежи толкова на съвестта ѝ? Тя носи по-голяма вина за нея, отколкото ти си мислиш. Тя поиска да отида в стаята ѝ онази нощ.

— Поискала? Поискала ли? Видях разкъсаната ѝ нощница. Видях какво си направил. Ти си я изнасилил!

Той продължи да се усмихва надменно и самоуверено.

— Тя така искаше. Обичаше да бъда груб. Тази борба ѝ помагаше да приспи съвестта си, за да може после да ми се отдаде изцяло.

— Ти си луд!

— Не, Оливия, не съм. Ти си луда. Ти нищо не разбираш от отношенията между мъже и жени. Самата ти не си никак женствена.

Знаеше как да ме уязви. Как да обвини мен за изневярата си. Но ако грехът и похотта бяха истинското познание, предпочитах да си остана невежа.

— Не вярвам на нито една твоя дума — просъсках аз.

— Както искаш. Не желаяш да го повярваш, защото не можеш да приемеш факта за собствения си провал като съпруга. Освен че не можа да ми дадеш много деца, ти не можеш и да ми предложиш топлота, привързаност и любов. Това не е в природата ти, и никога не е било. Примирявах се с това само защото се справяше с останалите неща — грижеше се добре за къщата и си създаде добро име в обществото, но, уверявам те, минавайки край спалнята ти, нито веднъж не съм почувствал желание да вляза.

Не можех повече да понасям обидите му.

— Да, може и да си прав, но когато влизаше в спалнята ми, ти не намираше жена като майка си там.

— Колко си долна!

— Аз съм такава, каквато съм, както и ти — отвърнах му аз след като успях да се овладея. — Заплахите вече нямат значение. Жребият е хвърлен. Горе в стаята е жената, която носи твоето дете, а то ще бъде наше в очите на света. Ето какво ще направим — аз ще се разпореждам с всичко, с всяка подробност от разиграването на този фарс — заявих аз, наслаждавайки се на властта си над него.

— Което значи?

— Което значи, че ще следваме тъпия ти план, но аз ще решавам всичко. Алисия ще се крие в северното крило, докато се роди бебето. А, да, и ще кажем, че тя отива на дълго пътешествие. Кристофър ще остане с мен и ти ще се отнасяш с него като с мой син. Когато разиграем измисленото заминаване на Алисия, искам да присъстваш, Малкълм. После ще освободя цялата прислуга, освен Олсен. На раздяла ще дадеш на всеки по една годишна заплата.

Знаех, че сивите ми очи са студени и неумолими и се забиват в него като стрели.

— Една годишна заплата!

— Не, две годишни заплати. Искам да си тръгнат много, много доволни. След като Алисия се върне и се скрие в северното крило, ще наемеш нови прислужници за домакинството. И ще се погрижиш никой от тях никога да не влиза в северното крило.

Гледах как беснее вътрешно. Продължих:

— Освен това ти няма да стъпваш в северното крило, докато тя е още там. Ако отидеш, веднага ще сложа край на играта и ще посрещна

унижението от един публичен скандал. Наистина ще го направя, Малкълм. Разбрано ли е?

Изгледах го внимателно. Знаеше, че сега не може да ме излъже, защото щях да прочета всичко в очите му.

— Интересувам се от нея само доколкото очаквам да ми роди здраво дете.

— Договорихме ли се тогава? — настоях аз.

— Да, да.

За пръв път видях Малкълм да проявява слабост. Раменете му се отпуснаха, а лицето доби изморен вид. Аз се опивах от новата си власт, наслаждавах се на всеки миг.

— Добре — проговорих най-накрая. — Аз ще поема изцяло грижите за нея. Ти няма да имаш нищо общо с това. Ще те уведомя, когато дойде време да се възползваме от услугите на акушерка. Ти ще я наемеш и ще я доведеш тук.

— Тъкмо това мислех да предложа и аз — обади се той.

— Да, но не го направи, нали, Малкълм? Всичко съм измислила сама — срязах го аз, доволна от себе си и нетърпелива да му доразкажа съвършения си план. — След като роди бебето, тя ще трябва да се махне веднага, а ти ще уредиш обезпечението ѝ според завещанието на Гарланд. Сделката си е сделка — завърших аз, като исках това да прозвучи толкова студено, колкото всъщност беше. Кривата усмивка отново заигра по устните му.

— Да се повери такова богатство в ръцете на едно дете...

— Това дете е бременно с твоето дете — срязах го аз. Усмивката му посърна. — Щом тя е достатъчно голяма да има дете от теб, значи може да притежава и част от богатството ти.

— Честно казано, Оливия, твоята майчинска загриженост за нея е покъртителна — подхвърли той, като отчаяно се мъчеше да си възвърне позициите, като се прикрие зад щита на сарказма. Надяваше се да ме настрои срещу Алисия. Но вече всичко ми бе все едно — нали аз командвах.

— Моя грижа е какво е тя и в какво си я превърнал ти — заявих аз сухо.

— И какво е тя?

— Жена. Нещо, което ти не уважаваш кой знае колко.

— Ти и твоите налудничави идеи — въздъхна той и поклати глава, но знаеше, че съм права.

Изправих се надменно и самоуверено над него. Той се сви в стола си. Бурята отвън утихваше. Дори виждах последните лъчи на залеза да се процеждат през облаци, сиви като лицето на Малкълм.

— А, и още нещо. Занятията на момчетата на тавана ще трябва да спрат.

— Защо? Те са достатъчно далеч от нея и при това прекарват горе само част от деня.

— Не можем да рискуваме господин Чилингуърт да разбере нещо, а момчетата никога не бива да научат, че тя е там. Представи си какво ще стане, ако Кристофър открие, че майка му е заключена там. Мал и Джоел трябва да вярват, че детето, което ще се роди, е техен брат или сестра. Не трябва никога да открият Алисия, която чака бебето.

— Ще бъде момиче — настоя той. — И ще бъде тяхна сестра.

— Полусестра — поправих го аз. — Но те ще мислят, че е истинска сестра. Не мога да понеса мисълта синовете ми да научат, че баща им е направил дете на жената на собствения си баща. Между грях и грях има разлика. Дори щедрите ти дарения за църквата не могат да поправят зловещата същност на стореното от теб — размахвах аз пръст към него. Приличах на строга учителка от неделното училище.

Той поклати глава. Бях го сразила. Усещах това и то ме правеше по-силна.

— Ами образованието на децата? — попита той.

— Ще ги изпратим в училище, като всички други деца. Уволни господин Чилингуърт утре и се погрижи да уредиш записването им в държавно училище — разпоредих се аз, натъртвайки на „държавно“. Той примигна и ме изгледа с омраза, но тя само засили удоволствието ми.

— Нещо друго? — запита горчиво.

— Ще прехвърлиш на всеки от синовете ни по един милион долара под попечителство, докато навършат осемнайсет години.

Той едва не скочи от стола си.

— Какво? Ти си луда! Защо да го правя?

— За да могат донякъде да се разпореждат сами с живота си и да не бъдат изцяло зависими от теб — обясних му аз очевидното.

— Никога няма да го направя. Това ще бъде чиста загуба на пари. Момчета на тяхната възраст не могат да боравят с толкова пари!

— Ще го направиш, и то незабавно. Накарай адвокатите си да се заемат веднага и пригответи документите до края на седмицата. Ще ги съхранявам аз — заявих и махнах с ръка, както правеше той, за да подчертае, че нещо е решено и няма повече да се обсъжда.

— Един милион на всеки? — той се мъчеше да преглътне факта, че не може да промени нищо.

— Считай го за глоба — заявих аз. Той ме изгледа не толкова с омраза, колкото с разбирането, че този път противникът му не е за подценяване. Мисля, че в този момент дори ме уважаваше, макар че моите изисквания му бяха противни.

— Има ли нещо друго? — запита уморено той, а в гласа му се долови поражение.

— Засега не. И двамата имаме много задачи. По-добре да почваме.

Няма да забравя как се чувствах, когато се обърнах и излязох от библиотеката. Все едно го оставих да се препъва в дирята ми, притиснат от моята сянка. За пръв път ръстът ми не ме притесняваше, защото чувствах, че е съизмерим с постигнатото от мен. Бях избегнала мъката и трагизма на този страшен за мен момент и дори бях извлякла полза от него. Малкълм, който винаги бе успявал да се налага и да печели от всичко, с което се занимава, сега трябваше да дава. Той губеше повече от мен.

Излязох в преддверието и погледнах нагоре по витата стълба към стаята с лебеда, където Алисия седеше и чакаше да чуе присъдата си. Не Малкълм щеше да отиде да ѝ съобщи, а аз. Тръгнах нагоре по стъпалата с новините и заповедите. Щях да карам нещата да се случват, а хората — да се движат и променят. Щях да се разпореждам със сенките и светлините във Фоксуърт Хол. Щях да затварям врати, да отварям прозорци, да светвам и гася лампите. Щях да отмервам щастие и удоволствие, страдание и болка, както прислужницата сипва супата.

Влязох в стаята с лебеда, без да чукам. Вече можех да налагам такива унижения, когато реша. Алисия тъкмо се беше изкъпала. Тя

бързо се загърна с кърпата и посегна за халата си.

— Сядай! — наредих аз. Тя отиде до леглото и седна покорно като дете. За миг се поколебах, когато обърна към мен изпълнените си със страх и очакване очи. Не бързах — отидох до прозореца и се загледах в белезникавото вечерно небе. Дъждът беше спрял и облаците се носеха на изток. Видът на това изменчиво небе ме изпълни със сила. Сякаш природата ми беше вляла малко от своята мощ. Също като нея, и аз можех за броени минути да преминавам от една крайност в друга. Отидох до тоалетната масичка и разгледах пудрите и парфюмите на Алисия.

Ароматите говореха за изкусителна женственост. Те изпълваха въздуха с обещания за любов и нежност. Естествено, че всеки път, когато Малкълм е вдъхвал тези ухания, съзнанието му се е изпълвало с мечти за любов. Ароматът на парфюма ѝ се носеше дълго след като Алисия излезеше от стаята или се спуснеше по стъпалата. Малкълм вървеше подире ѝ като куче, хипнотизирано от мириса на обещанията. На всичко това трябваше да се сложи край. Обърнах се към нея.

— Когато се настаниш в северното крило, няма да можеш да вземеш нищо от това със себе си.

Такъв начин избрах, за да ѝ кажа, че сме решили да изпълним плана на Малкълм.

— Значи трябва да се крия, докато бебето се роди, така ли? И ти не можа да промениш решението му? — запита тя с глас, пълен с отчаяние и примирение.

— Не. Това е единственият начин ти и Кристофър да получите нещо, когато си тръгнете. Ще трябва да го направиш, както ти казах.

Тя закри лицето си с ръце, но не заплака.

— Доизсуши си косата — казах ѝ, — преди да си настинала. Най-лошото нещо, което може да ти се случи сега, е да се разболееш или дори само да настинеш.

Тя кимна и ме погледна като хипнотизирана. Очите ѝ бяха празни, раменете — отпуснати. Тя сведе поглед към молитвено заключените си малки ръце. Чувство на обреченост покри като траурен воал главата ѝ, но аз не пожелах да я успокоя, нито да ѝ вдъхна надежда. Тръгнах да излизам.

— Оливия — изплака тя. — Страх ме е!

— След известно време ще ти мине, повярвай ми.

Оставих я — изглеждаше малка и самотна, лицето ѝ беше бледо, а детинската ѝ хубост беше посърнала от тревоги.

С нетърпение чаках да осъществя плана си. Бях решила, че ще затворим Алисия чак когато започне да ѝ личи, тоест някъде около третия месец. Това ни остави достатъчно време да подготвим момчетата за предстоящото ѝ заминаване. Една сутрин през май, след като казах на Алисия всичко, което трябваше да им съобща, ние влязохме в детската стая.

Тя беше най-топлата и слънчева стая в цялата къща. Мал седеше на пода, а около него бяха пръснати детски книжки; коленичил на пода, Джоел си играеше с колите и камиончетата си. Кристофър смучеше палец и гледаше двете по-големи момчета.

— Имаме да ви кажем нещо — започнах аз. Алисия се суетеше зад мен, кършеше ръце и трепереше като лист.

— Какво, мамо? — запита Мал.

— Нещо много тъжно, страхувам се.

Тримата се притиснаха един към друг и загледаха ококорено Алисия, която беше готова да заплаче всеки миг.

— Може ли аз да им кажа, Оливия? — прошепна тя.

— Не. Аз отговарям за всичко тук.

Алисия седна в плетения люлеещ се стол, а трите момчета се втурнаха към нея и се покатериха в скута ѝ. Тя ги прегърна и притисна към гърдите си, докато Кристофър и синовете ми я обсипваха с целувки.

— Алисия ще ни напусне.

Те се ококориха. Изглежда, не разбираха.

— Алисия ни напуска — повторих аз.

— Не ти вярвам — изкрещя Джоел.

— Нито аз — подкрепи го Кристофър, загледан с широко отворени очи в разплаканата си майка.

— Защо? — попита Мал, а тъничкият му глас преливаше от болка. Израстваше като интелигентен и чувствителен младеж. Що се отнася до четенето и писането, бе изпреварил връстниците си с години, а на ръст беше близо педя по-висок от тях. Щеше да стигне Малкълм.

— Защо? — попита отново той. — Да не ни е сърдита?

Алисия избухна в плач, а Кристофър зарови лице в гърдите ѝ. Джоел запуши ушите си с ръце и каза:

— Ама тя не може да си иде, днес трябва да свирим на пиано.

Той беше русоляв, все още дребничък, и страдаше от алергии. Една пращинка беше достатъчна, за да го накара да кашля и киха часове наред, а Малкълм не понасяше това.

Мал се смъкна от скута на Алисия и застана срещу мен като смело оловно войниче.

— Защо? — изкрещя той с все сила.

— Момчета, вие сте твърде малки, за да разберете — казах аз, като се постарях гласът ми да звучи успокояващо и състрадателно. — Като пораснете, ще проумеете тези неща. Ако зависеше от мен, Алисия би останала завинаги при нас. Но татко ви не ѝ позволява.

Внезапно личицето на Малкълм се сгърчи и бузите му се обляха в сълзи.

— Мразя го! — изкрещя той. — Мразя го! Мразя го! Той никога не ни позволява нищо, което поискаме.

Джоел вече беше изпаднал в истерия. Кашляше до задушаване, а Алисия го потупваше по гърба и отчаяно се опитваше да го успокои, докато собственият ѝ син се бе притиснал към нея.

— Моля те, моля те — хълцаше той, — не може ли и ние да идем с нея?

— Не. Аз съм ви майка. И вашето място е тук при мен.

— Ами Кристофър? — попита Мал.

— Кристофър ще остане тук за известно време, докато Алисия се устрои в новата си къща — обясних аз. Като чу името си, момчето погледна бързо към мен, после отново към майка си.

— Мамо — изпищя той ужасено, — нима няма да съм с теб?

— Не, миличък, не — отвърна през сълзи Алисия. — Но скоро ще се върна да те взема. И после ще бъдем завинаги заедно. Няма да отсъствам дълго, Кристофър, милото ми момче. Оливия ще се грижи за теб, а и ще можеш да си играеш с Мал и Джоел.

После тя се обърна към моите деца:

— Моля ви, помнете, че ви обичам всички, и винаги ще ви обичам. В сърцето си винаги ще бъда с вас, ще гледам как свирите на пиано, как рисувате прекрасните си картини, а когато си лягате вечер, в съня си ще ви целувам.

На следния ден уведомих прислугата за предстоящото заминаване на Алисия. Щом чуха новината, лицата им помръкнаха. На

слизане по стълбите дочух Мери Стюарт и госпожа Стейнър да си говорят в трапезарията, докато подреждаха масата за вечеря. Спрях до вратата и се заслушах.

— Светлината напуска този дом — рече госпожа Стейнър.

— Жалко, че си тръгва — отвърна Мери. — Тя винаги ни се усмихва, не е като оная върлинестата.

А, значи така ни различават, помислих си. „Оная върлинестата“.

— Ако питаш мен, върлинестата си постигна своето. От самото начало не щеше да види младата госпожа Фоксуърт и сигурно още щом Гарланд умря, е взела да подготвя изхвърлянето ѝ оттук. Е, не мога да я обвинявам за това все пак. Не бих искала такава красива млада жена да се върти наоколо и съпругът ми по цял ден да я гледа. Особено пък ако изглеждах като Оливия — натърти госпожа Стейнър.

— Няма начин — каза Мери. Сигурна бях, че се е усмихнала при тези думи. Долових го в гласа ѝ.

Прав ви път, помислих си аз и реших да им кажа час по-скоро, че вече не се нуждая от услугите им. Един следобед ги повиках всички в преддверието — Мери Стюарт, госпожа Стейнър, госпожа Уилсън и Лукас. Седях в един стол с висока облегалка, подпряла глава назад, а косата ми беше стегнато навита в кок. Те стояха и ме гледаха, изпълнени едновременно със страх и любопитство. Бях като кралица, която се готви да направи обръщение към поданиците си.

— Както знаете — започнах, — госпожа Гарланд Фоксуърт напуска Фоксуърт Хол следващия месец. Тя ще отсъства известно време, после ще се върне да вземе сина си и ще си тръгне окончателно. Обмислих всичко внимателно и реших, че вече няма да имаме нужда от вашите услуги.

Госпожа Уилсън пребледня, госпожа Стейнър кимна и очите ѝ се присвиха, сякаш беше очаквала точно това. Лукас и Мери Стюарт изглеждаха уплашени.

— Няма да имате нужда от нашите услуги? Значи ни уволнявате? — попита Мери плахо.

— Да. Реших обаче всички да получите двугодишна заплата на раздяла — уведомих ги аз и им дадох да разберат, че възнаграждението си дължат само на моята щедрост.

— Кога трябва да напуснем? — запита госпожа Стейнър с леден тон.

— Ще напуснете в деня, когато госпожа Гарланд Фоксуърт си тръгне.

Последното приготвяне беше изнасянето на вещите на Алисия от стаята с лебеда и прибирането на всички украшения и дрехи, които нямаше да ѝ трябват, докато се крие в северното крило. Надзиравах я, докато си опаковаше багажа, раздавах нареждания, изказвах одобрение или отхвърлях всяка дреболийка, всяка дреха, която тя искаше да вземе със себе си.

— Няма защо да вземаш официалните си тоалети — заявих аз, когато я видях да стои пред огледалото и да притиска към гърдите си една синя рокля на волани. — Известно време няма да можеш да ходиш на приеми, а и няма възможност дрехите ти да се перат и почистват редовно, както досега. Ще ми се наложи да пера в мивката и ваната всичко, с което ти сама не можеш да се справиш, така че нека не вземаме нищо излишно.

Тя погледна тъжно роклите си. Количеството дрехи, което притежаваше, ми се стори невероятно. Както и лекомислието, с което бе харчила парите на Гарланд. Да не се мислеше за подвижно модно списание, което трябва да си подменя изцяло гардероба всеки сезон? Именно разточителството и суетата бяха докарали всичко това до главата на Алисия.

— Но аз се чувствам добре, когато изглеждам добре — каза тя.

— И без това скоро няма да можеш да се побереш в нищо.

— Но аз нямам дрехи за бременност, Оливия. Какво ще обличам сега?

— Ще ти дам част от моите.

— Но те са... те са толкова големи, Оливия.

— Какво значение има как изглеждаш в онази стая, Алисия? Само аз ще те виждам. Вече няма да се гласиш, за да привлечаш погледите на мъжете, скъпа. Най-важното е да ти е топло и удобно.

Усмихнах се, като си я представих как се губи в моите рокли за бременност. Сега щеше да разбере какво е да стоиш пред огледалото и да не виждаш нищо красиво насреща си. Сега и тя щеше да бъде непривлекателна и тромава. А и какво по-подходящо да носи, ако не

моите дрехи за бременност, помислих си. Нали беше бременна с моето дете?

— Разбира се, аз също ще нося дрехи за бременна — добавих аз.

Тя ме погледна изумено. Нима наистина не ѝ беше хрумвало? Да не би да смяташе, че ще обикалям сред съседите с плосък корем, а после изведнъж ще им съобщя, че съм родила? Колко наивна и глупава беше! Тя не можеше да скрои план, нито да излъже, дори ако животът ѝ зависеше от това.

— О, да — проумя тя най-после. Погледна с въздишка хубавите си рокли, блузи и поли. В крайна сметка сведох всичко, което щеше да вземе в северното крило, до един сандък и два куфара.

Скръб легна над Фоксуърт Хол в деня на лъжливото заминаване на Алисия. Беше мрачен, дъжделив ден — сякаш небето плачеше заедно с децата. Макар че лятото настъпваше, цялата къща се изпълни с мразовития полъх на зимата. Наложих се да оставим лампите светнати и да затворим плътно прозорците.

Слугите, опаковали собствения си багаж, стояха долу до стълбите и чакаха, докато Алисия, с куфар в ръка, слизаше пред мен. Никога не бях я виждала толкова дребничка и сива — приличаше ми на тъжна малка мишка. Настоях момчетата да останат в детската стая. Не исках сцени и емоционални сбогувания. Кристофър беше безутешен вече дни наред, а и моите момчета едвам се сдържаха. Изрично настоях Малкълм да присъства на болезненото представление. Когато слязохме, аз му подадох куфара, а той го пое несръчно; ядоса се, но не посмя да ми се противопостави точно в този момент. Очите на Алисия се напълниха със сълзи, когато стигна до групичката изпращачи, защото тя наистина се сбогуваше с всички. Огледа голямото преддверие, като че си даваше сметка, че доста време няма да го види. Нейната игра беше убедителна, защото беше наполовина истинска. Тя щеше да го види на връщане, но това щеше да бъде само бегъл поглед по пътя ѝ към северното крило.

Алисия понечи да прегърне госпожа Стейнър, но аз я хванах за ръка и я поведох към чакащата кола с думите:

— Няма време за излишни чувства.

Изведнъж тя се отпусна в ръцете ми и проплака:

— Моля те, моля те, нека кажа довиждане на Кристофър само още веднъж.

Малкълм прошепна в ухото ми:

— Трябва ли да стоя тук и да гледам този истеричен припадък?

— Заведи я до колата, Малкълм — наредих аз.

Едвам я дотърсихме до колата. Щом прибрахме куфара в багажника, чукнах на шофьора да тръгва. Колата потегли. Зад себе си чух как външната врата се отвори с трясък, момчетата излетяха с писъци „Чакай! Спри!“ и се хвърлиха надолу по стъпалата, като се изтръгнаха от ръцете на слугите, опитващи се да ги задържат. Мал беше начело — хванал Джоел и Кристофър за ръка, той ги влачеше по алеята. Тичаха подир колата с плач и викове. Най-накрая се разпоредих:

— Прибери синовете си, Малкълм! Всичките!

ЗАТВОРНИЧКАТА И ТЪМНИЧАРКАТА

Същата нощ, след като всички прислужници напуснаха, Алисия се върна. Колата пристигна в пълен мрак. Небето бе все още забулено в облаци, които скриваха луната и звездите. Сякаш в целия свят не бе останал и лъч светлина.

Малкълм и аз седяхме в предния салон, точно както и преди, когато очаквахме пристигането на баща му и Алисия. Момчетата бяха заспали, изтощени от плач, сгущени тримата един до друг в опит да се преборят със самотата след заминаването ѝ. Аз наистина исках да ги успокоя, да бъда като майка на малкия Крис, да съм опора на собствените си синове. Исках да ме обичат, както обичаха Алисия. Знаех, че не мога да бъда весела и безгрижна като нея; не умеех да лудувам и подскачам, да играя детски играчки. Но посвоему ги обичах много и исках да израснат като силни момчета с висок морал.

— Колко е часът? — попита Малкълм.

Без да кажа дума, посочих големия часовник. Къщата беше утихнала — чуваше се само тиктакането на часовника и свистенето на вечерния вятър, който виеше през капациите на прозорците. Малкълм обърна вестника си на страницата със сводките от борсата.

Вече два часа седяхме, потънали в мълчание. Ако единият си поемеше по-дълбоко дъх, другият вдигаше изненадано очи. Всъщност единственото, което Малкълм каза през последния половин час, се отнасяше до някакви негови акции, които се били вдигнали с десет пункта. Хрумна ми, че може би подхвърля тази забележка, за да видя аз колко по-добре от мен би се оправял той с моите пари.

После видях фаровете на колата, които разкъсаха мрака със сноп светлина. Малкълм не помръдна.

— Върна се — казах аз, а той изръмжа. — Занеси сандъка ѝ горе.

Той ме погледна изненадано, а аз продължих:

— Да не мислиш, че някой друг ще го направи? Лукас го няма — забрави ли, че днес уволнихме прислугата и до утре няма да имаме шофьор?

Станах и отидох до вратата. Алисия излезе бавно и замислено от таксито. Видях, че е изтощена от пътуването. Шофьорът свали куфарите ѝ.

— Оставете ги тук — побързах да се разпоредя. — Съпругът ми ще ги внесе.

Малкълм стоеше зад мен на стъпалата. Вдигнах по-малкия куфар.

— Как е Кристофър? — бе първото нещо, което тя попита. — Липсвам ли му?

— Кристофър вече е моя грижа — троснах се аз. — Сега е в леглото, където му е мястото.

Хванах я за ръка и я поведох по стъпалата.

— Отивай направо в северното крило. И се движи възможно най-тихо. Не трябва да будиш момчетата.

Тя не отговори. Вървеше като осъден на смърт престъпник и само за миг се спря край Малкълм, който беше тръгнал за багажа.

Стъпвайки на пръсти, ние двете се носехме като призраци през безмълвното, мъждиво осветено преддверие. Най-силният звук беше прошумоляването на роклята на Алисия, когато в ротондата завихме към северното крило и тръгнахме край пустите, самотни стаи на Фоксуърт Хол. Тя спря пред вратата на последната стая в дъното на коридора. Нетърпеливо се доближих до нея. Нима си въобразяваше, че само тя е напрегната и объркана?

— Ако не влезеш веднага, ще ти бъде още по-трудно.

За пръв път ме изгледа с омраза. Разбира се, нямаше да бъде за последен.

— По пътя към гарата, във влака и на връщане премислих много неща — каза тя и очите ѝ се присвиха. — Струва ми се, че всичко това ти доставя удоволствие.

— Да ми доставя удоволствие ли? — повторих аз и отстъпих вдясно, така че сянката ми легна върху нея и я обви в тъмнина. Тя се сви, сякаш почувства тежестта ми върху себе си. — Да ми доставя удоволствие да се преструвам, че твоето бебе е мое, да знам, че Малкълм ми е изневерил, и то неведнъж, а много пъти? Да ми доставя удоволствие да уволня верни прислужници, които с години съм обучавала? Да ми доставя удоволствие да лъжа децата си и твоя син, да го гледам потънал в сълзи и скръб до пълно изтощение?

Гласът ми изтъня и прозвуча почти истерично. Очите ѝ се разшириха, лицето ѝ се сгърчи и устните затрепериха.

— Извинявай, аз просто...

— Не мога да стоя тук и да си говоря с този тежък куфар в ръце — казах ѝ. — Малкълм идва със сандъка.

— Да, да, съжалявам — повтори тя и отвори вратата.

Бях оставила лампата между двете легла светната. Тя хвърляше слаб жълтеникав отблясък върху тежките тъмни мебели. Единствено червеният ориенталски килим със златни ресни, който бях постлала, придаваше известна красота и уют. Той разведряваше мрачната обстановка в тази голяма, претрупана с мебели стая. На тавана бях открила две картини, които сметнах за подходящи с оглед обстоятелствата, и ги бях окачила на облепените с кремави тапети стени. На едната имаше гротескни демони, които преследваха голи хора в някакви подземни пещери, а другата изобразяваше ужасни чудовища, които поглъщаха прокълнатите души в ада. И в двете преобладаваше червеното.

Тя отиде до леглото вдясно и си свали палтото. Извърнахме се, когато Малкълм стовари сандъка до вратата. Той погледна Алисия, после мен. Омразата в очите ми беше достатъчна, за да го накара да се разбърза.

— Ще донеса другия куфар — каза той. Макар че беше силен, чувстваше се унижен, че трябва да влачи багажа нагоре по витото стълбище. Само пъшкаше и се потеше.

— Побързай! — наредих му аз. Той изръмжа и излезе.

— Как ще ям тук? — попита Алисия.

— Всеки ден, след като ние се нахраним, ще ти нося ядене. Така прислугата няма да заподозре нищо.

— Но готвачката...

— Няма да има готвачка, докато ти си тук. Аз ще готвя. — Тя наклони глава и ме изгледа изненадано. — Не се чуди! Вкъщи само аз готвех.

— Не исках да кажа, че не можеш да готвиш. Просто се изненадах, че искаш да го правиш.

Изведнъж се сетих, че откакто живееше тук, нито веднъж не бе споменала, че умее да готви. Сигурно майка ѝ я е разглезила, като не ѝ е позволявала да работи в кухнята. А после Гарланд я е доразглезил.

— Сега нямам избор, нали така? — попитах.

— Така — отвърна тя.

— Разбира се, няма да мога да приготвям кулинарни шедьоври. Като в някой от лъскавите ресторанти, където все ходехте с Гарланд — заядох се аз. Отидох до прозорците и дръпнах още по-плътно завесите.

— Не съм и очаквала специалитети — тросна се тя. Ето, вече започна — тя губеше мекотата си, нежния поглед, топлото покривало на невинността.

— Храната ще бъде питателна, понеже си бременна. Това е най-важното, нали така?

Тя кимна бързо и се огледа.

— О, Оливия, какво ще правя тук? Сигурно ще се отегча до смърт.

— Ще донеса списанията ти. Слугите няма да знаят, а и няма да ги интересува дали са за мен, освен това ще гледам да отскачам тук при всяка възможност.

Тя ме погледна с благодарност.

— Бих искала и радио, или грамофон.

— Изключено! Макар че си чак тук, може да се чуе.

За да подчертая сериозността на доводите си, погледнах я втренчено. Почувствах, че все едно говоря на дете.

— А ако го кача на тавана? — примоли се тя.

Замислих се за миг.

— Да, май така ще може. Ще ти донеса радио и грамофон. Всички твои плочи са още долу. И без това никой няма да иска да ги слуша.

Нито Малкълм, нито аз харесвахме новата джаз-музика, която тя непрестанно слушаше. Сега се сетих, че щеше да бъде по-добре, ако ги бях сложила в багажа ѝ. За щастие никой от старите слуги не беше обърнал внимание на това.

— Благодаря ти, Оливия — каза тя. Явно вече беше разбрала, че аз можех да ѝ осигурявам дребни удоволствия и радост, както и да ѝ ги отнемам.

Помогнах ѝ да си разопакова дрехите. Малкълм се върна с поголемия куфар. Сложи го на пода и остана до вратата, загледан в нас.

— Това е всичко, Малкълм — отпратих го аз, както се отпраща слуга. Лицето му преbledня и той прехапа долната си устна. Прочетох

гнева в очите му и долових неговото безсилие. Той се поколеба.

— Да не искаш да кажеш нещо? Може би да се извиниш?

— Не. Очевидно ти казваш всичко, което може да се каже — заяви той, обърна се и гордо излезе от стаята. Когато се обърнах към Алисия, тя ме гледеше изумена.

— Забранено му е да се доближава до теб, докато... докато си тук — казах ѝ.

— Добре — въздъхна тя с облекчение.

— Аз обаче не съм толкова наивна, че да вярвам на всяка негова дума. Забелязах как те гледаше.

Тя се обърна към вратата, сякаш Малкълм още беше там и видът му можеше да потвърди думите ми.

— Той сигурно не би...

— Трябва да разбереш, скъпа, че затворена сама в тази стая, далеч от всички, ти си много уязвима. Дебелите стени заглушават всеки шум, така че не можеш да извикаш за помощ, а и не бива да издаваш присъствието си. Къде ще избягаш? На тавана ли? Това би било още по-лошо.

— Но ти ще разбереш, ако нещо...

— Нощем, когато заспя, той ще се промъква по тъмните коридори, ще пристъпва бос и ако дойде тук, ти няма да извикаш и да привлечеш нечие внимание към себе си. Представи си Кристофър да узнае, че ти си скрита тук.

— Ще заключвам вратата — увери ме тя бързо.

— Ти вече заключваше една врата, мила моя. Заключването на врати във Фоксуърт Хол не може да спре Малкълм Нийл Фоксуърт.

— Какво да правя? — запита тя обезумяла.

— Както вече ти казах, когато обсъждахме всичко това, трябва да промениш вида си, да се направиш непривлекателна за него, да не му напомняш за никого — заявих аз саркастично. Алисия се втренчи в мен. Аз сграбчих косата ѝ. — Съжалявам, но няма друг начин.

— Сигурна ли си? Сигурна ли си?

— Да.

Тя тихо заплака.

— Сядай! — заповядах ѝ аз. Тя погледна стола, сякаш беше ешафод, на който ѝ предстоеше да се качи, после отиде до него и седна, отпуснала ръце в скута си, с насълзени очи.

Извадих голямата ножица от джоба си и застанах зад нея. Първо магнах фуркетите ѝ и пригладих кичурите, за да легнат послушно. Бяха копринено меки и приятни при допир. Представих си как Малкълм лежи до нея и замечтано гали косата ѝ часове наред. Моят никога не е била толкова мека, каквото и да правех, и нито веднъж при сексуалните ни контакти (не можех да нарека това правене на любов) Малкълм не я беше докосвал.

Стиснах снопче коса в лявата си ръка и го изпъгнах. Тя потръпна от силното дръпване. После затворих острието и започнах да режа, като гледах да кълцам колкото мога по-близо до черепа ѝ и нарочно я правех неравна, за да израсте накриво. Докато режах, сълзите се стичаха по лицето ѝ, но тя не издаде нито звук. Старателно прибрах кичурите в копринен шал, увих ги и ги вързах на възел.

След като свърших, тя притисна ръце към главата си и издаде един-единствен скръбен вопъл.

— Пак ще порасте, нали знаеш — казах ѝ, стараяйки се думите ми да прозвучат съчувствено. Тя се обърна и отново ме изгледа с омраза, но аз ѝ се усмихнах. Подстригването промени коренно вида ѝ. Сега приличаше повече на момче; короната на нейната красота беше снета. Сякаш бях угасила блясъка в очите ѝ.

— Ако Малкълм те погледне сега, той няма да вижда вече същите неща, нали така?

Тя не каза нищо. Само се гледаше в огледалото. След малко проговори, повече на отражението си, отколкото на мен.

— Това е само лош сън. Утре ще се събудя и Гарланд ще бъде до мен. Просто сънувам.

Тя се обърна, а на лицето ѝ играеше налудничава усмивка.

— Нали, Оливия? Нали е само сън?

— Страхувам се, че не, мила. Не бива да стоиш тук и да си фантазираш. Утре ще се събудиш в тази стая и ще трябва да погледнеш реалността в очите — настояща и бъдеща. На повечето от нас им се налага да го правят всеки ден. Колкото си по-силна, толкова по-малко ще зависиш от фантазиите си.

Тя кимна неохотно, а на лицето ѝ се изписа пълно отчаяние. Почти можех да прочета мислите ѝ.

— Гарланд би се чувствал нещастен, ако знаеше, че се е стигнало до това. Кристофър и аз бяхме светлината на неговия живот. Само като

си помисля, че синът ми спи в тази къща, а не трябва да знае, че съм толкова близо до него. Твърде жестоко е, твърде жестоко!

Тя отново заплака.

— Въпреки това така трябва да стане. Сега си тръгвам. Утре ще дойда по-рано от обикновено, защото новите прислужници пристигат малко преди обяд.

Взех вързопчето с отрязаната ѝ коса и се отправих към вратата.

— Оливия! — извика тя.

— Да, скъпа.

— Моля те, мога ли да си запазя една къдрица, само една малка къдрица от косата ми.

Благосклонно ѝ подадох един блестящ кестеняв кичур.

— Ти не ме мразиш, нали? — запита тя уплашено.

— Разбира се, че не те мразя, Алисия. Мразя само това, в което си се превърнала, както, убедена съм, го мразиш и ти.

После отворих вратата и излязох. Затворих тихо зад себе си и превъртях ключа в ключалката. Хлипанията ѝ заглъхнаха в мрака на коридора, когато угасих лампите. Сенките, държани досега встрани, нахлуха и вдигнаха черна стена между Алисия и нейното спящо дете, което я очакваше отвъд, в света на светлината и живота.

Вървах бързо по коридора, докато стигнах до ротондата. Дочух шум отдолу и разбрах, че Малкълм е още там, може би зад бюрото в библиотеката. Представих си го как седи и гледа, изпълнен с омраза, към вратата в очакване да вляза.

Но тази вечер не ми се говореше с него. Самата аз бях доста уморена. Тръгнах към спалнята си, но на вратата на трофейната зала се спрях. Сетих се за нещо, което би било прекрасно отмъщение и щеше да ме удовлетвори. Отворих вратата, светнах, и отидох до бюрото, на което Малкълм често седеше, когато се усамотяваше тук. Оставих шала с косата на Алисия по средата и отвързах възела, та купът красиви кестеняви кичури да се вижда.

Върнах се до вратата, погледнах пак отрязаната ѝ коса на бюрото му, усмихнах се и угасих. Постоях там, заслушана в звуците на къщата. Тази вечер всяко проскърцване отекваше зловецко в цялата къща. Вятърът свистеше бясно и я притискаше в ледените си обятия. Колко ли топли летни дни ще са нужни, за да размразят стената от лед около този дом, запитах се аз. През цялото лято Алисия ще стои в мрачната,

задушна стая под големия таван, чакайки раждането на едно дете, което не беше искала и чиято майка нямаше да бъде. Това наистина беше присъда за затвор, а аз действително бях тъмничар.

Ролята не ми харесваше, но Малкълм ме беше поставил в нея и знаех, че единственият начин да го надвия беше да я изиграя много по-добре, отколкото той би могъл да очаква. Зарекох се, че ще дойде ден, когато той ще съжالياва за тази нощ, за всичко което ми е причинил и което ме заставя да причинявам на нея.

Отидох бързо в спалнята си и веднага потънах в сън — той беше единственото възможно бягство от лудостта на Фоксуърт Хол и по някаква ирония на съдбата това важеше с еднаква сила и за Алисия, и за мен.

Седмиците на Алисия минаваха така, както бях предрекла — бавно и болезнено. Всеки ден, още с влизането ми в стаята, тя почваше да ме моли да ѝ доведе Кристофър.

— Ако не тук, нека поне застане пред прозореца ми, за да мога да надзърна и да го видя. Не мога повече да издържам!

— Кристофър най-после посвикна с отсъствието ти. Защо да го вълнуваме? Ако наистина го обичаш, ще оставиш нещата такива, каквито са.

— Да ги оставя така ли? Та аз съм му майка! Сърцето ми се къса. Дните стават все по-дълги. Една седмица тук е като година навън.

Сутрин се оплакваше, че ѝ се гади. Следобед плачеше за Кристофър. Винаги беше уморена и най-често я намирах в леглото, с втренчени в тавана очи. Бузите ѝ загубиха предишната си руменина и макар че настоявах да си изяжда всичко, лицето ѝ измършавя. След два месеца в стаята около очите ѝ се очертаха тъмни кръгове.

Обикновено покриваше главата си с шал. След като я заварих с него за кой ли път, аз я попитах защо го носи.

— Защото не мога да се гледам с тази коса — отвърна тя.

— По-добре покривай огледалото — посъветвах я аз. Знаех, че суетата е присъща на всяка жена, но такива като нея бяха много по-суетни от обичайното. Въпреки че нямаше никакви помади и косата ѝ беше окълцана, предполагах, че все още сяда пред огледалото и си въобразява, че се намира в хубавата си спалня и се приготвя за

излизане с Гарланд, или пък крои планове какво ще направи, когато косата ѝ отново порасте и тя се измъкне оттук.

Най-накрая тя прие предложението ми и покри огледалото с един чаршаф. Загубата на красотата ѝ беше част от жестоката реалност, а тя предпочиташе да я избягва. Когато влязох с подноса с храна, видях праметнатия чаршаф, но не казах нищо.

Тя беше в леглото. Вдигна към мен очи, изпълнени със сълзи на отегчение и гняв. Беше махнала шала — нямаше смисъл да го носи, след като беше покрила огледалото.

— Мислех, че си ми забравила вечерята — обвини ме тя. В думите ѝ долових непозната досега острота. В яда си натъртваше на съгласните и гласът и бе така одрезгавял, че все едно говореше мъж.

— Вечеря ли? Алисия, та това е обядът ти! — отвърнах аз, а думите ми я изненадаха и ужасиха.

— Едва обед? — тя погледна малкия настолен часовник от слонова кост върху скрина. — Едва обед? — повтори и бавно седна в леглото, гледайки ме с вцепенени от страх сини очи. Знаех, че ме възприема като своя тъмничарка. Ако ѝ хрумнеше да направи нещо ново, първо трябваше да поиска разрешение от мен. Вече не беше господарка на живота си.

— Как е моят Кристофър? Много ли му липсвам? Пита ли всеки ден за мен? — попита ме задъхано тя и зачака отговора, сякаш животът ѝ зависеше от него.

— Понякога пита — казах аз. — Момчетата го разведряват.

Тя кимна в жалък опит да възстанови образа му в съзнанието си. Аз също си помислих за него — красивия златокос Кристофър, върху чието лице радостта и веселието бавно се връщаха, прогонвайки тъгата от първите два-три месеца без майка му. Очите му отново заблестяваха, когато преди сън му четях любимата приказка. Вече започвах да го приемам като едно от моите деца. Той и моите две момчета си играеха толкова хубаво в детската стая. Мал и Джоел го обожаваха. От него сякаш струеше цялото лъчезарие на майка му от дните на нейното щастие. Но в тази слънчева радост нямаше нищо изкусително и похотливо, тя беше весела и открита, състрадателна и невинна. Той беше по-гальовен от моите синове. Понякога се страхувах, че то е, защото Мал и Джоел носят във вените си кръвта на Малкълм. Всяка сутрин Крис изтичваше при мен с викове: „Искам сто

целувки! Искам сто прегръдки! Искам!“ Вчера, когато го слагах в леглото за следобедния сън, красивите му сини очи се вдигнаха към мен и той попита: „Може ли понякога да ти викам мамо“? Не казах за това на Алисия, естествено. Върнах разговора към нея.

— Днес изглеждаш ужасно, Алисия. Трябва да се грижиш повече за себе си — упрекнах я аз.

Тя се извърна рязко към мен и процеди през зъби:

— Така изглеждам, защото съм затворена по цял ден в този... този килер.

— По-просторно е, отколкото в килер.

— И виждам слънцето единствено през прозорците тук и горе, на тавана. Вчера седях под лъчите, докато слънцето не се премести и ме остави в сянка. Чувствах се като цвете, което вехне в килера, жадно за слънчева ласка. Скоро ще изсъхна и ще умра, и ще можеш да си ме сложиш между страниците на някоя книга — завърши тя, а в гласа ѝ имаше и яд, и самосъжаление.

— Няма да ти се наложи да стоиш тук чак толкова дълго. И едва ли ще ти е от полза по цял ден да подхранваш чувството си за безсилие — заявих аз сухо, което още повече я вбеси.

— Може би ще е възможно да изляза тайничко и да се разходя набързо. Ти можеш да изведеш момчетата от къщи...

— Алисия, ами прислугата? Какво обяснение бих могла да им дам, ако те видят? Откъде си се появила? Коя си? А ако момчетата разберат, представяш ли си? Това, което искаш, е невъзможно, абсолютно невъзможно!

Тя кимна. Аз продължих:

— Наистина ми е мъчно за теб. Надявам се, че разбираш. Нали?
— Тя ме погледна изпитателно и кимна. — Създалото се положение не е приятно за никого, а най-малко за мен. Продължавай да мислиш за бъдещето и ще преживееш настоящето.

Изведнъж ѝ хрумна идея, която явно ѝ се стори много добра. Лицето ѝ грейна от вълнение.

— А защо не дадеш свободен ден на прислугата? Остави ги да си починат само за уикенда. Имам нужда само от два дни на чист въздух. Моля те!

— Самата мисъл е абсурдна! Постарай се да се овладееш! — срязах я аз, събирайки решителност. — Така само ще се поболееш и

може да загубиш бебето. Сега яж и нахрани детето, което носиш — наредих ѝ аз и излязох, преди да може да ми отговори.

Когато ѝ занесох вечерята по-късно същия ден, стори ми се някак променена. Беше се изкъпала и облякла хубава синя блуза. Седеше на леглото, сякаш пътуваше на задната седалка на автомобил. Когато влязох, тя каза:

— А, ето го и ресторанта. Какво ще си поръчаме?

Въобразяваше си, че е в колата с Кристофър. Изненадах се, но не казах нищо. Тя ме погледна в очакване, като явно се надяваше и аз да се присъединя към играта ѝ. Оставих подноса и се загледах в Алисия, която продължи да си измисля случката. Стана и се доближи до масата, сякаш беше в ресторант. Изглеждаше по-ведра и щастлива от преди.

Обърна се към мен като към сервитьорка. Внезапно усетих, че във всичко това има нещо много странно. Тя не се преструваше само колкото да се позабавлява, а го преживяваше като истинско излизане. Продължи да бърбори, все едно изобщо не бях там, или пък ѝ бях напълно непозната. Това не ми харесваше, но не знаех какво да правя. Тя ме освободи с думите:

— Вече можете да ги отнесете — и посочи към мръсните чинии.

Започна да храни въображаемия Кристофър и да му разказва, че като свършат, ще отидат в парка да видят животните и да се повозят на въртележката. Разбрах, че смята тавана за парк. Беше облечена в най-хубавата рокля, която ѝ бях разрешила да си вземе. Коремът ѝ още не беше толкова голям, че да не позволява да се напъха в нея. Беше откъснала парче от бежов комбинезон и го беше завързала в оръзаната си коса като панделка.

— Добре ли си? — попитах я аз. Тя спря да говори и се обърна към празния стол до себе си.

— Извинявай, Кристофър, сервитьорката иска да ме пита нещо. Какво има? — попита ме тя напевно.

Стиснах устни и изправих гръб. На лицето ѝ играеше налудничава усмивка. Да не мислеше, че и аз ще се включа в тази глупава игра? Не повторих въпроса си. Само взех подноса и тръгнах към вратата.

— Казва, че им се е свършил сладоледът — обясни Алисия на измисления си син. — Не се тревожи. Може да намерим сладолед в парка, но със сигурност вече няма да идваме в този ресторант, нали?

Когато затварях вратата, чух я да се смее. Луда е, помислих си, и за пръв път откак се върна във Фоксуърт Хол, очаквах с нетърпение да си отиде отново.

Фантазиите продължаваха. Стаята в дъното на северното крило стана измисленият свят на Алисия. Понякога, когато влезех, тя и въображаемият ѝ син пътуваха с кола, понякога — с ферибота. На няколко пъти бяха на тавана. Тя пускаше грамофона и си представяше, че са отишли на куклен театър. Направи две кукли от чорапите си и използваше един шкаф за сцена.

Наричаше ме различно всеки път. Или бях сервитьорка, или разпоредителка в кукления театър, или механик на ферибота. Всичко друго, но не и Оливия. Вече не виждах страх в очите ѝ, когато влизах. Тя ме гледаше и се усмихваше в очакване да види как ще приема поредната измислица.

Продължи така, докато един ден с влизането забелязах, че е свалила чаршафа от огледалото. Вече не се страхуваше да се оглежда, защото не виждаше истинския си образ, а това, което си измислеше. Стоеше пред огледалото с четка в ръка и я размахваше във въздуха, сякаш решеше разпилени по раменете си кичури.

Най-странното нещо беше, че тя възвърна свежия цвят на кожата си. Знаех, че някои жени се разхубавяват от бременността си. Аз не бях от тях, но красотата на Алисия не помръкна, когато беше бременна с Кристофър. Сега се получи същото, донякъде благодарение на илюзиите, с които тя се подхранваше.

— Какво правиш? — попитах я аз и тя се извърна от огледалото. Не ме беше чула, когато влязох.

— О, Оливия, Гарланд каза, че самата Венера едва ли има похубава коса от моята. Представяш ли си? Мъжете толкова се увличат в комплиментите си! Дори не знаят какво значи това за жената. Аз го оставям да си говори. Нали не вреди на никого? Е, поне не на Венера.

Тя се разсмя буйно и звънко, както когато Гарланд беше жив. Полудява, помислих си аз. Затворена в тази стая, бременна, тя полека губи ума си. Както и да е, не аз бях виновна за това. На Малкълм се падаше да бере греха за това. Може би е знаел, че ще стане така, може би дори го е очаквал. Тя щеше да му роди дете и той щеше да си го

вземе. Но щеше да бъде толкова разстроена психически, че нямаше да може да ѝ се повери толкова голямо състояние. Всъщност можеше дори да се наложи да я приберат в лудница. И той щеше да получи всичко — и парите, и детето, а на Алисия — добър ѝ път. Щяхме да осиновим Кристофър.

Този сценарий ме вбеси. Малкълм Нийл Фоксуърт пак щеше да получи своето и да победи всички, дори мен. Не можех да го допусна.

— Алисия, Гарланд е мъртъв. Не би могъл да ти каже нищо сега. Трябва да престанеш с тези абсурдни измислици, преди да са те подлудили. Чуваш ли ме? Разбираш ли какво ти казвам?

Усмивката не слезе от лицето ѝ. Явно чуваше само онова, което искаше да чуе.

— Той ми купува каквото поискам, прави всичко за мен — каза тя. — Ужасно е, знам, но само да спомена нещо, което съм видяла или пожелала, и на другия ден вече ми го доставят вкъщи. Много съм разглезена, но какво да правя? Както и да е — продължи тя, обърна се пак към огледалото и почна отново да реши въображаемата си коса, — Гарланд казва, че му е приятно да ме глези. Твърди, че това му доставя удоволствие, което аз нямам право да му отнемам. Не е ли чудесно?

— Донесох ти дрехите за бременна, Алисия — прекъснах я аз. Реших, че като ги види, ще се върне бързо към действителността. Сложих купчината дрехи на леглото.

— Прегледай ги и ги подреди. Вече не можеш да носиш своите неща.

Тя дори не се обърна.

— Алисия!

— Снощи Гарланд каза... каза: „Алисия, не искай от мен луната, защото ще полудея, докато се опитвам да я взема за теб.“

Тя се засмя:

— Да му поискам ли луната, Оливия?

— Дрехите, Алисия — повторих аз. Тя все така не ми обръщаше внимание. Накрая излязох с надеждата, че тя сама ще види дрехите и ще осъзнае какво трябва да прави.

Вечерта, когато си легнах, дълго мислих за налудничавото ѝ бръщолевене. Естествено беше измислиците ѝ да са в сегашно време, заключих аз, но имаше нещо повече от лудост в начина, по който

говореше за Гарланд. Звучеше свръхестествено, сякаш той наистина я навестява нощем.

Изведнъж ми хрумна ужасяваща мисъл. А ако Малкълм, въпреки забраната ми, е ходил при нея? Ако тя нарича него Гарланд? Ако той се възползва от лудостта ѝ и се промъква при нея нощем, докато спя? Тя не би разбрала, че мъжът, когото прегръща, е Малкълм, а не Гарланд. Тази мисъл не ме остави да заспя.

По някое време през нощта ми се причуха стъпки в коридора. Докато изляза да проверя, Малкълм вече би могъл да е свил зад ъгъла и да е влязъл в северното крило. Върнах се в спалнята за халата и чехлите и тихо се измъкнах. Мислех да отида в северното крило и да отворя вратата, но ми хрумна по-добра идея. Ако той наистина беше там, не исках да му давам възможност да се измъкне от леглото ѝ. Можеше да ме чуе, че идвам и да изчезне, преди да съм превъртала ключа.

Тръгнах към предната част на къщата и оттам към тавана. Светнах лампата в малкото коридорче, затворих тихо вратата след себе си, сигурна, че нито Малкълм, нито някой от слугите ще ме чуе, и полака се заизкачвах по стъпалата. Смятах да мина през тавана до стълбата, която водеше в стаята на Алисия. Щях да ги погледам малко и тогава да се изправа пред тях.

Но когато стигнах до тавана, слабата светлинка от лампата в коридора внезапно угасна и ме хвърли в непрогледен мрак. Поспрях се, без да знам дали е по-добре да продължа или да се върна. Реших да следвам първоначалното си намерение и продължих опипом напред.

Мислех си, че имам ясен спомен за разположението и ще се справя и на тъмно. После вдясно от себе си чух шум. Обзе ме паника. Бях сигурна, че това са плъхове, и вече си представях как препускат през краката ми, спъват ме и пролазват по лицето и тялото ми. Толкова ми приля, че едва не припаднах. Главата ми кънтеше от топуркането им. Трябваше да се махна!

Обърнах се и видях някой, който се криеше в сенките! Едва се съдържах да не извикам — изведнъж разбрах, че това е стар шивашки манекен, но вече бях подскочила назад толкова рязко, че се препънах в някакъв сандък и паднах върху купчина стари дрехи. Подпрях се с ръце на пода, мъчейки се да стана. Докоснах нещо космато! Плъх!

Побъркана от страх се втурнах напред на колене и лакти и съборих куп книги. Беше толкова горещо, че едвам дишах.

Изправих се на крака, но открих, че съм загубила представа за посоките. Накъдето и да се обърнех, все ми се струваше, че няма изход. Тъмнината ме обгърна и започна да затяга примката си, докато вече не можех да помръдна нито наляво, нито надясно. Вкамених се от ужас. Краката ми натежаха като олово и сякаш се завързаха един за друг. Исках да се раздвижа, но не бях в състояние да направя и крачка. Захлипах тихо.

Плъховете вилнееха наоколо, скачаха по мебели, влизаха и излизаха от сандъци и шкафове. Целият таван гъмжеше от ужасните гризачи. Представих си как мрачните сенки на предците на Малкълм се измъкват от стените, разбудени от уплахата ми. Тази къща не търпеше слабост и страх. Щом го подушеха, сенките се втурваха да унищожат слабия.

Отидох до най-близката стена и опипом тръгнах в посоката, в която се надявах да е предното стълбище. Блъсках се като обезумяла в стари мебели и птичи клетки, спъвах се в сандъци. Ръцете ми сграбчваха неща, които изведнъж се превръщаха в топли, пулсиращи живи създания, макар че дълбоко в себе си знаех, че докосвам само дрехи и облегалки на стари столове. После косата ми се заплете в отворената вратичка на една клетка и тя падна отгоре ми. Когато улових пръчката, на която се крепеше, тя се превърна в дълга черна змия. Всичко оживяваше и добиваше зловещи форми.

Не знам след колко време успях да се добера до стълбите. Мобилизирах цялата си воля, за да се успокоя и продължа. Най-последно разпознах очертанията на стълбищната площадка и заслизах.

Доплака ми се от облекчение, когато накрая отворих вратата и пристъпих в коридора. Спуснах се към южното крило и се прибрах в спалнята си. Погледнах се в огледалото — имах вид на полудяла. Косата ми беше разрошена, а халатът — изпоцапан. По лицето ми също имаше мръсотия, а ръцете ми бяха целите почернели от праха. Бях убедена, че вече никога няма да се кача отново на тавана. Много пъти се озовавах там в кошмарите си, но самата мисъл да отворя вратата и да се кача горе, ме хвърляше в ужас.

Измих се и отново си легнах. Дълго се свивах под завивките, облекчена от топлината и спокойствието на собствената си стая. После

си спомних за целта на излизането си. Не след дълго чух стъпки в коридора. Скочих и бързо отидох до вратата. Стори ми се, че Малкълм току-що е влязъл в стаята си. Ослушах се за щракването на бравата му, но не чух нищо.

Не бях успяла да го заловя на местопрестъплението и да се изправа срещу него с обвиненията си, както се надявах. Вместо това самата аз бях заловена в капана на онзи стар, ужасен таван, и се изправих срещу порочното минало на Фоксуъртови, което щеше вечно да ми се подиграва, задето избягах.

Тази къща сякаш имаше някакъв начин да защитава своите. Тя беше обвинила Малкълм в безмълвие, докато се беше промъквал по коридора. Бях убедена в това. Стените знаеха истината, само че не искаха да ми я кажат.

Постоях още малко, после затворих вратата и се върнах в леглото. Заспах чак призори и скоро се събудих внезапно от шумните и нагли стъпки на Малкълм, който слизаше за закуска.

Когато се присъединих към него в трапезарията, опитах да позная по лицето му дали тази нощ е бил при Алисия или не. До този момент той беше удържал думата си и не ми беше задал нито един въпрос, свързан с нея — държеше се, сякаш тя вече не е тук.

Седеше на мястото си в другия край на масата и преглеждаше сутрешния вестник, без да забелязва присъствието ми, както обикновено. След като прислужницата ми наля кафето, аз запитах:

— Да си чул нещо странно тази нощ?

Той остави вестника и ме изгледа подигравателно.

— Странно? В какъв смисъл странно? — попита, сякаш това беше непозната за него дума.

— Например стъпки в северното крило. — Той впери непроницаемите си очи в мен, после се приведе напред и полугласно ме попита:

— Вратата е заключена, нали? Тя не може да се измъкне и да броди наоколо.

— Разбира се, че не може. Но това не значи, че някой не може да се вмъкне при нея — отвърнах аз тихо, но доста остро.

— За какво намекваш? — попита той и се облегна назад.

— Нарушавал ли си споразумението ни?

— Бъди сигурна, че не изпитвам нужда да си уплътнявам времето с потайно обикаляне из къщата. Надявам се, че и ти имаш по-важни занимания, отколкото да дебнеш за някакво „нарушение“, както се изрази.

— Не ми се налага да дебна. Понастоящем ме интересува една-единствена стая, в цялата къща — казах аз и усетих как лицето ми се изопва напрегнато.

Той се отвърна от острия ми поглед и поклати глава.

— Да не ти е казала нещо? Или си измисля? Жена в нейното положение, затворена по цял ден сама в онази стая сигурно вече бълнува — усмихна се той саркастично.

— Ти откъде знаеш, че бълнува? — изстрелях въпроса си аз.

— Моля те, Оливия, детинските ти опити да си играеш на детектив са смешотворни. Няма да намериш мои отпечатащи в стаята.

Взе отново вестника си и рязко го отвори, като преди да се скрие зад него, ми хвърли подигравателна усмивка.

— Надявам се да си прав — отвърнах аз. Ако е бил разтревожен, не го показва. Зачете се, както обикновено, привърши бързо със закуската си и отиде на работа, оставяйки ме да бъда болногледачка на лудостта, породена от неговата собствена лудост.

КОЛЕДЕН ПОДАРЪК

Когато зелените листа изсъхнаха и окапаха, а дърветата протегнаха голите си клони към небето, фалшивата ми бременност започна да напредва. Цяло лято бях обикаляла из къщата да търся възглавници с различен размер и форма, за да имитирам с тях бременността си. В салона открих една и си помислих, че е тъкмо като за третия месец. В северното крило изрових още няколко. Но Фоксуърт Хол беше такава строга и бедна откъм украса къща, че в седмия месец, когато бременността трябваше да почне да личи, ми се наложи да отида в стаята с лебеда, за да открия достатъчно пухкава възглавница. Бях приела да играя тази игра и да лъжа, че уж аз ще раждам през декември. По ирония на съдбата очаквахме бебето точно по Коледа.

Щом си пролича, че съм „в положение“, разбрах, че трябва да обясня на децата приближаващото раждане. Мал и Джоел, по мое настояване, бяха записани в училище в Чарлстън и живееха там на пансион от септември. Кристофър си остана вкъщи с мен. Когато момчетата заминаха, те много ми липсваха, а на Кристофър му беше толкова мъчно за майка му, че двамата станахме добри приятели — той ми беше почти като истински син. Денонощно се занимавах с него. Той беше единствената радост в живота ми през тези тежки месеци. Играехме си на магьосници и той винаги настояваше да съм добра магьосница. С напредването на бременността аз все по-ясно усещах, че това бебе ще бъде дар от Бога, какъвто беше и Кристофър. Реших, че най-подходящият момент да съобщя на децата ще бъде на вечерята за Деня на благодарността, та и Малкълм да получи своя дял от поздравленията. Този път щяхме да имаме много поводи за благодарност.

Понеже имахме само две прислужници, цялата сутрин бях заета да им помагам в приготвянето на изключително богатата трапеза. По обяд, когато трябваше да седнем да се нахраним, вече бях изтощена от „тежестта на напредналата бременност“. Докато Малкълм разрязваше безупречно изпечената пуйка, аз вдигнах кристалната си чаша и почуках по нея с лъжичката.

— Момчета, момчета, на този празничен ден искам да направя едно важно съобщение. Може би вече сте забелязали, че напоследък тялото ми се променя. Е, ето я тайната. В нашето семейство ще се роди още едно дете, много особено дете, защото ще се появи около Коледа. Бог наистина ни дава прекрасен коледен подарък тази година.

Малкълм хвърли ножа, изчерви се и ме погледна вбесен.

— Оливия, аз трябваше да съобщя тази новина! Как смееш да вземаш моята роля!

Присвих очи и се обърнах към него, а гласът ми беше студен като ноемврийския вятър, подгонил сухите, листа отвън.

— Както сигурно си спомняш, Малкълм, вече уточнихме, че аз ще се разпореждам с всичко, свързано с появата на новото ни дете.

— Мамо, момче ли ще бъде или момиче? — прекъсна ни Джоел.

— Стига си питал глупости! — скара му се Мал. — Никой не може да знае, докато не се роди.

Мал заприличваше все повече и повече на Малкълм. Обичаше да бъде по-умен, по-знаещ, и често командваше Джоел. Кристофър се разплака.

— Моля те, Оливия, нека никой друг не идва тука. Не искам ново бебе, което ще ти отнема цялото време. Не искам да загубя още една майка.

Аз го прегърнах и успокоих:

— Никой никога няма да те измести, Кристофър, нито момченце, нито момиченце.

— Ще бъде момиче! — кресна Малкълм, изгледа ме зверски и продължи да реже пуйката със злостно настървение, сякаш това бях аз.

Гневното избухване на Малкълм смълча празничната ни вечеря. Момчетата изглеждаха уплашени, а Кристофър очакваше да го успокоя. Малкълм непрестанно правеше забележка на синовете ни за това как държат вилицата и ножа. Не можеше ли поне веднъж да ги остави на мира! Скара се на Джоел, че реже месото си като момиче, а когато Мал му подметна: „Че ти нали искаш именно момиче!“, той само изсумтя възмутено и продължи да яде картофеното си пюре.

Помогнах на прислужницата да събере чиниите. Виждах как ме гледа крадешком и се чуди защо новината ми не бе посрещната по-радостно. Щом момчетата се прибраха в стаите си да се приготвят за сън, а Малкълм както обикновено си намери работа до града и излезе,

аз напълних една кошница за пикник с храна от празничната вечеря, за да я занеса на Алисия. Обикновено ѝ носех вечерята, преди ние да сме се нахранили. Беше осем и бях сигурна, че вече ѝ е прималяло от глад.

Докато изкачвах стъпалата, както ми се стори, за хиляден път, подпрях кошницата на възглавницата, издуваща роклята ми. Когато Алисия видя за пръв път изкуствения ми корем, много се смя. Тя обаче трябваше да носи дрехите, останали от моята бременност, така че ако някой изглеждаше смешно, това определено беше тя.

Беше направила нескопосни опити да ги подкъси с карфици, но повечето поли се влачеха по пода. Корсетите на роклите висяха като на закачалка върху по-малкия ѝ бюст, а ръцете ѝ се губеха в ръкавите. Както и при предишната си бременност, тя не подпухна. Приличаше ми на малко момиченце, навлякло дрехите на майка си. Косата ѝ бе поизраснала, но все още бе къса — едва до врата ѝ.

Отворих вратата и се усмигнах бодро и весело.

— Ето вечерята за Деня на благодарността, Алисия.

Тя се нахвърли лакомо на храната, без дори да ме поздрави. Грабна кълката, впи зъби в нея и въздъхна блажено. После внимателно събра плънката с пръсти и я омете до последната трошица.

— Не смяташ ли, че апетитът ти много се е увеличил? — попита тя. Прозвуча ми развълнувана като ученичка, която споделя тайни с най-добрата си приятелка.

— Моля? — не разбрах въпроса ѝ. Тя продължи да ми се усмихва между хапките. Не я бях виждала да поглъща такива количества храна.

— Апетитът ти — повтори тя. — Не е ли ненаситен? Понякога ми се струва, че мога да ям по цял ден и се изкушавам да ти викна през прозореца да ми донесеш още храна. Бих изяла всичко, в произволна комбинация, в каквито и да е количества, дори и несготвени неща. Снощи сънувах пържола със сметана и курабийки. Ти нямаш ли такива пристъпи? — попита ме тя и наклони глава, притискайки десния си показалец към бузата. Напоследък се държеше по-нормално и сега се уплаших да не би лудостта пак да я е обзела.

— Не бих казала. От къде на къде ще ги имам — отвърнах, без да знам да се смея ли или да се сърдя.

Тя не отговори. Само се изсмя и продължи да яде. Дали се мъчеше да ме ядоса, или според болния ѝ мозък това беше начин да ми

отмъсти?

— Не ям нито повече, нито по-малко от обикновено — просъсках аз и си излязох. Когато заключих вратата след себе си, тя още се смееше.

От този ден нататък всеки път, когато се качвах да ѝ занеса нещо, тя не пропускаше да направи по някоя забележка относно моята и нейната бременност. Обръщаше наопаки всичко, което казвах, и се държеше, сякаш аз бях полудяла. Най-накрая ми се стори, че трябва отново да ѝ припомня положението, в което се намира.

— Разбираш защо правя това, нали? — казах ѝ аз един ден. Тя седеше до прозореца и непрестанно плетеше розови терлички, пелени за след къпане и спални торби. Вече беше изплела достатъчно за шест новородени, но не спираше. Странно, но тя също беше сигурна, че детето ще бъде момиче, сякаш ведно със семето си Малкълм бе излял в нея и своята мания. Студеното зимно слънце надничаше в стаята и я осветяваше, без да я сгрива. Е, прикрепените към корема ми възглавници винаги ме топлеха. Потупах ги, за да разбере какво имам предвид под „правя това“. Тя ме изгледа развеселено и каза:

— Правиш това, защото Малкълм Нийл Фоксуърт иска голямо семейство, но най-вече защото иска дъщеря.

— Но ти ще родиш детето, Алисия. Ти си бременната, не аз.

Усмивката ѝ посърна.

— Не искаш ли да имаш дете? — попита ме тя строго.

— Това вече не е от значение, не мислиш ли?

Единствената причина, поради която не понасях странните ѝ въпроси, бе, че те поставяха не нея, а мен в положението на човек, който трябва да се защитава. Не аз бях съгрешилата. Аз щях да спася детето ѝ от позор и да го пречистя от греха. Изражението на лицето ѝ не се промени. Тя стана още по-агресивна.

— Напротив, Оливия, от значение е. Ти ще имаш това дете, трябва да го усетиш. Сложи ръка на корема си и почувствай как мърда в теб. То черпи сили от теб. Яж за него, спи за него и се моли за него, както за всяко дете на своята утроба — каза тя с такава сила и решителност, каквато не я бях виждала да показва преди. Очите ѝ бяха присвити, а устните — стиснати.

Отстъпих. Взех да се задъхвам.

— Защо не отвориш някой прозорец?

Тя стана и се доближи до мен.

— Това тук е животът. Опитай се да го усетиш — каза, хвана ръката ми и я допря до корема си. За миг останахме така. Тя ме гледаше в очите така изпитателно, че не посмях да отвърна поглед. И после... после усетих движението в нея и ми се стори, че го чувствам в собственото си тяло. Понечих да дръпна ръката си, но тя я задържа.

— Не, почувствай го, поискай го, познай го. То е твое.

— Ти си луда! — извиках аз и издърпах ръката си. — Правя това само за да измия греха на двама ви с Малкълм и да убедя хората, че детето е мое. И то ще бъде мое...

Отстъпих към вратата, натиснах бравата и бързо се измъкнах. Хукнах по коридора, преследвана от налудничавия ѝ поглед.

Същата вечер, когато се прибрах в спалнята си и заключих вратата, не свалих възглавниците. Легнах с ръце върху корема си и си мислех как Алисия ги беше задържала върху своя. Още усещах гъделичкане във върховете на пръстите си. Като че ли ръката ми беше запазила спомена за движението в тялото на Алисия, но сега то беше в моя фалшив корем. Дали чувствах някакъв дух в себе си? Дали наистина Бог ме бе избрал за тази роля и ме бе изпълнил със своя промисъл? Изведнъж се уплаших от тръпката в тялото си, скочих от леглото и махнах подплънките.

Заспах, но се събудих от странното усещане, че в мен нещо се движи. Това е сън, казах си, просто сън. Но дълго не можах да заспя. Дори ми се стори, че чувам плач на бебе.

Мал и Джоел останаха у дома до края на седмицата, а в понеделник ги изпратих обратно в училището. През следващия месец очаквах с нарастващо нетърпение раждането на детето си, докато Кристофър започваше все повече и повече да се тревожи. Дори стана раздразнителен и капризен — нещо, което преди беше напълно чуждо на ведрия му нрав. Веднъж каза:

— Сега ти си лоша магьосница, Оливия. И аз ще изям детето ти.

Родилните болки на Алисия започнаха в деня, когато донесохме у дома коледната елха. Момчетата още не си бяха дошли за ваканцията и ние с Кристофър сами украсявахме елхата.

Тъкмо закачвах топка на един висок клон, когато чух далечен вик. Захвърлих всичко и хукнах към северното крило, оставяйки Кристофър на грижите на камериерката. Влетях в стаята на Алисия.

— Алисия! — извиках. — Чувам писъците ти чак от ротондата! Какво правиш? Да не искаш да те открият?

— Оливия — простена тя, — помогни ми, бебето идва.

Изведнъж зад мен се появи Малкълм и нареди:

— Оливия, оттук нататък аз поемам всичко в свои ръце. Отивай веднага в стаята си, защото ще родиш всеки момент.

Гласът му беше толкова суров и спокоен, че за пръв път от месеци насам му се подчиних моментално.

В продължение на дванайсет часа лежах в стаята си и виках уж от родилни болки за заблуда на двете прислужници и Кристофър, докато Алисия раждаше в северното крило, а Малкълм и повиканата акушерка заглушаваха писъците ѝ. На следващата сутрин още на разсъмване той се появи на вратата на стаята ми с пиццата розово вързопче в ръце. Дойде до леглото ми и остави бебето до мен.

— Момиче е — съобщи гордо и надменно.

Отгърнах пелената и погледнах към най-красивото новородено, което някога бях виждала. Кожата му изобщо не беше червена. Все едно беше непорочно заченато и родено без мъките, чрез които всички други хора идват на бял свят. Щеше да ми бъде много лесно да я обикна — тя беше толкова красива и сладка, че сърцето ми веднага я прие. Щях да я имам за свое дете, щях да я направя своя. И тя щеше да ме обикне.

— Не е ли най-хубавото бебе на света? С трапчинки на ръцете и краката, с тези златни къдрици, с най-прекрасните сини очи... Сигурно майка ми е изглеждала така като бебе — гукаше Малкълм нежно, както никога преди. — Корин, прелестната ми малка дъщеричка Корин!

— Корин ли? — бях потресена. — Ти не би... как можеш да кръстиш това невинно създание на майка си, която твърдиш, че мразиш?

— Ти не разбираш — каза той, поклати глава и махна с ръка пред лицето си, сякаш разчистваше паяжини. — Така винаги ще си спомням за притворството и измамната същност на красивите жени и няма да си позволя да ѝ се доверявам напълно. Макар, че вече много я обичам. Всеки път, когато устните ми изричат „Корин“, ще си спомням за

предателството на майка си, която обеща да остане при мен и да ме обича, докато стана мъж. Никога няма да позволя отново да ми причинят такава болка — заяви той и кимна убедено, както когато говореше за делови работи.

Тръпки полазиха по гърба ми от странната му логика. Как можеше да приписва такива пороци на това прекрасно ангелче? Какво му ставаше? Никога ли нямаше да се промени? В този миг мразех Малкълм от дън душа и се зарекох на всяка цена да опазя това момиченце от неговата лудост. Щях да я обичам и да се грижа за нея като за своя дъщеря. Тя може и да беше наследила чертите на Фоксуъртови без капка моя кръв, която да компенсира тяхната лудост, но аз щях да ѝ дам своя характер и нямаше да ѝ позволя да стане като Алисия или първата Корин.

— Напусни стаята ми, Малкълм! — наредих му аз с леден тон. — Ти не си добре. Да не съм те чула да говориш такива неща за дъщеря ни!

Малкълм излезе и аз щастливо заразглеждах съвършеното телце на бебето, представих ѝ се и се помъчих да я уверя, че може да разчита на моята обич и грижи. Преброих десетте изящни пръстчета на краката ѝ и десетте на дългите ѝ фини ръце. Да, тя щеше да притежава красотата, която никога не бях имала, съчетана с моя характер. Чрез това дете аз щях да изживея живота, който ми беше отказан, защото нея всички щяха да я обичат. Залюлях я в ръце: „Спи, бебче, спи и не плачи, татко ще ти купи птиче!“ После и аз се унесох в сън. Беше изминал един тежък и напрегнат ден.

Когато на другия ден дръпнах завесите, зимното слънце се бе издигнало високо в небето. Малката Корин беше спала непробудно шест часа, за разлика от повечето новородени. Бавачката влезе с шише мляко, за да я нахрани. Настоях аз да го направя. Нямах намерение да я държа дълго на работа — смятах да отгледам детето сама. После си спомних за Кристофър — трябваше да отида да го видя и да го запозная с Корин. Сигурно се е чувствал много самотен и объркан. Бях го зарязала край елхата без каквото и да било обяснение! Неохотно подадох Корин на бавачката и тръгнах да го търся.

Не беше в спалнята си, нито в детската стая. С нарастващ ужас хукнах към северното крило. Отворих рязко вратата. Стаята беше празна, изрядно чиста и тиха. Алисия и всяка следа от пребиваването ѝ тук бяха изчезнали.

— Кристофър! — изкрещях аз, тичайки по стъпалата. — Кристофър, къде си? Моля те, ела при твоята Оливия!

Гласът ми кълтеше в празните смълчани коридори. Седнах на дивана в салона и се разплаках така, както никога не бях плакала през живота си. Кристофър си беше отишъл, без дори да се сбогува. Алисия си беше поискала сина и Малкълм ѝ бе отпратил, без дори да се сбогуваме. Заклех се, че няма да позволя и с Корин да се случи същото.

Мал и Джоел се прибраха у дома за една Коледа, каквато никога не бяха имали и за каквато дори не бяха мечтали. Малкълм подготви най-голямото, пищно и богато коледно празненство, което Фоксуърт Хол някога е виждал. В разточителството си бе надминал дори Гарланд, когото толкова често критикуваше. Бързо разбрах, че станеше ли дума за Корин, пестеливостта на Малкълм изчезваше. Забравяше за всякакви икономии, щом трябваше да се задоволяват нейни нужди.

Списъкът на гостите беше много по-голям в сравнение с други години. Бяха поканени близо петстотин души, с някои от които се познавахме съвсем бегло. За да подчертае колко важна е Корин, Малкълм измисли специална покана за коледния прием, на която със златни букви пишеше: „Корин Фоксуърт любезно Ви кани на първото си коледно тържество във Фоксуърт Хол.“

Превърна вестибюла в бар и поръча каси със скъпо шампанско. Пенливата течност бликаше от четири огромни кристални фонтана, които се изливаха в широки сребърни бокали. Шестима сервитьори пълнеха непрекъснато високи чаши направо от искрящата струя и ги предлагаха на гостите. Накъдето и да се обърне човек, навсякъде го посрещаха сервитьори и сервитьорки в черно-бели униформи — влизаха и излизаха от балната зала и разнасяха сребърни подноси, отрупани с изискани ордъоври. Имаше хапки с чер хайвер, розови парченца съомга върху солени бисквити и най-големите скариди, които бях виждала, забодени на златни клечки за зъби.

Старото коледно дърво беше заменено с друго, високо близо осем метра, обкичено с хиляди блестящи играчки и свещи. Звездата на върха беше направена от чисто сребро, а под дървото Малкълм нареди десетки подаръци за Корин, увити в лъскава хартия. Трябваше обаче да му напомня да сложи там и подаръците за Мал и Джоел.

Малкълм утрои броя на наетите отвън прислужници за случая. На всеки два метра имаше по някой, който държеше поднос или събираше използваните чаши и чинии. До стената отдясно беше сложена дванайсетметрова маса, която се огъваше под тежестта на печени пуйки, шунка, ростбиф, токачки, съомга, хайвер, плата скариди и дълги редици опашки от омари. Всичко беше претрупано с украса и поставено в сребърни чинии за сервиране. На всяка маса имаше цветя, а освен това внесоха и нарочни поставки, върху които подредиха огромни тропически растения. Разходите нямаха никакво значение за Малкълм.

Той нае десетчленен оркестър и издигна временна сцена в левия ъгъл на залата. Имаше дори певица, която изпълняваше най-модните шлагери, които Малкълм иначе едва понасяше. Той запланува това тържество като важно делово начинание и не ми повери грижата и за най-дребното нещо.

Времето беше като по поръчка за тържеството — валеше тихо и големите снежинки допринасяха за празничната атмосфера. Един от съседите ни беше впрегнал голяма шейна и докара с нея част от гостите — звънчетата огласяха околността, а хората, загърнати в топли дрехи, пееха коледни песни.

Прислужниците и камериерките на входа взимаха палтата и шапките им и веднага ги упътваха към шампанското, за да могат да вдигнат наздравица по случай раждането на Корин. Малкълм се чукаше с всички и пиеше повече отвсякога.

Беше поръчал стотици червени свещи, които весело блещукаха в сребърните свещници. И петте обръча на всеки от трите огромни кристални полилея бяха запалени. Трепкащите светлини образуваха мрежа от бляскава красота, която свързваше огледалата, кристала и бижутата на жените.

Досущ като сцена от филм за живота на европейските крале и кралици. Изобилието създаваше усещане за вълшебство. Сякаш още миг и Пепеляшка щеше да влезе, хванала принца под ръка.

Гостите бяха облечени в най-красивите си дрехи и носеха най-скъпите си бижута и кожи. Въздухът се бе наелектризирил от вълнението им, от оживените разговори и смеха.

За да отпразнува раждането на Корин, Малкълм нае фотограф — професионалист да я снима в люлката и в ръцете му. После снимките бяха увеличени до огромни размери и поставени в златни рамки. Шест от тях, подпрени на триножници, посрещаха гостите в преддверието, за да могат всички най-напред да видят хубавата дъщеря на Малкълм Фоксуърт. Фотографът беше уловил дълбоката синева на очите ѝ и златото на русите ѝ къдрици. Човек просто не можеше да ги отмине, без да отбележи, че детето има прекрасна кожа и фини черти.

Всъщност красотата на Корин отрано се превърна в основна тема за разговор. Някои, например Бенита Томас и Колийн Демърест, показваха доста ясно мислите си, или по-скоро завистта си. Когато спрях при тях да си поговорим, открих, че те са анализирали подробно една от снимките на Корин. Бенита заяви:

— Виждам много от Малкълм у нея, но почти нищо от теб.

Видях усмивките, които другите жени си размениха, и си спомних за първия си прием във Вирджиния — когато ме накараха да се почувствам толкова непохватна и глупава. Щях да защитавам Корин и нямаше да позволя да ѝ се случи същото.

— Сигурно ще стане изключително хубава и висока — каза Колийн, като подчерта „висока“. Някои се извърнаха, за да прикрият усмивките си, но аз не се смутих и само изпънах тялото си още повече. Те си нямаха дъщери като Корин. С лукава учтивост се съгласих:

— Да, вече определено мога да кажа, че има моя характер. Не плаче и не хленчи по цял ден, така че едва ли ще стане безволева и зависима от мъжа си, каквито са повечето жени днес. Дано придобие моята широта на интересите и моя интелект, за да не си губи времето с празни глупости.

Останаха като онемели. Други също коментираха чертите на Корин. Подочух много разговори за сините ѝ очи и русата ѝ коса, за това, че изглежда като истинска Фоксуърт. Вървах зад Доротей Кемдън — съпругът ѝ беше президент на голяма текстилна фабрика и Малкълм преговаряше с него за закупуването ѝ. Чух я да казва, че Корин е живо доказателство, че децата често наследяват повече черти от бабите и дядовците си, отколкото от родителите си.

— Що се отнася до Корин, това си е чист късмет, като се има предвид майка ѝ.

Всички в групичката ахнаха, като ме видяха да пристъпвам напред веднага след забележката ѝ.

— Късмет в какъв смисъл, Доротея? — запитах я аз. Тя беше дребна жена на средна възраст, която непрестанно бодеше люта битка с годините — боядисваше си косата, носеше дрехи, подходящи за много по-млади жени, и все търсеше кремове с тъй наречените чудотворни формули, които да изгладят бръчките ѝ. Аз се извисих над нея и тя се сви, хващайки се с ръка за гърлото, сякаш щях да я удуша.

— Ами аз... аз исках да кажа, че тя много прилича на майката на Малкълм.

— Не знаех, че си толкова стара, Доротея, та помниш чак майка му.

— Е, да помня я — отвърна тя, а очите ѝ трескаво затърсиха подкрепа у другите жени. Колко ми беше приятно да ги поставям в неудобно положение!

— Е, естествено бебетата се променят с годините, нали? Едва ли някой би могъл да познае някоя от вас по бебешките ѝ снимки — заявих аз и престорено запуших устата си с ръка, сякаш бях допуснала ужасна грешка на езика. — О, съжалявам, Доротея, фотоапаратът бил ли е измислен, когато си била бебе?

— Какво? А, да... разбира се, аз...

— Извинете — прекъснах я аз. — Виждам, че семейство Мърфи тъкмо пристига.

Обърнах се и я оставих съвсем сащисана.

— Колко е груба — промърмори някой и всички се скупчиха край нея като пилета край квачка.

Обикалях наоколо, понякога прекъсвах подобни разговори, или пък усещах, че съм се появила тъкмо когато някой ме е обидил зад гърба ми. Много ми беше приятно да се подигравам и да уязвявам тези повърхностни жени. Не след дълго се озърнах в залата и видях, че повечето от тях ме гледат с омраза. Това вече не можеше да ме засегне. Сега имах Корин и щях да бъда майката на най-красивото дете в целия щат.

Неизвестно как Малкълм бе разбрал за начина, по който се забавлявах — сграбчи ме за ръката и ме завлече в библиотеката.

Отново си спомних първия прием и как той беше влязъл тук под ръка с онази фръцла. Споменът събуди гнева и болката ми. Изобщо не бях в настроение да търпя поредния му скандал.

— Какво толкова важно имаш да ми казваш, че не може да почака?

— Става дума за теб и това, което правиш — отвърна той и ме изгледа с широко отворени, зачервени очи. Шампанското го беше ударило в главата.

— Кое по-точно? — поинтересувах се аз. Знаех какво има предвид, но се направих, че не разбирам.

— Обиждаш всички жени, като им казваш какво мислиш за тях, дори съпругите на някои мои много важни делови партньори — добави той, сякаш бях богохулствала пред свещеници.

— Ако питаш мен — започнах аз, — жените от така нареченото добро общество са...

— Изобщо не ме интересува какво мислиш ти — озъби се той. — Това тържество не е в твоя чест, че да го разваляш. То е за Корин. Правим го заради нея. На нея трябва да дадем добър старт, не на теб!

— Корин ли? Ти да не си луд? Тя е и моя дъщеря, но е още бебе. Не искам като порасне да стане повърхностна и разглежена каквито са те и каквато е била твоята майка. Освен това детето дори не разбира какво правим. Да не говорим, че е грях да се правят такива разходи за едно бебе.

— Никакъв грях не е! — викна той и удари с юмрук по дланта си. Не бях го виждала да спори толкова ожесточено. — Тя го заслужава!

— Заслужава ли? — изсмях му се аз.

— Ти ревнуваш — посочи ме той с пръст. — Ревнуваш от едно бебе, ревнуваш, задето Алисия роди такова хубаво дете, завиждаш й за сините очи, русата коса и прекрасната кожа. Няма да търпя това, предупреждавам те! Няма!

Ръцете му се свиха в юмруци. Помислих си, че е достатъчно ядосан и пьян, за да ме удари, но не възнамерявах да му се давам.

— Не, Малкълм, ти си този, който ревнува. Ревнуваш мен и дъщеря ми.

— Какво? — моят начин на представяне на нещата явно го обърка. Той отстъпи назад, като че ли аз се канех да го ударя. — Тя е

моя дъщеря, не твоя. В нея няма нито капка твоя кръв, нищо от тебе. И това безкрайно ме радва!

В очите му прочетох омраза и желание да ме нарани, но този път нямаше да му позволя.

— О, не, Малкълм. Бъркаш! Ти искаше да бъда майка на това дете, и аз ще бъда. И тя носи нещо от мен в себе си, носи го от мига, в който се съгласих да участвам в игричката ти. Но сега, Малкълм, това не е просто игра, това е животът — твоят, моят, този на нашите синове и на дъщеря ни. Това е нашето семейство и аз съм Фоксуърт точно колкото теб.

Минах край него и на излизане от библиотеката му казах:

— Връщам се при гостите. Ти можеш да останеш тук и да спориш със себе си колкото желаеш — все ми е едно.

Той се опомни и се присъедини към мен, като от време на време ми хвърляше злобни и заплашителни погледи. Не му обръщах внимание. В полунощ той нареди на бавачката да донесе Корин. Аз бях задържала двете момчета будни, макар че бяха изтощени, за да застанем петимата пред голямата елха за семейна снимка.

Малкълм взе Корин, а момчетата застанаха от двете ми страни и ме хванаха за ръка. Светкавицата блесна и гостите изръкопляскаха. Малкълм засия от гордост, когато погледна към дъщеря си. Тя беше будна, но не плачеше.

— Виждате ли, знае, че тържеството е в нейна чест — обяви той и ме прониза с поглед. Тълпата се засмя на шегата му.

— Вдигам тост — провикна се Матю Алън, един от деловите партньори на Малкълм, или, както ми се струваше, по-скоро негов шут. Той вдигна чашата си с шампанско и сервитьорите се разтичаха, поднасяйки чаши и на другите гости. — За семейство Фоксуърт и особено за красивата им малка дъщеричка Корин. Весела Коледа и честита Нова година!

— Браво! Браво! — завикаха в хор гостите и пресушиха чашите. Оркестърът засвири коледни песни и Малкълм тръгна сред гостите да показва прелестната си малка дъщеря.

Притиснах момчетата до себе си.

— Татко я обича повече от нас — промълви Мал. Той беше много схватливо дете. Това ме обнадежди.

— Ще трябва да свикнеш с това, Мал. И двамата ще трябва да се примириш.

Прегърнах двете си момченца и ги притиснах към гърдите си. Много ги обичах, ала у себе си таях обич и закрила, достатъчни за три деца. Нито едно от тях нямаше да остане по-назад от другите в чувствата ми. Целунах синовете си по главите, отново ги прегърнах и тримата се загледахме в Малкълм, който вдигна нагоре златната си дъщеря, така че тя заприлича на коледен ангел, слязъл от елхата. Той я държеше високо във въздуха и се усмихваше тържествуващо.

КОРИН

След коледното тържество Малкълм вече без колебание показваше безграничната си обич към Корин. Момчетата усещаха това и аз се мъчех да компенсирам страданието им, като ги увещавах, че родителите обичат еднакво всичките си деца, че и двамата с Малкълм държим на тях, макар на него да не му е лесно да показва обичта към синовете си. Чувстваха се толкова пренебрегнати заради вечното суетене на Малкълм около Корин, че изглежда с радост се завръщаха в училище след ваканцията. Той стоеше вкъщи всяка вечер, за разлика от преди, когато винаги излизаше. Непрестанно гукаше на Корин и ѝ се радваше, а на Мал и Джоел се караше и ги наказваше. От сърце им съчувствах. Те бяха добри деца, нежни и обичливи, и знаех, че се чувстват нещастни, защото Малкълм посвещава цялото си внимание на Корин, а тях забравя. След като си тръгнаха, и аз можах да ѝ посветя малко повече от времето си.

Но Малкълм настоя бавачката, която бе наел от самото начало, да остане. Всеки път, когато понечех да нахраня Корин или дори само да я взема, тази жена се въртеше край мен, мъчеше се да поеме всичко в свои ръце и гледаше с неодобрение на начина, по който се грижех за дъщеря си. Това много ме ядосваше.

Една сутрин, докато госпожа Стратън хранеше Корин, аз избухнах:

— Казвала съм ви хиляди пъти, че само аз ще храня Корин. Как смееете да не се подчинявате на заповедите ми?

— Госпожо — отвърна тя, — никой не ми е казал да се подчинявам на вас. Напротив, господин Фоксуърт подробно ми обясни как иска да се изпълнява всеки момент от дневния режим на детето.

— Какво? — слисах се аз. — Искам да напуснете къщата още днес следобед! Вашите услуги вече не са ми необходими.

— Опасявам се, че има някаква грешка, госпожо Фоксуърт — настоя бавачката. — Когато господин Фоксуърт ме нае, уговорката ни беше, че ще се грижа за детето, докато порасне.

Вбесих се, но не исках гневът да зарази невинното ми детенце, затова се обърнах и излязох от стаята. Цяла сутрин крачих възбудено по коридорите на Фоксуърт Хол, решена отново да поема контрола върху положението и да изолирам Малкълм.

Следобеда ме чакаше нова изненада — пристигнаха няколко специалисти по вътрешно обзавеждане. Малкълм пак беше уредил нещо, без да ме уведоми. Те отидоха в стаята до неговата и започнаха да правят планове за подреждането на личната детска стая на Корин. Малкълм беше решил, че тя няма да използва детската стая на момчетата. Бяха поръчани нови мебели, а от усърдието, с което работеха декораторите, заключих, че Малкълм е настоял всичко да се направи светкавично. За кой ли път, когато ставаше въпрос за Корин, разходите не бяха от значение, а аз нямах думата нито за цвета на тапетите, нито за стила на мебелировката. Декораторите изобщо не обърнаха внимание на присъствието ми.

Цял ден не успях да си намеря място от яд. На няколко пъти се опитах да се свържа с Малкълм в кантората, но той почти никога не говореше с мен по телефона. През първите няколко седмици след раждането на Корин се обаждаше сегиз-тогиз да се поинтересува как е, но винаги говореше с госпожа Стратън. Когато се случеше аз да се обадя, секретарките му ми казваха, че има среща или че не е в кантората. Нито се обаждаше вкъщи в отговор на съобщенията, които оставях. Когато го питах защо, той отвърщаше, че е бил прекалено зает. В крайна сметка престанах да го търся.

Когато рано същата вечер той се прибра, аз го чаках на вратата на библиотеката. Щял да се прибере и по-рано, но се отбил в един магазин за детски дрешки и купил пет нови пижамки за Корин. С пакетите в ръце, грейнал от вълнение, той се втурна във Фоксуърт Хол и понечи да се качи направо при детето.

Забавляваше ме начинът, по който ѝ говореше. Сякаш тя можеше да го разбере — даваше ѝ обещания, градеше планове за нейното образование. Понякога, като го слушах, по гърба ми полазваха тръпки. Сякаш си мислеше, че това е майка му, пила от извора на вечната младост и завърнала се в детството си. В неговите очи тя беше бебе, но разбираше като голям човек нещата, които ѝ се казваха, особено ако ги казваше той.

— Малкълм! — повиках го аз, когато той ме подмина, устремен към витата стълба. Често препускаше нагоре по стъпалата като шестнайсетгодишен хлапак, притеглян към южното крило от магнетична и всепоглъщаща любов, от обожание към детето си.

— Какво искаш? — нетърпеливо се сопна той. През последния месец така или иначе ме беше пренебрегвал. Ако беше вкъщи, стоеше при Корин, а когато тя спеше, той работеше. Понякога гледеше през мен, сякаш изобщо не съществувах.

— Трябва да говоря с теб незабавно. Не търпи отлагане.

— Какво толкова не търпи отлагане? — попита той и се нацупи. Запрехвърля кутиите в ръце. Дори не беше отърсил снега от раменете и гърба си. Белите снежинки се топяха в русата му коса и кичурите блестяха под светлината на лампата. Но той нито забелязваше, нито го беше грижа.

— Ако обичаш, влез тук — казах аз и отстъпих, за да мине. Чух го как изръмжа нетърпеливо, но побърза да влезе. Постави пакетите на бюрото си.

— Е? Какво толкова спешно има? — той поклати глава и изтупа капчиците от раменете си.

— Малкълм, искам госпожа Стратън да напусне. Веднага!

— Госпожа Стратън е професионалистка. Особено когато става дума за бебета. За Корин искам само най-доброто.

— Аз не съм ли най-доброто? Нали съм й майка? Както и майка на синовете ти.

— С момчетата е различно — заяви той и ме погледна, сякаш бях малоумна и нищо не разбирах.

— Защо? Какво е по-различно? — настоях.

— Просто е различно — отсече той. Мразеше да му противоречат.

— Това е разсипничество — поклатих глава аз.

— Ти няма да правиш нищо — озъби се той. — Остави Корин изцяло на нейните грижи! За това й плащам. Тя е получила инструкции от мен, нека ги следва.

— Нима нещо сгреших със синовете ти? — попитах аз, решена да не бъде неговото. Щом ми създаваше неприятности, аз щях да му отвърна със същото. Той се направи, че не е чул въпроса ми. — Какви грешки съм направила, Малкълм?

— Грешки — изсмя се той ехидно. — Само виж момчетата!

— Какво толкова не им харесваш?

— По-добре ме попитай какво им харесвам. Те са слаби, мързеливи, не проявяват интерес към бизнеса, който им е осигурил всичко това — той посочи с широк жест наоколо.

— Така си ги надъхала срещу мен, че не могат да ме понасят...

— Ти сам си виновен за това — прекъснах го. — Тормозиш ги.

— Нищо подобно. Просто съм по-взискателен — продължи той. — Искам те да бъдат мъже, а не мамини синчета. Мал още се промъква до пианото, когато ме няма. Не отричай! А Джоел... Джоел все още е крехък и мекушав като момиче.

— Но това няма нищо общо с...

— Достатъчно! — удари с юмрук по бюрото. — Достатъчно! — повтори по-тихо, но много по-заплашително. — Госпожа Стратън ще остане, докато аз не реша да я освободя. Така искам аз. И харча собствените си пари. Не се бъркай.

— Корин е и мое дете!

Усмивка разкриви устните му.

— Така ли, Оливия? Да не си забравила? Тя е изцяло Фоксуърт — отсече той, сякаш с отпращането на Алисия беше изтръгнал от детето нейната кръв. В болното му съзнание Корин беше изцяло негово творение. — Тя заслужава най-доброто и ще го получи. Ти не можеш да разбереш това — поклати глава той, сякаш бях достойна за съжаление, — защото баща ти се е отнасял с теб повече като със син, отколкото като с дъщеря. Както и да е, това не те засяга. Гледай си своята работа и остави всичко на госпожа Стратън. Грижи се за момчетата. Те ти стигат — завърши той с горчивина и взе пакетите.

Не знаех как да надделея в този спор. За момента той ме беше победил. Тръгна към вратата.

— Почакай! — извиках след него. — Ами новата детска стая специално за нея?

— Какво за новата детска стая?

— Настоявам да ме уведомяваш за тези решения, преди да си ги взел. Няма да търпя отново такова унижение.

Той се обърна и ме изгледа, сякаш бях досадна муха, която не можеше да пропъди. Изви нагоре ъгълчето на устата си и поклати глава.

— Когато се съгласих с плановете ти за това дете, направих го при условие, че отсега нататък аз ще се разпореждам в този дом и ще го управлявам както сметна за добре. Освен това ти се съгласи, че детето ще бъде мое и сега то е мое. Не ти, а само бог може да ми я отнеме.

Спрях, за да си поема дъх и забих очите си като кинжали в него.

— Ще ти позволя да направиш новата детска стая, Малкълм, но при едно условие. Мал и Джоел ще получат собствени стаи и ще ги ползват както те намерят за добре, когато се прибират у дома през ваканциите. И във всяка от двете стаи ще има роял.

— Добре — отвърна той и ме изгледа с отвращение и погнуса. — Вече не ме е грижа как възпитавах синовете си. Те са непоправимо изнежени и разглежени.

Напусна стаята ядосан и стъпките му отекнаха по стъпалата — бързаше да отиде при дъщеря си.

Аз също нямах търпение да вляза при Корин. С всеки изминал ден тя ставаше все по-хубава и по-хубава и сърцето ми се изпълваше с още повече обич към нея. Когато за пръв път се усмихна, тя гледаше мен, и аз знаех, че усеща колко много я обичам. Когато копирените й руси къдрици станаха достатъчно дълги, аз вплитах в тях розови панделки. Приличаше на малка принцеса от приказките. Сега разбирах защо всички обичаха нежните красиви момиченца, които бях наблюдавала в детството си. Тяхната хубост опъваше съкровени струни в сърцето, които звучаха като лира на ангел.

Едно лято, когато Корин беше почти на три години, Малкълм пак направи нещо без моето одобрение. Замени госпожа Стратън с гувернантка от Англия.

Казваше се госпожица Уъртингтън, беше стара мома на петдесет и четири години и според Малкълм била гувернантка на децата на граф и графиня Девън. От самото начало не я харесах, нито пък тя — мен. Малкълм явно й беше дал да разбере, че аз изобщо не съм от значение, когато става дума за Корин. Тя не ми обръщаше никакво внимание и се опитваше да се разпорежда с живота на Корин, сякаш не съществувах. Никога и за нищо не се консултираше с мен. Състави дневен режим за детето и се придържаше към него, като че това бяха Божиите заповеди.

Още първата седмица Корин се разбунтува и ме помоли да отпратя госпожица Уъртингтън.

— Искам да си остана с теб, мамо — проплака тя. — Не ми харесва другата жена.

— Корин, миличка, знаеш, че най-много бих искала да си останем двете, но баща ти настоява. Той мисли, че е много, важно да имаш гувернантка, и дори да не съм съгласна, няма да отстъпи. Най-добре ще е да се подчиняваш на госпожица Уъртингтън.

Въпреки че не харесвах гувернантката, аз се възхищавах на способностите ѝ, а и толкова исках Корин да придобие изискаността, която ми липсваше. Програмата на госпожица Уъртингтън се състоеше от уроци по добри обноски, дикция и танци. Стори ми се много смешно, че Корин трябваше да се научи да свири и на пиано.

Гувернантката беше самоуверена, дори арогантна. Беше висока близо метър и седемдесет и макар че се обличаше с викторианска строгост, имаше някои наистина изискани рокли, блузи и поли от фин памук, коприна и тафта. Винаги се появяваше със старателно прибрана коса. Ставаше много рано сутрин и се приготвяше така, сякаш щеше да има аудиенция при кралицата.

Не носеше грим и прекарваше цялото си свободно време в четене или самотни разходки из парка на Фоксуърт Хол. Ако времето беше хубаво, тя правеше всекидневни разходки като физическо упражнение. Внимаваше много как и с какво се храни и за годините си имаше изключително стегната фигура.

Всъщност аз самата започнах да се уча от нея, защото тя превръщаше всяко свое действие в урок за Корин. Как да държи вилицата, как да посяга към храната, как да върви изправена, как да поздравява — всичко това се репетираше с часове.

Малкълм реши, че за разлика от момчетата, на които бе забранено да сядат на масата с нас, преди да навършат пет години, Корин трябва да се храни с нас, за да се научи на правилни обноски.

Това беше повод за поредния ми спор с Малкълм относно възпитанието на Корин. Когато госпожица Уъртингтън за пръв път доведе Корин на масата при нас, тя беше едва на три години. Аз и момчетата вдигнахме погледи изненадано, когато госпожица Уъртингтън влезе, хванала Корин за ръка. Малкълм засия и потупа

стола до себе си. Корин се затича към него, но госпожица Уъртингтън веднага я спря.

— Корин — обади се тя, и детето се поколеба. Това послушание ме изуми — госпожица Уъртингтън беше при нас едва от седмица. А и въпреки обожанието на Малкълм към Корин вече бях забелязала известно своенравие у нея. Тя приличаше на малко синигерче, което пърхаше от клон на клон, без да се задържа никъде.

В блестящите ѝ сини очи съзирах пакостливи искрици. Имаше нещо дяволито в хубостта ѝ и в начина, по който отрано бе почнала да върти Малкълм на малкия си пръст. Той не можеше да ѝ откаже нищо. Всеки път, когато я извеждаше на разходка, тя се връщаше с нови кукли и играчки. Понякога пристигаше облечена в нови дрехи от глава до пети, или пък с нови обувки. Влизаше с подскоци в къщата и пискливият ѝ смях отекваше из преддверието. Малкълм настояваше косата ѝ да се разресва по сто пъти всеки ден и тя блестеше като златните къдрици на ангел. Оставихме я да порасне до раменете ѝ. С всеки изминал ден ставаше все по-красива и миловидна.

Бях очарована от всяко нейно движение — тя летеше из къщата като птиче, а крачетата ѝ едва докосваха пода; поднасяше храна към устните си толкова изящно, сякаш знаеше, че е малка принцеса.

Беше много умна — веднага разбра, че баща ѝ иска тя да слуша госпожица Уъртингтън, и че ако усвои всичко, на което я учи, ще може да има още по-голяма власт над него. Той изпадаше във възторг от всяко нейно движение.

От самото начало се прояви като схватлива ученичка. Спря и се обърна към госпожица Уъртингтън, която ѝ подсказа:

— Приближаваме се до масата, както подобава на една дама. И не забравяй как трябва да седнеш.

Корин изправи телце и вирна глава с типичната надменност на един Фоксуърт. Малкълм стана и ѝ издърпа стола — нещо, което никога не беше правил за мен, дори в първата седмица на брака ни. Корин бързо се извърна към госпожица Уъртингтън и след кимването ѝ каза:

— Благодаря, татко.

Сякаш небето се беше разтворило и изсипало всичката си радост и благодат над този дом. Малкълм разцъфтя от щастие и погледна госпожица Уъртингтън с благодарност и уважение. Корин зае мястото си на масата и обучението ѝ започна.

След вечеря, когато всички деца си легнаха, а госпожица Уъртингтън се оттегли, аз слязох в библиотеката и прекъснах заниманията на Малкълм.

— Какво има пък сега? — попита ме той и вдигна раздражено очи. Челото му се сбърчи от досада. Невъзмутимо се приближих до бюрото му.

— Разбирам какво се опитва да направи госпожица Уъртингтън, като слага Корин на масата с нас, но ти как го позволяваш, при положение, че на момчетата им се забраняваше да се хранят с нас, преди да навършат пет години? Не си мисли, че те не виждат и не разбират тази... неестествена твоя слабост.

— Неестествена слабост ли? За какво говориш? Трябва ли да се противопоставяш на всичко, което искам?

Облегна се в стола и си придаде разумен и спокоен вид, за да ме разколебае.

— Колко пъти трябва да ти повтарям, че момчетата трябва да се възпитават различно. В обществото от тях се очаква повече. Нима не осигурих частен учител за момчетата? — попита той бързо, преди да му отговоря. — А после ти така извъртя нещата, че трябваше да го уволня.

— Аз съм извъртяла... — бях толкова ядосана, че едвам си поемах дъх. — Твоята постъпка им отне тази възможност, а аз и без това никога не съм одобрявала онзи човек.

— Точно това исках да кажа — изправи се той в стола си. — Ти кроеше какви ли не планове срещу учителя, докато най-после намери начин да се отървеш от него. Ти отне на момчетата предимството да имат частен учител, а не аз — натърти той. — Казвал съм ти и преди — щом става дума за Корин, било за образованието ѝ, или за дрехите ѝ, решенията ще взимам аз. Престани да ми се месиш!

Имахме подобен спор, когато госпожица Уъртингтън започна да учи Корин да свири на пиано, но колкото и да изтъквах различията в отношението му към Корин и към момчетата, той отричаше. Сложи край на спора, като ме обвини в ревност.

Донякъде беше прав. Като гледах как Корин расте и се превръща в красиво младо момиче, което получава всички блага и възможности, осигурени от огромното състояние на Малкълм, неизбежно я сравнявах със себе си на тази възраст. Вярно, че с времето откривах много от Алисия у нея. Мислех, че и Малкълм го забелязва и че всеки път, когато я погледне, си спомня за възхищението, което е изпитвал към жената на баща си.

Когато Корин навърши десет години, я изпратихме в частно училище. Малкълм го прие болезнено, защото това означаваше, че тя няма да си е вкъщи, когато той се връща от работа. Честно казано, на мен също ми беше мъчно. Когато си отиде, сякаш облакът на Фоксуърт Хол скри слънцето завинаги. Бях по-самотна отвсякога. Малкълм почти не се мяркаше вкъщи, освен през ваканциите. Излизаше „по работа“ всяка вечер. Знаех каква „работа“ има — дочух слухове от града. Въпреки че нямах приятели (а и как да имам, като всеки знаеше какво е мнението и отношението на собствения ми съпруг към мен), аз се срамувах заради Малкълм и реших да опазя децата си от злото у него.

Може би затова намерих такава опора в Бога, в Библията и по-късно в църквата. Това беше единствената ми утеха, приятел и спасение. Братовчед ми Джон Амос ме върна обратно към религията. Майка му беше починала и той, също като мен, беше останал сам на света. Дойде да ме посети и ме насърчи да се моля с него; седяхме умислени в салона за гости и изведнъж се почувствах изпълнена със Светия дух, както ми беше обещал Джон Амос. Той настоя да ходя често на църква и преди да отпътува обратно ми направи плътна програма за всекидневно четене на откъси от Библията. След толкова време, прекарано в ожесточена борба с Малкълм, аз с облекчение и благодарност се смирих пред Бога.

Малкълм се дразнеше от моята религиозност. Корин му липсваше точно колкото и на мен, но за него единствена утеха бяха посещенията, които ѝ правеше в училище. Нито веднъж не отиде да види момчетата в пансиона. Аз ги посещавах, когато можех, а те ми пишеха дълги писма, в които ми разказваха за заниманията си. Малкълм, естествено, не знаеше, но Мал се беше записал в курс по музика, а Джоел беше в училищния оркестър.

Момчетата също обожаваха Корин. И те като Малкълм бяха заплени от красотата и чара ѝ, но не можеха да не го ревнуват от нея. Тя вече беше доста разглезена, докато момчетата, макар че живееха в охолство, не се радваха на неговото благоразположение. Малкълм никога не им даваше толкова неща, колкото на нея, нито пък така от сърце. Когато станаха на петнайсет-шестнайсет години, той ги караше да работят през лятото в една от банките му като куриери и общи работници.

Въпреки че имаха достатъчно основание, момчетата не се сърдеха на Корин. Те също я глезеха — купуваха ѝ какво ли не и се стараеха да ѝ доставят радост. Водеха я на езда, разхождаха я с лодка, а когато Мал започна да шофира, той я караше където и когато тя пожелае. Джоел пък беше изцяло на нейно разположение всеки път, когато тримата бяха заедно въщи. Нямаше нещо, което той не би направил за нея, и тя се възползваше от това.

Веднъж, когато си бяха дошли за Деня на благодарността, аз повиках момчетата в предния салон и обсъдих положението с тях. Малкълм беше завел Корин в Шарлотсвил да пазаруват, защото тя му казала, че всичките ѝ дрехи са демоде, а това беше важно за нея, макар и едва на единайсет години.

Казах на Мал и Джоел да седнат на едно канапе и заставах пред тях като учителка.

— Мал — започнах аз, — скоро ще станеш на осемнайсет, а както ви казах и на двамата преди години, при навършването на тази възраст всеки от вас ще получи известна сума пари под попечителство. Това ще ви осигури значителна независимост, но тя изисква и добре развито чувство за отговорност.

Замълчах, за да се уверя, че ме слушат. Мал ме гледеше съсредоточено, както обикновено, и седеше неподвижен като статуя. Беше толкова дългокрак, че се чувстваше неудобно в мекото, тапицирано канапе, но не се оплакваше. Джоел обаче се въртеше неспокойно, барабанеше с пръсти по облегалката, прокараваше ръка през русата си коса, облягаше се и рязко се изправяше.

— Знам, мамо — отвърна Мал. — Неотдавна татко говори с мен точно за това. Вчера, още щом пристигнах, го обсъдихме — поясни той с глас, който много наподобяваше този на Малкълм по плътност и сила.

— Вчера ли? И какво ти каза той? — попитах аз.

— Помоли ме да му припиша парите, за да продължи да ги инвестира добре от мое име.

— Какво? Я повтори! — сепнах се аз. Джоел спря да се върти и ме погледна загрижено. Момчетата винаги бяха съпричастни с моите вълнения.

— Казах му, че ще поговоря с теб за това — успокои ме Мал и се усмихна иронично. Изглеждаше като Малкълм, но иначе приличаше на мен. Отвърнах на усмивката му и Джоел облекчено се засмя с нас.

— Браво. Ти си добро момче, Мал. Никога не трябва да връщаш тези пари обратно в ръцете на баща си. Той може просто да ги вземе и да ги похарчи всичките за Корин — казах аз. Джоел понечи да се разсмее, но погледът ми го спря. — Не се шегувам, момчета. Повиках ви тук, защото смятам, че е крайно време да престанете да глезите сестра си. Тя ви използва и командва. И не си мислете, че оценява нещата, които правите за нея. Баща ви безкрайно я е разглезил. Казвам ви това както за ваше, така и за нейно добро. Баща ви не се вслушва в гласа на разума. Съвсем пощурява, когато стане дума за нея, но поне вие двамата можете да не откликвате на всяка нейна прищявка.

Закрачих напред-назад.

— Не е прекалено късно и още можем да ѝ помогнем. Само си представете що за жена ще стане, ако това продължи. Тя не осъзнава стойността на парите, мисли си, че всеки е длъжен да ѝ прислужва, особено вие двамата, а на мен не ми харесва как тя се възползва от вас.

Надникнах през рамо, за да видя как приемат наставленията ми. И двамата бяха сериозни и умислени, а Джоел изглеждаше направо нещастен.

— Не ме разбирайте грешно, аз обичам сестра ви. Но не се шегувам за наследството ви. Баща ви е в състояние да припише всичко на нея и не си мислете, че тя няма да го насърчи. Знам, че изглежда по детски невинна, но зад тази миловидност се крие мисленето на истински Фоксуърт.

Млъкнах и се вгледах в тях. Мал кимна, а Джоел се облегна и кръстоса ръце пред гърдите си. Все още не можеше да наедрее и изглеждаше слабоват и крехък.

— Какво да правим? — попита той. Гласът му беше тънък, мек и някак женствен. Често си мислех, че от него би се получило хубаво

момиче, макар и не толкова красиво, колкото Корин.

— Премисляйте нещата, които ви кара да правите. Научете я да бъде по-сдържана и търпелива. Помогнете ѝ да стане по-добър човек — добавих аз. Първо кимна Мал, а после и Джоел. — А колкото до баща ви и настояването му да предадете парите си в негови ръце, продължавайте да му казвате, че се съветвате с мен. Нека дойде да ги иска от мен.

— Защо ни е дал тези пари, като сега си ги иска обратно? — попита Мал.

— Преди много време двамата с него решихме така, а има решения, от които човек не бива да се отмята. Причините не са от значение в момента. Просто разберете, че не сте толкова беззащитни, колкото се чувствате понякога, поне не докато аз съм господарка на Фоксуърт Хол.

Мал кимна умислено, но Джоел още изглеждаше неспокоен. С тъга осъзнах, че рискувам да създам два враждуващи лагера във Фоксуърт Хол — Мал, Джоел и аз срещу Малкълм и Корин. Знаех, че това не допада нито на мен, нито на момчетата, така че престанах да обсъждам темата.

— С времето всичко ще се оправи — усмихнах им се аз, но знаех, че това е невъзможно.

Празниците продължиха да бъдат повод за радост у дома? Тогава децата се прибираха вкъщи, а за Малкълм това значеше, че неговата принцеса ще се върне. Независимо от всичко, аз също я очаквах с нетърпение. Тя донасяше светлина и живот във Фоксуърт Хол. Когато навърши тринайсет, вече беше малка дама и любимка на връстниците си. Виждах, че всички момичета искат да станат приятелки с нея. За тях едва ли имаше нещо по-ценно от покана да прекарат нощта или да присъстват на празник във Фоксуърт Хол.

Коледните ни тържества пак бяха пищни, само че сега, когато Корин вече беше млада дама, Малкълм ги организираше като балове на дебютантка. Всяка Коледа представяхме Корин на местното висше общество. Канехме родителите на всички приятели и връстници на Корин. Баща ѝ винаги ѝ купуваше скъпа нова рокля. Приятелките ѝ знаеха какво се очаква от тях. Всички идваха официално облечени — бащите в смокинги, а майките във вечерни рокли. Всичко беше много бляскаво и изискано. Жените и младите момичета носеха скъпи

бижута. Гостите пристигаха в скъпи коли, парникови цветя украсяваха всичко наоколо, а трапезата беше богата и разнообразна като на първото тържество, когато Малкълм представи новородената Корин.

Той внимателно подбираше приятелите ѝ и канеше само онези, които според него бяха „достатъчно добри“ за нея. Всяка следваща Коледа списъкът с гостите се окастрияше, и така, докато Корин навърши осемнайсет. Тогава се промениха много неща.

Дотогава обожанието на Малкълм към красивата му дъщеря нарастваше с всеки изминал ден. Не само че я снимаше непрестанно, но дори поръча да я нарисуват — за мен все още не го беше направил. Портретът на Корин беше закачен в трофейната зала, за да го гледа само той. В неговите очи тя беше самото съвършенство.

Веднъж Малкълм и Корин седяха сами на масата за вечеря. Момчетата още не се бяха върнали за ваканцията. Корин си беше у дома, защото Малкълм беше отишъл специално да я вземе. Тя седеше като млада дама, завършила обучението на госпожица Уъртингтън, и разказваше за живота в училището. Баща ѝ я съзерцаваше като омагьосан, подпрял брадичка на дланта си и неизменно усмихнат. Блестящите ѝ сини очи и мелодичният ѝ смях го хипнотизираха. Загледах ги през откренатата врата. Стори ми се, че са далеч от мен. Сякаш се бяха затворили в свой собствен свят. Завиждах им, особено на Корин, която умееше да грабва вниманието на Малкълм.

Като свърши разказа си, тя се наведе напред и някак инстинктивно го целуна по челото. Направи го толкова бързо и несъзнателно, сякаш действаше по озарение свише. Той улови ръката ѝ:

— Обичаш ли баща си? — запита сериозно, като че ли не беше сигурен.

— Разбира се, татко — усмихна се тя, за да го подразни.

— Тогава обещавай ми, че винаги ще останеш с мен и аз ти обещавам, че всичко това ще бъде твое.

Той махна широко с ръка и Корин погледна високите тавани. Тя се засмя.

— Говоря сериозно — настоя той. — Всичко, което притежавам, ще бъде за моята принцеса. Ще останеш ли завинаги с мен?

— Разбира се, татко — отвърна тя и той я целуна по бузата. — А сега ще направиш ли нещо за мен?

— Всичко, принцесо, всичко, което сърчицето ти пожелае.

— Знаеш ли онази интересна стая горе, татко? Онази, която все е заключена. Искам тя да бъде моята стая. Може ли? Моля те, кажи „да“ и още сега ще отида сама. Да си пренеса багажа — възкликна тя и плесна с ръце. Лицето ѝ поруменя от вълнение.

— Коя стая? — запита Малкълм, усмихна се и вдигна очи към нея, без да подозира какво ще чуе.

— Стаята с леглото — лебед. Толкова е красива!

Малкълм пламна, а устните му побеляха.

— Не, не — процеди той през зъби. — Не трябва да влизаш в тази стая. В нея не бива да живее никой.

— Но защо? — попита тя с нескривано разочарование. Не беше свикнала да ѝ отказват. Сви ръце в малки юмручета и ги заудря в бедрата си. Ръцете винаги я издаваха как се чувства. Понякога дори ми се струваше, че водят собствен живот и се движат по собствена воля.

— Това е лоша стая, опетнена от порока — отвърна Малкълм, без да осъзнава, че тези думи само ще направят стаята още по-привлекателна за нея.

— Защо? — продължи да разпитва Корин.

— Защото там живее духът на втората съпруга на баща ми, а тя не беше добра жена — обясни той, като се надяваше тези думи да я изплашат. Тя ококори очи и склучи ръце като за молитва.

— Защо не е била добра жена? — попита тя почти шепнешком.

— Не е важно. Има неща, за които си твърде малка.

— Но, татко, аз вече съм голямо момиче. Знаем, че призраци няма. Не вярвам в тази стая да витае призрак. Нека се преместя и ако ти, глупавото ми татенце, се тревожиш, че там наистина има призрак, аз ще го прогоня.

— Искам да престанеш да говориш за това, Корин. Веднага! — изкрещя той.

— Но аз искам тази стая — настоя тя. — Тя е най-хубавата в цялата къща, искам да бъде моя.

Тя побягна от Малкълм, а по красивото ѝ лице се стичаха сълзи. След тази случка всеки път, когато Малкълм не си беше вкъщи, аз позволявах на Корин да влиза в стаята с лебеда. Интересно ми беше нейното любопитство към тази стая. Тя обичаше да сяда пред

тоалетната масичка и да се прави на голяма, сякаш бе господарката на Фоксуърт Хол, която се приготвя за пищен бал.

Знаех какво прави вътре, защото надничах през дупчицата в стената на трофейната зала. Естествено Корин изобщо не подозираше, че я наблюдавам. Сядаше пред огледалото и се реши с четката за коса на Алисия. Веднъж, след като заключи вратата, тя се съблече и се напъха в една от нощниците на истинската си баба. Завърза дантелените връзки на корсета стегнато, така че да не се смъкне. Видях каква наслада ѝ носеше допирът до тъканта, как прокараваше длани по напълващите си гърди и надолу до стомаха. Тя притвори очи и на лицето ѝ се изписа блаженство, което никой на нейната възраст не би трябвало да умее да изпитва. Заразхожда се наоколо като малка принцеса, в каквато Малкълм я беше превърнал, и после се просна върху леглото — лебед. Заспа там, облечена в сребристата копринена нощница.

Гледах равномерно повдигане на малките ѝ гърди и си мислех за Алисия и Гарланд, които се любеха в това легло. Може би Малкълм беше прав и в тази стая наистина витаеха духове; може би именно злото привличаше малката Корин там.

Тя продължи да се промъква в стаята, а аз не я спирах. Нито пък ѝ забраних да използва нещата на Алисия и на майката на Малкълм. Дълбоко в сърцето си се безпокоях, че не духът на Алисия или Корин обитава тази стая, а че самият дявол изкушава и покварява всяко младо и невинно момиче, което влезе там.

НАЙ-МРАЧНИЯТ ДЕН

— Мамо, станах жена!

Бях отвън и берях последните летни хризантеми. Тази година градината ми цъфтеше буйно, защото всичките ми деца си бяха у дома цяло лято и често се грижехме заедно за цветята — плевяхме, торяхме и поливахме. Тази година хризантемите, с които спечелих награда, пораснаха високи и горди — някои стигнаха метър и петдесет и грееха в нежнолилаво, алено и яркожълто. Мал ме подкачаше и ме караше да се включа в селскостопанската изложба, като казваше, че със сигурност ще стана кралица на хризантемите. Корин също настояваше да участвам с цветята си, но аз се колебаех. Искях цветята от нашата градина да си бъдат само за нас, за дома ни, да украсяват живота ни, да отразяват щастието на децата ми и да го противопоставят на унието на Фоксуърт Хол. Септември дойде твърде бързо и само след седмица децата щяха да се върнат в училище — Джоел и Корин в пансионите си, а Мал в Йейл. Тъкмо бях откъснала един великолепен пурпурночервен цвят, когато видях Корин да тича развълнувана към мен, а златисторусата ѝ коса се вееше зад нея като шал, изтъкан от слънчеви лъчи.

— Мамо, станах жена!

— Миличка, за какво говориш?

— Мамо, аз съм в положение!

Сърцето ми замря и аз се олюлях потресена.

— Мамо, имам...

Лицето ѝ пламтеше, големите сини очи светеха от вълнение и почуда, а тя срамежливо се подсмиваше.

— Мамо, вече имам месечен цикъл. Сега съм истинска жена.

Пресегнах се и стиснах ръцете ѝ в своите. Бях смаяна. Корин беше едва на четиринайсет, дори не знаеше разликата между „в положение“ и „в цикъл“. Но беше толкова горда и развълнувана от това, че е жена. Радвах се за нея.

— Мамо, изплети ми венец за косата, за да отпразнуваме. Когато си била млада, не сте ли празнували така големи събития?

Корин почна да събира цветята, които бях отрязала, да сплита стъблата им и да подрежда разноцветните хризантеми в празничен венец. Гледах я със смесица от обич и завист. Единствената корона, която бях получавала, бе трънен венец.

Корин се настани на алпинеума.

— Няма ли сега да ми кажеш всичко за любовта, мамо? Не съм ли вече готова? Изпълнена съм с толкова копнежи, че ще се пръсна.

— Любовта ли, Корин? Та ти си още дете!

— Но, мамо, имам толкова въпроси. Толкова искам... — тя се наведе, събра коси и заплете свежи незабравки в къдриците си. — Толкова искам да знам всичко.

— Корин...

— Вярно ли е, че когато някой мъж те целуне, сякаш вътрешно умираш?

— Миличка...

— Когато те грабне в прегръдките си... — тя се обгърна с ръце, скочи и затанцува около цветята — ... усещаш ли земята да танцува под краката ти? Мамо, трябва да знам! Ще умра, ако трябва да прекарам остатъка от живота си във Фоксуърт Хол. Искам брак. Искам любов. Искам да ходя на танци всяка вечер. Искам да ходя на пътешествия из далечни земи, където жените ходят голи до кръста, а мъжете бият тамтами. Знам, че татко никога няма да се съгласи, защото иска аз да си остана завинаги неговото малко момиченце, но ти знаеш, че не мога. Сигурно и ти някога си мечтала за такива неща, мамо. И ти си искала да се появи мъж, който да те притисне в прегръдките си, да ти обещае, че ще те обича вечно, и да разлюлее земята под краката ти само с едно докосване. Татко такъв ли беше?

— Баща ти...

— Той е толкова хубав, че се обзалагам... — тя ме прихвана през кръста и затанцува с мен из градината — ... обзалагам се, че си била луда по него.

Спрях да танцувам и седнах на алпинеума да си поема въздух. Виждаше ли Корин болката в очите ми? Луда по него? Да, бях луда, полудях от отчаяна надежда за любов. А какво получих вместо нея? Консумирането на брака ни, което трябваше да бъде нежно и вълшебно, си беше чисто изнасилване. Той се нахвърли отгоре ми,

нашепвайки името на майка си. Това беше моето посвещение в любовта. Никога не получих любовта на Малкълм.

Корин ме гледаше особено, а в сините ѝ очи се четяха очакване и страх.

— Мамо, обеща ми, че някой ще ме обича, че някой прекрасен млад мъж ще спечели сърцето ми. Обеща ми!

Изведнъж лицето ѝ се помрачи и тя се сгърчи в болезнен спазъм.

— Женствеността носи и болки наред с радостта, и всеки месец ще се убеждаваш в това. Знаеш ли, Корин, отношенията между мъжете и жените са по-сложни, отколкото можеш да си представиш. Те не са само цветя и дъги, въпреки че ни се иска да бъде така. Както винаги са ни предупреждавали поетите, любовта прилича повече на роза, която крие твърди и остри бодли под прелестния си цвят. Някои от нас едва забелязват бодлите, защото ароматът на цветето е толкова силен, но за други розата е малка, увяхва още преди да е разцъфтяла и тогава им остават само тръните, които като игли се забиват в сърцето.

— Но, мамо, болката вече отмина. Вярно, че ти знаеш всичко за живота и се опитваш да ме предпазиш. Но дълбоко в сърцето си чувствам нещо и съм убедена, че съм права. Знам, че аз ще бъда едно от онези щастливи момичета... искам да кажа, жени, които ще изживеят една изключителна, неповторима любов, чиста и буйна, любов за цял живот. И знам, че когато тя се появи, аз ще бъда готова и ще направя всичко, за да я запазя. Мамо, усещам, че между теб и татко нещата невинаги са наред. Но това не значи, че и с мен ще бъде същото, нали?

Знаех, че за нея ще бъде различно, както беше за Алисия и за предишната Корин. Толкова ѝ завиждах! И толкова мечтаех да изживее една наистина голяма любов!

— Нали, мамо? Нали с мен ще бъде по-различно?

Погледнах лицето ѝ — устата, подобна на розов лист, беше полуотворена в безмълвен въпрос.

— Разбира се, Корин, с теб ще бъде по-различно. Ти имаш онова, за което повечето жени могат само да мечтаят — красота, миловидност, невинност и любящо сърце.

Притиснах я към гърдите си, за да не види бликналите в очите ми сълзи. Толкова ми се искаше тя да е наистина моя. Но тя беше моя — обичта ми я беше направила моя. Най-после обичта ми беше

създаде нещо хубаво и бе наградена с най-красивото цвете в цяла Вирджиния.

— Хайде, скъпа, да се прибираме. Погрижи ли се за хигиената си?

— Разбира се, мамо. Госпожа Тедъринг ми даде всичко необходимо, а и нали знаеш — момичетата в училище говорят само за това. Толкова се радвам, че ми се случи навреме — тъкмо преди да се върна в училище. Може да съм излязла момиче, но сега се връщам жена!

Корин преливаше от щастие и двете се качвахме по стъпалата към къщата, когато по алеята, с рев се зададе Мал, яхнал лъскав черен мотоциклет. И двете го зяпнахме с отворена уста. Малкълм все забраняваше на Мал да си вземе мотор. Тази забрана беше повод за яростни спорове между тях — Малкълм се мъчеше да застави Мал да мисли само за бизнеса, но на Мал му се живееше. Аз гледах да не се намесвам, защото тези машини ме плашеха и ми се струаха доста опасни, но Мал много искаше мотоциклет, а и вече имаше право да се разпорежда със сумата под попечителство, която Малкълм бе прехвърлил на двамата ни сина по мое настояване още при раждането на Корин. И ето, Мал просто си беше купил мотоциклет. Усмихнах се, защото се зарадвах, че Малкълм не бе успял да пречупи духа на сина ми, както беше пречупил моя. О, колко се гордеех със сина си Мал — толкова хубав и умен, пък и толкова весел. Радвах се, че не е отстъпил пред баща си. Изглеждаше страхотно и щом видя брат си на мотор, Корин заподскача от вълнение.

— Ей, Корин, искаш ли да те повозя?

Той форсира мотора. Младото му силно тяло едва обуздаваше голямата машина. Беше обул кожени ботуши с метални токове, а на врата си носеше бяло копринено шалче, каквито са носили пилотите по време на войната.

— О, мамо, може ли?

— Корин, ти си млада дама. Твърде опасно е. Забранявам ти...

— Мамо — обади се Мал, — ще я кача само за едно кръгче по алеята. Не бъди толкова старомодна.

— Може ли? О, мамо, моля те!

— Смяташ ли, че подобава на една дама да се държи така?

— Братът на Луси Маккарти си има мотор и понякога я кара до училище, а семейство Маккарти са богати и уважавани, дори татко казва така, и...

Мал пак форсира мотора. Ревът се разнесе из парка. Не исках Малкълм да се покаже да види какво става.

— Мамо — провикна се Мал, — само по алеята ще я повозя. Ще я оставя до вратата и тя ще се върне пеш. Освен това ако не й позволиш, ще кача теб.

Двете ми деца се разсмяха, а аз се уплаших и казах:

— Добре, но само по алеята.

— О, благодаря ти, мамо — изписка развълнувано Корин и се качи на мотора, като хвана здраво Мал през кръста.

— Карай внимателно — провикнах се след тях, но шумният мотор вече бе потеглил.

Докато ги гледах как изчезват зад хълма, усетих студено присъствие зад гърба си.

— Какво беше това? — попита Малкълм с леден, сърдит глас. Обърнах се и го погледнах. Едва сдържаше гнева си и само пламналото му лице, широко отворените му очи и свитите в юмрук ръце го издаваха. Приличаше на прегрята пещ, готова да гръмне всеки миг.

— Добре ли видяха очите ми? — попита той.

— Откъде да знам? — изрепчих му се аз и седнах в люлеещия се стол на верандата. Той беше направо бесен и това ме изкуши да се обадя отново.

— Какво мислиш, че си видял?

— Видях — прогърмя той — как една малоумна жена на средна възраст позволява на скъпоценната си млада дъщеря да се вози на мотоциклет с откачения си брат. Ти сглупи, като ме изнуди да прехвърля парите на двете момчета. Та те са само на осемнайсет години! Виждаш ли каква икономическа отговорност и прозорливост имат? И на този нехранимайко аз ще оставя ръководството на империя от милиарди долари! Предупреждавах те: нека аз да управлявам парите, нека контролирам разходите им, но, не, ти трябваше да... да ме изнудиш да им прехвърля по едно малко състояние, което да пропилят. И той точно това прави — пилее го. Искам... не, настоявам да го накараш да продаде това... това нещо веднага и да се опита да възстанови по-голямата част от разходите.

— Не виждам как мога да го направя — отвърнах спокойно. Знаех, че колкото по-тихо и кротко говоря, толкова повече го вбесявам.

— Какво? Как така не можеш!

— Това са си негови пари и той може да прави с тях каквото пожелае. Няма да иска позволение от мен всеки път, щом реши да харчи. Това би отнело независимостта му, а тя е изключително важна в този етап от живота му. На неговите години и ти си бил независим.

— Да, но имах повече разум! — озъби ми се той. — Всичко това ти се вижда забавно, нали? С извратената си мисъл смяташ, че това е начинът да ми отмъстиш, нали?

— Не, разбира се — отговорих аз, макар в думите му да имаше известна доза истина.

— Това ще тежи на твоята съвест — размаха заплашително пръст той. — Накрая ще съжаляваш, че не си ме послушала — завърши той с онази увереност, която мразех от дън душа. Обърна ми гръб и за известно време остана така. Аз нищо не казах. Той пак се обърна към мен. Разбрах, че е искал да се овладее, преди да продължи.

— И сега ти очакваш от мен да пратя най-големия си син обратно в Йейл, яхнал тоя проклет мотоциклет. Ти подкопаваш авторитета ми, Оливия. Знаеш какви планове имам за Мал. Не мога да му позволя да си тръгне оттук като пълна отрепка с тази модерна измишльотина. А Джоел, виж в какво си го превърнала — изнежен музикант, въпреки че те предупредих. Ще стане напълно неспособен да се оправя в живота.

— Алисия наистина смяташе, че той има голяма дарба — припомних му аз. — Наричаше го музикален гений, и той е точно това, но ти, разбира се, не знаеш, че гении има и в други области, освен в правенето на пари.

Устните му се сгърчиха в жестока гримаса. Очите му горяха като разжарени въглени, озарени от бушуващия в гърдите му огън. Когато стисна зъби, вените на слепоочията му изскочиха. Преглътна и тръгна към мен изпъчен, с вдигнати рамене.

— Ти използваш синовете ми, за да ме наказваш. Не отричай! Размахваш ги като камшик над голия ми гръб и изпитваш ужасно удоволствие от всеки удар. Но внимавай, защото отмъщението ти ще се обърне срещу теб.

— Не се мъчи да прехвърляш вината върху мен — отвърнах. Той вече не можеше да ме уплаши. — Никога не съм учила момчетата да

ти се противопоставят. Те са такива заради теб, защото ти никога не си прекарвал достатъчно време с тях, за да им дадеш пример. Колко пъти съм те молила да им обръщаш повече внимание, да се държиш като истински баща! Но не — ти наказваше синовете си с безразличие, защото самият ти никога не си бил близък със собствения си баща. Сега жънеш плодовете на своето дело. Ти пося семената, а не аз. И ако реколтата не ти харесва, вината не е моя.

— Може и да съм се отчуждил от синовете си — избухна той, — но още имам дъщеря си. Тя е моя, Оливия, моя! Чуваш ли? И аз не ѝ разрешавам да се вози на тези опасни мотоциклети като някаква малолетна уличница. Няма да допусна да я настроиш срещу мен.

— Ето я, Малкълм, идва. Не ѝ разваляй настроението с глупавия си яд.

Корин тичаше по дългата алея и ни махаше. Беше доста далеч и аз си помислих, че буйните ѝ ръкомахалия се дължат на преживяното вълнение. Слънцето се скри зад тъмен облак и вече виждах само белите, подобни на малки гълъбчета ръце, които ми махаха, и сините като сапфири очи, които искряха на фона на бледото ѝ лице. О, само ако знаех! Само ако знаех какво са видели току-що тези красиви сини очи!

— Мамо! Татко! Мамо! Татко!

Затичах се към нея. Изведнъж разбрах, че нещо се е случило.

— Малкълм! — изкрещях. — Малкълм, ела веднага!

Корин изведнъж се вцепени и, хлипайки, падна на колене.

— Корин! — извика Малкълм. — Миличка, какво има? Нарани ли се? О, Боже!

— О, татко, Мал. Той... Мал... о, Господи!

— Ти добре ли си, съкровище? — простена Малкълм и я прегърна.

— Какво е станало с Мал? Какво е станало със сина ми? — изплаках аз.

— Той... ние... о, Боже, мамичко, той ми каза да слеза и после... после той... караше толкова бързо... о, мамо!

— Къде е синът ми?

— Моторът само изрева, мамо. Всичко стана страшно бързо. Мал се засили по надолнището и тогава...

— Да? — не познах собствения си глас. Звучеше като животински рев.

— И после моторът все едно полетя, и видях как изчезва зад ръба на скалата и... о, Боже мили... и тогава чух ужасна експлозия и се вдигна голям облак дим и аз хукнах да повикам татко.

Аз се затичах надолу по алеята и после по пътя.

— Мал, синко! Мал!

Видях големия черен облак. В подножието на скалата огънят пламтеше като слънце. Понечих да изтичам към него, да скоча, в пламъците, но силната ръка на Малкълм ме спря.

— Стига, Оливия, вече не можеш да му помогнеш — гласът му беше студен и остър. Забих нокти в ръцете му и се задърпах като полудяла. Трябваше да отида при Мал.

— Моят син е там долу! — изкрещях. — Трябва да го спася!

Малкълм ме разтърси и се загледа в черния пушек, който се извиваше над дола. После вдигна очи към навъсеното небе. Пусна ме на земята и посегна да прегърне Корин — тя хлипаше неутешимо. Облакът оцвети небето в черно, и не само него, а и всичките дни до края на живота ми. Мал. Първият ми син. Първата ми обич. Мал, Искаше ми се да разровя пръстта, да разкъсам цялата земя на парченца. Малкълм и Корин ме гледаха — мъката ми беше твърде голяма и те не можеха да я понесат.

— Трябва да отида при него — промълвих аз и се изправих, но Корин ме прегърна през кръста. Малкълм впи в мен сините си очи, които сякаш покриха сърцето ми с лед, и каза:

— Твърде късно е, Оливия. Остави сина си. Той е мъртъв.

— Бог дава и Бог отнема.

В деня на погребението на Мал сякаш целият свят скърбеше с нас. Небето беше тъмно и дъждовно. Бяха дошли много хора — приятели на Мал, Джоел и Корин, делови партньори и познати на Малкълм. От моя страна имаше само един — Джон Амос, последният ми жив роднина, който беше взел влака от Кънектикът веднага щом получил телеграмата ми. През последните години бяхме поддържали връзка с писма и аз бях станала свидетел на израстването на младия Джон Амос като божи служител, „дребен проповедник“, както

казвахме ние на свещениците без паство. Този ден той имаше паство, защото на него поверихме заупокойната служба за скъпия ми Мал.

Думите на Джон Амос не можаха да заглушат безгласния писък, който ехтеше в душата ми през последните дни.

— Обичният ни Мал отиде в един по-добър свят. Неговият Отец го призова в царството си в разцвета на младостта му, и неговата чиста душа ще остане там вечно. Бог го прибра при себе си.

Малкълм ме погледна и студените му сини очи се помъчиха да проникнат през черния ми воал. Стояхме до гроба с Джоел и Корин между нас. Джоел стискаше здраво моята ръка, а Корин — тази на баща си. През двата безкрайни дни след ужасната катастрофа Малкълм не ми проговори, но по очите му разбрах, че се опитва да обвини мен за смъртта на Мал. Безмълвно ми показваше, че ако не бях нарушила заповедите му, този мотоциклет нямаше да бъде купен и скъпият ми син щеше да е още жив. Толкова нечестно беше да ми отнемат Мал! Исках да си отрежа косите, ръцете, краката, молах се Господ да вземе мен, но да върне Мал. Целият свят се беше объркал и аз обвинявах себе си за всичко. Нима Малкълм беше толкова всемоушник, че и Бог му помагаше да накаже онези, които го предизвикват? Бях се усамотила в стаята си. Корин и Джоел идваха от време на време и се мъчеха да ме утешат, но и самите те страдаха дълбоко. А как можех аз да ги успокоя? Мал беше мъртъв. Мал мъртъв? Моят любимец мъртъв? В мислите си го виждах пак, застанал в детската стая, вдигнал към мен сериозния си изпитателен поглед.

— Татко ще ни води ли на разходка с колата? Нали обеща.

— Не знам, Мал. Той обещава, а после забравя.

— Тогава защо не си записва? — Още от малък разсъждаваше много логично. А сега беше мъртъв.

Закапаха първите дъждовни капки, а тътенът на гръмотевиците проехтя точно когато спуснаха скъпия ми Мал в гроба и един по един Малкълм, аз, Джоел и Корин взехме по шепа пръст и я хвърлихме върху ковчегата му. Воалът скриваше сълзите ми, но бях толкова отпаднала, че едва пристъпвах. Толкова исках и аз да скоча в гроба с него, да бъде покрита с пръст и откъсната от света. Но трябваше да продължа, да бъда силна, както Джон Амос ми каза, заради Корин и Джоел. Малкълм се отдръпна дори от Корин и тя се чувстваше смутена

и объркана. И двамата се чудеха дали обичта му не е умряла заедно с Мал.

Джоел беше най-съкрушен. Той не каза почти нищо, но през цялото време стоя до мен и попиваше всяка моя дума и жест, сякаш се надяваше, че аз мога да променя нещата и да върна брат му. Те си бяха много близки, въпреки разликата в годините и темперамента. Знаех, че Джоел се осланя изцяло на Мал и много го уважава. Мал беше буферът между него и баща му, от когото Джоел още се боеше. Ясно се виждаше — той не му каза нито дума и не се опита да го утеши.

Корин не беше на себе си от скръб, обвиняваше се също като мен и искаше да върне времето назад, за да спаси Мал. Именно Джон Амос, а не Малкълм, се помъчи да я утеши, да прогони чувството ѝ за вина и да разсее скръбта ѝ. От всички Фоксуъртови само Малкълм остана непоклатим, горд и сам в мъката си.

На другия ден Малкълм се върна на работа. Джон Амос остана, четеше ни Библията, държеше ръцете на Корин, когато тя плачеше, галеше я и се държеше с нея като любящ баща, какъвто Малкълм беше досега. Джон Амос беше станал висок и слаб, а тъмната му коса беше пооредяла. Това преждевременно оплешивяване му придаваше достолепен и зрял вид. Лицето му беше досущ като на свещеник — строго и бледо, с кафяви очи и стиснати устни, които бяха толкова прави, че приличаха на изрисувани. Изглеждаше по-стар от своите трийсет и една години и много по-мъдър.

Той знаеше от писмата ми колко държа на момчетата и имаше представа от отношенията между мен и Корин, както и между нея и баща ѝ. Беше наясно и с чувствата ми към Малкълм.

Разбираше ме истински — нещо, което става само при кръвно родство. Знаеше, че се обвинявам за случилото се, че и Малкълм ме обвинява, и не смяташе да ме остави да нося кръста си сама.

— Оливия — започна той, а топлият му кротък глас успокои душата ми като вълшебен лек, — бог е този, който ни призовава, той раздава справедливост. Той прибра сина, когото Малкълм не можеше да оцени; може би това е предупреждение към Малкълм, за да го накара да обича онова, което има, а не да властва над него. Ти виждаш къде свършва неговата сила. Не се упреквай, Оливия. Предначертанията на бога често са неразбираеми, но винаги са справедливи.

Малкълм не харесваше Джон Амос, но това нямаше значение. Всъщност неприязънта на Малкълм само засили убеждението ми, че Джон Амос е ценен и важен за мен. Затова, когато след погребението той пое всичко в свои ръце — помогна ми с прислугата, приготви дома за пристигането на опечалените, утешаваше цялото семейство — аз реших, че искам да остане при нас във Фоксуърт Хол. Корин вече трябваше да се върне в училище. Знаех, че би се радвала да напусне тази мрачна, потънала в печал къща. Обичаше Мал както всяко младо момиче обича брат си, но сянката на смъртта се отдръпва по-бързо от човек, пълен с живот, любов и надежди като нея. В деня, когато изпратихме Корин, аз предложих на Джон Амос да остане. Той беше искрено поласкан. Настоящата му работа и без това не го удовлетворявала. Повиках го в салона.

— Бих искала да останеш във Фоксуърт Хол и да ми бъдеш нещо като помощник, формално ще бъдеш наш иконом, но ти и аз ще знаем, че за мен си много повече.

Дълбоката скръб ме обезсилваше. Не можех да понеса мисълта да живея тук сама с Малкълм. Не можех повече да се боря ден след ден с него и с грандоманските му планове. Имах нужда, от съюзник, някой, който да ми дава сила, да ми помага, да застава на моя страна. Трябваше ми Джон Амос. А и той беше Божи служител, вярващ, богобоязлив човек, който би отклонил и осуетил пагубните планове на Малкълм. Нямаше да му позволя да тласне към смъртта и другия ми син, нито пък щях да допусна да се разпорежда с живота на Корин, както беше намислил.

— Моля те, Джон Амос, остани! Ти ми носиш такава утеха. Чувствам те наистина близък — единствения близък, когото имам. Нуждая се от опората на твоята силна християнска вяра.

Джон кимна замислено.

— Винаги съм ти се възхищавал, Оливия. Уважавал съм твоята целеустременост и непоколебимост, и най-вече вярата ти в бога и неговата промисъл. Дори сега, в скръбта си, ти не обвиняваш Бог, че е безмилостен. Ти си пример за подражание. Повече жени трябва да се стараят да бъдат като теб — завърши той и кимна, сякаш току-що беше направил важно заключение.

Разбрах защо Малкълм не го харесваше. И Джон Амос като него съобщаваше мислите си като неоспорими факти, но Малкълм правеше

заклученията си, воден от безочлива самоувереност, а Джон Амос — от вяра в бога.

— Благодаря ти, Джон. Но противно на това, което мислиш за мен, аз си имам и своите слабости. Ще ми трябва човек, който да стои до мен и да ми помага.

— Разбирам те и смятам, че целта ти е много благородна. Преди доста време разбрах, че призванието ми е път, по който мнозина са се побояли да тръгнат. Но Бог намира начин да подкрепи своите воители — завърши той с усмивка.

— Мисля, че днес ти видя част от онова, което съм ти разказвала в писмата си. Сигурно разбираш защо понякога тук се чувствам самотна.

— Да. Не само разбиране можеш да очакваш от мен. Аз мога да ти предложа съчувствие и всеотдайност.

Кафявите му очи, лишени от блясък и топлина, се спряха на мен. Той пристъпи напред и каза:

— Оливия, заклевам се, че докато съм тук, до теб, ти никога няма да се чувстваш самотна.

Аз се усмихнах и му протегнах ръка. Той я взе и ръкостискането ни стана договор между мен и всемогъщия Бог. От години нищо не ми беше вдъхвало толкова увереност.

Когато съобщих новината на Малкълм, той реагира по обичайния си начин. Бе се оттеглил в библиотеката. Покровът на мълчанието обгърна Фоксуърт Хол като тежък влажен въздух, предхождащ летен дъжд. Лампите едва мъждукаха, а по покритото с облаци небе не се виждаше нито една звезда. Сърдитият вятър дращеше по прозорците. Напомняше ми за зъбите на свиреп звяр.

Малкълм беше отвърнал лице от вратата, склучил ръце зад гърба си, и гледаше към книгите на горната полица. Не се обърна при влизането ми, макар че със сигурност беше чул стъпките ми. Изчаках малко, после казах:

— Реших да наема братовчед си Джон Амос за наш иконом.

Малкълм извърна злоещото си лице към мен — мъка и гняв изкривяваха чертите му. Никога не бях виждала устните му толкова сгърчени, нито очите — толкова студени.

— Какъв иконом? Нали имаме прислужник — начинът, по който говореше, превръщаше и най-обикновената дума в ругатня.

— Да, но той е едновременно и шофьор. Не върви да правим такива смешни икономии, недостойно е за хора с нашето положение.

— В такъв момент ти мислиш за прислуга? — той беше смаян и обиден.

— Ти да не би днес да не отиде на работа, да не би да не си говорил по служба, да не би да не си давал нареждания на подчинените си? Може би си мислил само за Мал? — разярих се аз. Той поклати глава, но не за да отрича казаното от мен, а за да придаде драматизъм на отвращението си.

— Не ми харесва този човек. Струва ми се, че ще се окаже похитър, отколкото изглежда.

— Въпреки това вече го наех. Стопанисването на къщата винаги е било и ще бъде моя грижа. Необходим ни е прислужник, който да изпълнява само задълженията на иконом, а Джон Амос е подготвен да се справи с такава отговорност. Той е почтен, религиозен човек, който разбира нуждите на хора с нашето обществено положение. Съгласен е да заеме поста и започва работа още утре.

— Той ще бъде твой иконом, а не мой — отговори ми Малкълм предизвикателно.

— Както искаш. След време ще започнеш да го цениш, сигурна съм — казах аз спокойно.

Той ми обърна гръб и отново се загледа в книгите.

— Джоел заминава утре сутрин — съобщих му аз. Той не се обърна.

— Правилно! По-добре да се върне в училище и да се занимава с уроците си, отколкото да виси тук с тази скръбна физиономия. Само допринася за унието в къщата — и махна с ръка, сякаш да ме отпъди. Изправих гръб.

— Той не се връща в училище.

Думите ми сепнаха Малкълм и той рязко се обърна.

— Какво? Как така не се връща в училище? Какво искаш да кажеш? Къде отива?

— Още преди смъртта на Мал се е явил на прослушване в един оркестър и всички останали изумени от дарбата му. Предложили му работа. Сега заминава на турне в Европа. Тръгва направо за Швейцария.

Малкълм се вбеси.

— Турне! Оркестър! Швейцария! — развика се той. — Един Фоксуърт — професионален музикант, който изкарва ратайски надници и пътува със сбирщина от безгръбначни... лигави типове, така наречените „хора на изкуството“... Да не съм чул за такова нещо! Да не съм чул, ясно ли ти е!

— И все пак, той иска точно това — отвърнах спокойно, защото това разпалваше още повече яда му. — Нямам намерение да го подтиквам към крайности, за да доказва, че ще живее собствения си живот, а не този, който ти си му отредил.

Малкълм присви очи и замълча. Когато проговори, преливаше от жлъч и омраза.

— Предай му, че ако напусне тази къща, за да се посвети на подобно занимание, никога повече няма да го приема обратно.

— Разбирам прекрасно, татко.

Двамата се обърнахме и видяхме Джоел, застанал на вратата на библиотеката. Държеше по един куфар във всяка ръка. Не знаех, че възнамерява да потегли още същата вечер.

— Тъкмо слизах, за да ти кажа същото — продължи той.

— Преди малко говорех съвсем сериозно — каза Малкълм и размаха пръст към него. — Ако зарежеш образованието си, за да се развяваш из Европа, ще те изключат от завещанието си.

Джоел и Малкълм се изгледаха продължително. Все едно баща и син за пръв път се виждаха, проумявайки истинската си същност. Нищо чудно Джоел да е изпитвал страх, но нито нежното му лице, нито кротките му сини очи го показваха. Приличаше на мъченик, който прощава на злия и жесток тиранин, осъдил го на смърт. По устните му пробяга усмивка и без следа от гняв в гласа той каза:

— Ти никога не си ме разбирал, татко — нито мен, нито Мал. Ти боготвориш всемогъщите долари, а това ни беше чуждо и на двамата.

— Защото никога не сте страдали от лишения — озъби се Малкълм. — Ако беше беден, сега нямаше да ме гледаш толкова нахално и предизвикателно.

— Може би — отвърна Джоел. — Но аз не съм беден, аз съм такъв, какъвто съм.

Той погледна към мен.

— Довиждане, мамо. Много ще ми липсваш. Ела да ме изпратиш до вратата, моля те. Навън ме чака кола.

— И ти ще позволиш това? — попита ме Малкълм.

Погледнах Джоел със завист. Все едно аз си тръгнах, аз бягах, бягах от тъгата и мъчението, от студените сенки, населяващи Фоксуърт Хол.

— Щом той иска така — отвърнах тихо, загледана в него. — Вече е достатъчно голям, за да решава сам.

— Цялото това безумие е твое дело — размаха пръст в лицето ми Малкълм. — То само ще добави нова тежест към бремето на твоята вина.

— Какво? — пристъпих към него, пламнала от възмущение. — Ти се опитваш да прехвърлиш вината върху мен? Ти, който доведе греха в този дом и го покани като скъп гост? Ти яде с него, ходи с него и спа с него! Ти предизвика божия гняв срещу дома на Фоксуъртови, а не аз. Ако има някой, който да носи вина за всичко, това си ти! — отвърнах му аз и го посочих с пръст.

Той погледна Джоел и се обърна. Аз се доближих до сина си и двамата тръгнахме към входната врата под ръка. Джон Амос беше свалил багажа на Джоел до колата.

— Съжалявам, че те напускам в момент на такава мъка, но ме е страх, че ако не тръгна сега, никога не ще го направя. Мал би искал да замина. Сякаш е пред очите ми, стои до пианото, усмихва ми се и ме насърчава — каза Джоел и се засмя умислено.

— Да, предполагам, че би искал — отвърнах. Представих си Мал и това изпълни сърцето ми с остра болка. От нея се роди малкото сиво птиче на тревогата, което лудо се заблъска в клетката на ребрата ми, но аз скрих опасенията си от Джоел.

— Много ще ми липсваш, Джоел — казах и хванах ръцете му. — Ти си единственият ми син, моят обичен Джоел, и сега имам само теб. Върви и Бог да те пази.

— Благодаря ти, мамо.

Той се наведе и ме целуна по бузата. Задържах го в прегръдката си, после го пуснах и той изтича до колата. Махна ми за последно и се скри от погледа ми.

Двамата с Джон Амос се загледахме в отдалечаващата се кола.

ТРЕТА ЧАСТ

СЕНКИ И СВЕТЛИНИ

Тъгувах. Тъгувах за загубата на скъпия ми Мал, за светлото и щастливо лято, когато и трите ми деца бяха с мен, весели и силни — това нямаше никога да се повтори. Единственият светъл лъч през тази мрачна зима бяха редките писма от Корин, която сякаш не можеше да се възстанови след смъртта на Мал, и някое и друго писмо от Джоел. Джоел, някогашното слабичко и страхливо момче, което най-последно бе успяло да се противопостави на баща си, беше открил себе си в Европа. „Сеньор Джоел Фоксуърт“, пишеше в италианския вестник, който ми изпрати. „Блестящият млад пианист, мосю Фоксуърт, казваха френските вестници, е талант, чието развитие тепърва ще следим“, В сърцето ми отново се обади гордостта, за която Джон Амос ме предупреждаваше: „Гордостта винаги идва преди падението, Оливия, помни божието слово и нека то те води.“ Аз обаче не се гордеех със себе си, а с моя син — единствения, когото бог ми бе оставил.

Обичах да размахвам топлите отзиви за таланта на Джоел под носа на Малкълм.

— Ти си мислеше, че синът ти е пълен неудачник, Малкълм — подигравах го аз. — Виж сега как светът се прекланя пред него!

Един ден, първия пролетен ден, когато и аз заедно с целия свят се събуждах за нов живот, пристигна телеграма. Телеграмите никога не ми бяха носили добри новини, затова седях и гледах разтреперана жълтия плик, без да смея да го отворя. Неволно прошепнах: „Джоел“, защото вече знаех какво ще намеря вътре, още преди да съм го отворила.

„Хер Малкълм Фоксуърт стоп С дълбоко съжаление Ви съобщавам, че Вашият син Джоел беше затрупан от лавина стоп Не можахме да открием тялото му, нито тези на петимата му спътници стоп Позволете да Ви изкажа най-искрени съболезнования.“

Смачках телеграмата в ръка и се загледах през прозореца. Не заплаках, не простенах — за този син, втория ми, не бяха останали сълзи за проливане. Те се бяха свършили по Мал и сега сърцето ми беше сухо и пусто. Скърбях, както скърби пустинята; онази пустиня, която не дава живот на нищо, в която само пясъкът се вие и задушава всяка живинка. Моят свят отново беше станал изцяло и непоправимо сив.

Малкълм също се държа странно. Най-напред отказа да повярва, че Джоел е мъртъв. Показах му смачканата телеграма веднага щом се върна. Не казах нищо. Само му я подадох да я прочете още на вратата.

— Какво пък е това? — каза той. — Затрупан от лавина?

Върна ми телеграмата, сякаш отхвърляше делово предложение, и се запъти към библиотеката да работи.

Но когато дойдоха официалните документи и полицейският доклад, нито той, нито аз можехме да се зальгваме повече. Тогава се разплаках; сърцето ми се късаше. Тогава открих кладенеца на сълзите си, скрит под изсъхналата ми душа. Спомените ме завладяха и из цялата голяма къща виждах само Джоел и Мал — седяха заедно, разхождаха се заедно, играеха и се хранеха заедно. Понякога сянка падаше край мен и ми се струваше, че различавам лицата им в мрака. Тайничко ходех в детската стая и почти виждах как тримата — Кристофър, Мал и Джоел седят вътре. Мал се държеше като техен наставник, а Джоел и Кристофър го гледаха съсредоточено. Взимах старите им играчки, притисках ги към гърдите си и плачех неудържимо.

Малкълм се усамоти в библиотеката. Аз не бях в състояние да се погрижа сама за погребалната церемония и ако не беше Джон Амос, моят обичен втори син, нежният ми Джоел, нямаше да бъде изпратен както подобава в Божия дом. Джон Амос ми беше такава подкрепа — дори отиде до пансиона на Корин, за да ѝ съобщи лично ужасната новина и да я доведе у дома. За църковната служба Корин и аз облякохме същите черни рокли, с които бяхме и на погребението на Мал, и се понесохме като два призрака надолу по витото стълбище към ротондата. Пред вратата ни чакаше наетата от Джон Амос кола с черни перденца. Самият той стоеше търпеливо до нея.

— Опасявам се, че Малкълм няма да дойде на службата — съобщи той. — Помоли ме аз да ви придружа.

Повдигнах воала си и се огледах. Прислужниците, облечени в черно, чакаха, готови да отидат на службата и да оплачат хубавото малко момче, което беше израсло пред очите им. Но бащата на това момче го нямаше. Нахълтах в библиотеката. Той седеше зад бюрото си, с гръб към вратата. Беше завъртял стола си и гледаше през прозореца.

Небето сивееше, а времето беше доста хладно за март. Беше ден без надежда за слънце — също като живота ми.

— Как смееш да загърбиш погребението на сина си! — изкрещях аз. Той нито помръдна, нито показа, че забелязва присъствието ми. Внезапно се уплаших за него. Нима изпитвах съжаление? Съжаление към мъжа, който се опита да прекърши духа на синовете си? Съжаление към Малкълм Фоксуърт? Изглеждаше толкова дребен и нищожен сред притежанията си, заобиколен от ловните си трофеи, счетоводните си книги, драгоценните си произведения на изкуството и духовете на всички жени, които беше съблазнил в този кабинет. Наведох се над него и леко го докоснах.

— Малкълм — прошепнах, — това е погребението на нашия син, на твоя син. Как може да не дойдеш?

Той вдигна бавно ръка, после я отпусна върху стола.

— Не бива — промълви. Гласът му прозвуча странно, като далечно празно ехо. — Погребение без мъртвец. Какво погребваме?

— Това е служба в негова памет, за упокой на душата му, Малкълм — отвърнах. Но той не се обърна, само поклати глава.

— А ако го открият жив и здрав след тази церемония? Не бих преживял такава подигравка. Няма да участвам в това — заяви вяло, а лицето му остана безизразно.

— Но ти видя полицейския доклад. Прочете всичко. Това беше официален документ — опитах се да го вразумя аз. Какъв смисъл имаше да си затваряме очите за действителността? И защо точно Малкълм се опитваше да го направи?

Мисля, че той се мъчеше да отложи жестоката реалност и болезненото чувство за вина. Сигурно си мислеше, че ако дойде на погребението, вече няма да може да си затвори очите за истината.

— Върви — каза. — Остави ме на мира.

— Малкълм, ако ти...

Той се извърна в стола си — очите му бяха зачервени, а лицето — посърнало от болка. Не приличаше на себе си. Отстъпих назад.

Сякаш бе обладан от някое създание на мрака, може би дори от самия дявол.

— Върви! — заповяда ми той. — Остави ме на мира!

После отново ми обърна гръб. За миг останах загледана в него, после си тръгнах и го оставих в сенките, сам със собствените си мисли.

Повечето хора, които бяха на погребението на Мал, дойдоха и на службата за Джоел. Никой не дойде направо при мен да ме пита къде е Малкълм, но чух как хората шепнешком разпитват Джон Амос. Корин стоеше до мен, но без опората на Малкълм се чувстваше самотна и изоставена.

Малкълм стоя затворен в библиотеката дни наред и противно на логиката, допускаше само Джон Амос да му носи по нещо за ядене и пиене. Влезех ли да говоря с него, неизменно го намирах седнал в сенките, вперил очи през прозореца. Едвам ми отговаряше. По-късно Джон Амос ми каза, че Малкълм изживявал религиозно преображение.

Една вечер към края на седмицата аз и Джон седяхме сами на масата. Корин нямаше апетит. Беше отишла да поговори с Малкълм, надявайки се да го разведри и да пропъди мрачните облаци, надвиснали над всички във Фоксуърт Хол. Тя много обичаше брат си, но беше млада, светът беше пред нея и тя искаше отново да живее.

Внезапно изхвърча от кабинета на Малкълм и обяви:

— Безнадеждно е. Татко не спира да тъгува! Никой не спира! Аз също обичам Джоел и Мал, но искам да живея, да мога пак да се усмихвам и да се смея! Трябва!

Джон четеше един пасаж от псалмите. Често седяхме двамата и четяхме откъси от Библията. Обсъждахме Светото писание и той намираще начин да го свърже с живота ни.

— Мамо — проплака Корин, — грешно ли е, че искам пак да живея и да бъда щастлива? Грешно ли е да искам пак да ходя на приеми, да обличам хубави дрехи и да се виждам с приятелите си?

Джон Амос вдигна очи от Библията, но не спря да чете. Корин нетърпеливо го изчака да свърши пасажа.

— Не мога да накарам татко да говори с мен. Дори не се показва на вратата.

Тя обърна очи от мен към Джон Амос, който остави Библията в скута си и се облегна назад. Понякога, когато я погледнеше, той ми

заприличваше на бижутер, който оценява скъпоценен камък и го обръща на всички страни, за да види как пречупва светлината.

— В момента баща ти мисли за много важни неща — обясни й той. — Не бива да го безпокоиш.

— Но колко време ще продължи това? Той не се храни с нас, не спи в стаята си, а сега не иска и да говори с мен — възмути се тя.

— Точно ти би трябвало да му съчувстваш — казах й аз и си придадох строг вид — и да разбираш какво преживява.

— Разбирам. Затова искам да излезе, но той дори не идва да ми отвори, когато чукам на вратата и го викам. Не мога да понеса тази... тази ужасна скръб.

— В този особено тъжен момент — започна Джон Амос, — не трябва да мислим за собствените си несгоди. Това е проява на егоизъм. Трябва да мислиш за изгубения си брат — добави той тихо, но твърдо.

— Толкова много мислих за него. Но той е мъртъв. Не мога да го върна! — извика тя, а очите й се разшириха от потисканото напрежение.

— Можеш да се молиш за него — посъветва я Джон. Виждах, че кроткият му глас само увеличава раздразнението й.

— Но аз го направих! Колко още трябва да се моля?

— Ще се молиш, докато престанеш да мислиш най-напред за себе си и почнеш да мислиш за него. Не се учудвам, че си такава. Баща ти те е разглезил и те е превърнал в егоистка — казах й аз. Тя се нацупи. Знаех колко безсилна се чувства. Корин не понасяше да й отказват, а сега всеки й отказваше всичко.

— Присъедини се към нашата молитва — покани я Джон и посочи празния стол.

— Връщам се при татко и ще се опитам да го накарам да говори с мен — каза тя и забързано си тръгна.

— Корин! — извиках аз.

— Няма нищо. Остави я да си отиде. После ще поговоря с нея — успокои ме Джон и се върна към Библията.

Останах с него — молих се, четох и чаках. Осветлението беше слабо, навсякъде горяха траурни свещи, Фоксуърт Хол се беше превърнал в гроб. И най-леката стъпка отекваше в обгърналата го тишина. Унинието се спотайваше наоколо и придаваше сивота на всичко, висеше от клоните на дърветата и обвиваше света в паяжина от

скръб. Дъждът валя на пресекулки дни наред. Капките тропаха по прозорците и покрива и монотонният им ритъм придаваше болезнена острота на страданието ми.

В такива мигове Джон Амос ми даваше утеха. Той обикаляше наоколо с бледо и изпито лице, облечен в черно, а движенията му бяха леки и спокойни като на монах. Даваше заповеди на прислугата само с жест или поглед. В негово присъствие всички говореха тихо от страх да не нарушат тържествената му сериозност. Той сякаш се плъзгаше от стая в стая, носеше се безшумно из целия дом и понякога като че ли просто се материализираше пред мен. Дори прислужниците, които ми сервираха, се стараеха да не нарушават мълчанието и с ъгълчето на окото си следяха лицето му за признаци на неодобрение.

Една вечер, след като се бях нахранила, Джон ми донесе кафето. Сложи чашката с чинийката на масата, сякаш бяха безтегловни, и отстъпи назад. Погледнах към другия край на дългата маса и се замислих за Малкълм — той все още отказваше да излезе от кабинета си.

— Какво си мисли той — да не излезе никога повече ли? — попитах аз. Вече усещах колко нетърпелива става Корин.

— Той страда като Йов — отвърна Джон Амос гръмогласно. Прозвуча като старозаветен пророк, който предсказва съдбата на Малкълм. Не ме погледна, докато говореше. Все едно проповядваше пред многобройно и всеотдайно паство.

— Сега, когато се запита защо бог го е изоставил, той вече знае отговора. Бог е прибрал двамата му синове, отнел му е мъжкото потомство, продължението на рода Фоксуърт, което му е било скъпо както собственият му живот.

— Говори ли открито с него за това? — попитах аз, зарадвана от такава промяна у Малкълм. Винаги бях смятала, че характерът му е толкова монолитен, че и най-малката промяна го разтърсва из основи.

— Коленичихме един до друг на пода в библиотеката само преди час — отговори Джон. — Аз прочетох молитвите. Казах му, че когато разгневим бога, можем да се надяваме само на малка отсрочка на наказанието му. Знаейки за греховния му живот, аз му разказах за цар Давид, за прелъстяването на Вирсавия, за това как Давид обърна гръб на своя бог и как неговият гняв сполетял Давидовия дом. Малкълм разбра. Той вече не обвинява нито теб, нито момчетата за случилото се

— обвинява себе си и се мъчи да свикне с това бреме. Знае, че единственият начин да получи облекчение, е да се обърне към Исус, нашия Спасител — добави Джон и вдигна поглед към небето. — Да се помолим един за друг.

Двамата склонихме глави — аз бях седнала, а той застана прав край мен.

— Боже, помогни ни да разберем твоята воля и да се подкрепяме взаимно. Прости ни нашите слабости и нека трудностите укрепват нашата вяра.

— Амин — казах.

Обстановката в дома наистина се промени, когато Малкълм най-после излезе от изолацията, която сам си бе наложил. Беше по-различен. Изглеждаше по-слаб физически, беше състарен и много ми напомняше за Гарланд в годината, преди да умре. Главата му вече не беше гордо вдигната, нито пък походката му — самоуверена и надменна. Когато говореше с мен или с прислужниците, гласът му беше тих и погледът му често се отклоняваше встрани, сякаш ако срещне очите ни, ние ще прочетем вината му.

Лицето му така и не си възвърна здравия цвят, а сините му очи помътняха като гаснещи светлини. Той се носеше из Фоксуърт Хол като сянка, обгърнат в гробовна тъга, и прекарваше по-голямата част от деня в четене на Библията и в разговори с Джон Амос. Понякога тримата сядахме да четем заедно божие слово. Обикновено Джон четеше и ни обясняваше смисъла.

Чувствах, че бог ни е изпратил Джон Амос; неговите писма до мен, присъствието му на погребението на Мал, всичко това беше част от съдбата, която Бог беше отредил за Малкълм и мен.

Корин беше най-голямото предизвикателство за Джон. Тя имаше непокорен дух. Веднъж каза:

— Ако бог е добър, защо тогава ни кара да се отказваме от всички радости, които светът ни предлага?

— Кой казва, че бог е добър? — попита я Джон Амос.

Корин сви рамене и се разсмя.

— Смятам, че бог ни е създал, за да постигнем земното щастие — заяви тя и отметна глава. Понякога дори гъделичкаше Джон Амос под брадичката и го подканяше да се развесели с думите:

— Бог е казал: „Да бъде светлина.“

Забелязах, че всеки път, когато тя влезеше в стаята, той все я гледаше, говореше ѝ, разпитваше я. Обичаше я толкова всеотдайно, колкото и Малкълм. Носеше ѝ в стаята всичко, за което го помолеше. Но не след дълго тя се върна в училище и пак останахме без деца наоколо. Веднъж казах на Джон:

— Чудесно е, че си до нас точно когато имаме нужда от теб. Дори Малкълм вече смята така, за което съм много благодарна.

— За мен е радост да съм тук, Оливия.

През лятото Корин разцъфтя и се превърна в прекрасна млада жена. С всеки изминал ден заприличваше все повече на Алисия. Чертите на Фоксуъртови, които беше наследила, само допълваха изяществото на Алисия. Косата ѝ стана златиста като лятното слънце, очите ѝ добиха наситената синева на лятното небе, а лицето ѝ беше нежно като лятно облаче. Заприлича на творение на озарен свише художник. Корин знаеше колко е красива. Виждах как нараства самочувствието ѝ. Личеше по походката, по изправените рамене и вирнатата ѝ глава. Бе осъзнала и властта, която красотата ѝ дава. Виждах как гледа мъжете, как кокетно притваря очи и се смее, как се опитва да хване в клопката си дори Джон Амос. За нея беше много важно да привлича всички погледи още с влизането си в стаята.

Когато красотата на лятото разцъфтя навън, и в дома, и в сърцето ми започнаха да се прокрадват оптимизъм и надежда. Преоткритата ни вяра в бога установи между Малкълм и мен по-близки и сърдечни отношения. Свързваха ни упованието и отдаването на бога.

А когато пристигна писмото на Алисия, аз бях убедена, че то е част от новото бъдеще, което бог ни е предначертал. Веднага разпознах почерка. Писмото беше адресирано до Малкълм и когато погледнах адреса на подателя, много се развълнувах. С порастването на Корин, Алисия сякаш се бе връщала в живота ни. Сега, когато дъщерята толкова приличаше на майка си, а аз мислех все по-често за Алисия, дойде и нейното писмо, фамилното ѝ име беше друго, от което заключих, че се е омъжила повторно.

Замислих се как ли ще реагира Малкълм, като разбере, че съм го отворила и прочела. После реших, че след онова, което бях преживяла, всичко свързано с Алисия е, колкото негова, толкова и моя работа.

Станеше ли въпрос за нея, той нямаше право на тайни. Отворих плика и извадих напарфюмирания розов лист.

„Скъпи Малкълм,

Когато получиш това писмо, аз ще съм близо до края на един живот, пълен с тъга и разочарования. Бъди сигурен, че не ти пиша, за да предизвикам съчувствието ти. Не бих паднала толкова ниско, а и вече съм се примирила с неизбежността на своята смърт. Известна ми е твоята страст към подробностите, така че искам да ти съобщя, че имам рак на гърдата, който се е разпространил толкова бързо, че вече никакво средство не може да помогне. Никой красив и талантлив млад лекар няма да влети в болничната ми стая и да направи чудо. Прегръдката на смъртта е твърде здрава. Неумолимият Косач, както казваше Гарланд, е стиснал гърлото ми. Но достатъчно за мен.

Малко след като напуснах Фоксуърт Хол и се върнах в Ричмънд, аз се омъжих повторно. Съпругът ми беше лекар в малко градче и пациентите често му плащаха с буркани сладко и туршия. Въпреки парите, които имах, живеехме простичко в скромния му дом. Той не искаше и да чуе за парите ми. За втория ми съпруг, който много ме обичаше, беше въпрос на чест той да осигурява хляба на семейството.

Вслушах се в съвета ти и оставих парите си на борсата, но за нещастие, понеже не съм много опитна в тези дела, не изтеглих нищо навреме, за да го спася от прословутия Черен понеделник. Накратко, загубих всичките си пари в Голямата депресия. Естествено съпругът ми не тъжеше за тази загуба, понеже нямаше вкус към лукса.

Малко по-късно той почина след внезапното изостряне на някакво хронично заболяване. Не желаейки да ме тревожи, той бе пазил в тайна сериозното си страдание до момента, когато стана невъзможно да го крие повече.

Всички тези събития ми донесоха още едно тежко и трагично разочарование — невъзможността да изпратя Кристофър да учи медицина.

Кристофър е станал чудесен младеж, хубав като баща си. Много е умен и е първенец на випуска в гимназията. Всичките му учители го насърчават да продължи да се бори за осъществяването на мечтата си — да стане лекар.

Сега, когато животът ми приближава своя край, състоянието ми се е стопило, а втория ми съпруг го няма до мен, за да ми дава сили, не ми остава никой друг, към когото да се обърна, освен теб. Моля те, изпълни молбата ми, ако не заради мен или Кристофър, то поне заради Гарланд. Намери място в сърцето си за него. Приеми го в семейството си и го изпрати в медицински колеж. Сигурна съм, че един ден ще се гордееш с него.

Разбира се, той не знае нищо за Корин и за събитията, които доведоха до отпътуването ми от Фоксуърт Хол. Знае, че е син на Гарланд Фоксуърт, че има полубрат и толкоз. Оставям на теб да му съобщиш каквото сметнеш за необходимо.

Знам, че Оливия ще обикне Кристофър, и че и той ще се привърже към нея. Помня колко мила беше тя с него, докато бях в северното крило. Той е любезен и почтителен младеж, който ще носи и на двама ви само радост и щастие.

Малкълм, от смъртното си легло те моля да намериш сили в себе си да изпълниш това мое желание. Забрави лошите чувства, които може би изпитваш към мен и към мъките, през които минахме всички, мисли само за сина на баща си — един младеж, който мечтае да стане лекар, и му помогни да постигне целта си.

Зная, че Бог ще те възнагради за това.

Искрено твоя, Алисия“

Пуснах писмото в скута си и въздъхнах. Спомените за обичта ми към малкия Кристофър нахлуха в съзнанието ми. Бях сигурна, че

завръщането на това златокосо дете е знак, че бог прощава греховете ни. Той ни беше отнел Мал и Джоел, но сега ни връщаше Кристофър.

Дори трагичният край на Алисия беше част от божие то предначертание. От писмото ѝ заключих, че вероятно Малкълм е вложил парите ѝ неизгодно, за да си отмъсти по някакъв начин. Той беше длъжен да поправи стореното. Бях решена да го убедя. Преди да отида при него, споделих намерението си с Джон Амос и той изцяло се съгласи.

Чаках Малкълм в предния салон, готова да обсъждам въпроса. Той се върна от работа малко по-рано от обикновено и изглеждаше уморен.

— Малкълм, трябва да поговорим — казах му аз. Без да отвърне, той ме последва в салона и седна на канапето, тапицирано в синьо кадифе. Останах права, с писмото на Алисия в ръка.

— Днес дойде писмо от Алисия — съобщих му аз и за пръв път от седмици насам очите му заблестяха и на лицето му се изписа интерес.

— От Алисия? Какво иска?

Обзелото го вълнение ме накара да се усъмня за миг. Понечих да седна, после се отказах и се обърнах с лице към него.

— До теб ли е писмото? — попита той нетърпеливо.

— Не. Писмото беше адресирано до теб. Но щом видях от кого е, веднага го отворих. Имам това право — бързо добавих аз.

— Какво иска тя? — настоя той.

— Тя умира. От рак. Останала е съвсем без средства. Ще ти дам писмото да прочетеш подробностите, но най-важният въпрос е Кристофър.

— Кристофър ли? Защо?

— Той е на седемнайсет години. Завършил е гимназия и иска да стане лекар. Очевидно е способен, но тя не може да плати за обучението му. Искан да го приемем и да го изпратим в медицински колеж — завърших аз и му връчих писмото. Той го грабна и бързо го прочете, а лицето му се променяше с всеки ред, докато накрая възвърна обичайното си сурово изражение.

— Мъчно ми е за нея, но момчето ще трябва само да се справя с живота.

— Аз не мисля така, нито пък Джон Амос. И двамата смятаме, че това е божията воля — отвърнах бързо.

— Божията воля? Как така божията воля? Да не би да трябва да приемаме всяко безпризорно дете? — запита той и посочи към вратата, сякаш отвън стояха на опашка хиляди сирачета.

— Не мисля, че синът на баща ти е безпризорно дете, Малкълм. Той е твой полубрат — отвърнах аз и стиснах устни.

— И само защото тя е разсипала цяло състояние...

— Състояние, което ти инвестира от нейно име и нито веднъж не я посъветва как да постъпи. Малкълм, каквито и да са били мотивите ти, те вече нямат значение. Дава ни се възможност да поправим грешките на миналото. Ние ще се окажем разсипниците, ако не се възползваме от този шанс да извършим едно добро дело. Трябва да се помириш с обърканата си душа, а най-добрият начин да го направиш, е като се погрижиш за сина на своя баща — един обещаващ младеж, изпаднал в тежко положение. Алисия умира. Не можем да ѝ обърнем гръб в такъв момент.

Той ме изгледа втренчено, после отново се зачете в писмото.

— Що за брак е сключила, след като си тръгна оттук, щом докторът не е оставил нищо на Кристофър? — попита той и се загледа в листа, все едно през него можеше да види и разпита самата Алисия.

— Сега това няма значение. Освен това Кристофър не е син на втория ѝ съпруг. Той не е негова кръв, а твоя. По-скоро от нас се очаква да го осигурим. Малкълм, такава е божията воля — повторих аз.

След малко той бавно кимна. Отпусна се на канапето и каза:

— Добре тогава. Така да бъде. Пиши им.

Оставих го в салона, стиснал писмото в ръка, загледан в миналото. Не ми се искаше да го питам какво вижда. Известих Джон за решението и той се погрижи за отговора на писмото и за приготовленията около пристигането на Кристофър.

Единственото изискване на Малкълм беше аз да обясня на Корин създаването се положение. Знаех, че не смее той да се захване с това. Извиках я в спалнята си — нещо, което рядко правех, и ѝ казах да седне и да ме изслуша. От самото начало тя беше силно заинтригувана. Погледна ме в очакване, а очите ѝ блестяха любопитно. Застанах пред нея, за миг прибрах ръце зад гърба си и подредих мислено думите си.

— Както знаеш, бащата на баща ти се ожени повторно в твърде напреднала възраст, а жена му беше доста по-млада от него.

— Да, знам, Алисия — отвърна тя бързо. — Спала е в стаята с лебеда.

— Алисия и Гарланд, твоят дядо, имат син на име Кристофър. Знаем, че Мал и Джоел често са ти говорили за него.

Тя леко кимна.

— Баща ти не одобряваше Алисия, нито пък втория брак на баща си. Когато дядо ти почина, баща ти настоя Алисия да напусне Фоксуърт Хол заедно със сина си. Тя го направи. Върнала се е в родния си дом в Ричмънд, където се е омъжила повторно, но за нещастие вторият ѝ съпруг е страдал от тежко заболяване и също е починал.

— Ужасно! — възкликна Корин.

— Да. Може би още по-ужасното е, че тя е загубила всичките си средства в големия срив на борсата и сега е много бедна. Научихме, че самата Алисия умира от рак. Синът ѝ е на седемнайсет години и е изключително умен. Тя ни моли да приемем Кристофър и да му осигурим образование в колеж, за да стане лекар. Баща ти и аз се разбрахме Кристофър да живее при нас във Фоксуърт Хол и той скоро ще дойде. После ще отиде в Йейл, където е учил и баща ти, но това ще бъде неговият дом, докато завърши образованието си и започне работа.

Тя се вгледа внимателно в мен, за да се увери, че съм свършила.

— Това е прекрасно! — каза най-после. — И толкова щедро!

— Такава е Божията воля — заявих аз, а тя кимна. — Очаквам от теб да се държиш както подобава, когато той пристигне. Накарай го да се почувства като в свой дом. Но не забравяй, че въпреки разликата от три години между вас, той ти е чичо и трябва да го приемаш като такъв.

— Хубаво е, че въкъщи ще има някой, с когото да си говоря. Искам да кажа, някой, който още не е възрастен — поправи се бързо тя.

Знаех какво има предвид — някой, който да говори за друго, освен бог и скръб.

— Все пак той е кажи-речи възрастен. Не го отвличай от целта му в живота. — Усмихнах се. — Кристофър беше чудесно момче. Сигурна съм, че е станал много мил младеж. Мисля, че двамата ще се разбирате отлично.

Целунах я по челото. Не я упреквах, задето се вълнува. Откак починаха Мал и Джоел, за нея Фоксуърт Хол се беше превърнал в огромна пуста къща. Пристигането на Кристофър носеше надежда за светлина и нов живот не само за нея, но и за мен. Все си спомнях какво обичливо дете беше той, колко учтиво, нежно и загрижено се държеше с всички. И аз като Корин бях изпълнена с щастливо очакване.

Кристофър пристигна в един ведър летен ден и сякаш слънцето влезе заедно с него в нашия дом. Алисия беше починала само преди месец. Джон Амос отиде като наш представител, уреди всичко около погребението и след съответния период на траур го доведе.

Спомнях си Кристофър само като малък, наред с Мал и Джоел, но щом влезе във Фоксуърт Хол, видях, че красотата, наследена от Гарланд и Алисия не само се е запазила, но и се е увеличила. В него видях и по нещо от Мал и Джоел, което го направи още по-скъп на сърцето ми.

Беше станал висок и хубав млад мъж. Стоеше пред мен, а слънчевите лъчи създаваха ореол около златистите му коси. Усетих неговата деликатност. Той излъчваше вътрешен мир, който стопли сърцето ми.

Гледаше учудено и явно не си спомняше много добре Фоксуърт Хол. Джон Амос ми беше разказал, че е живял в къщичка с четири стаи, и очевидно преместването в този огромен дом го объркваше. Благодарността, с която погледна мен и Малкълм, ме смути. Той не разбираше, че половината от това имение, както и от бизнеса на Малкълм, му се пада по право.

Стана ми мъчно, като го гледах, застанал отпред, с по един куфар във всяка ръка, зяпнал от изумление. Носеше стари обувки и протрити дрехи. Тъкмо се канех да кажа на Джон Амос да качи нещата му в определената за него стая, когато на стъпалата се появи Корин.

Тя се затича надолу, но когато стигна до средата на стълбището, рязко спря. Кристофър я погледна. Беше облякла най-хубавата си светлосиня памучна рокля. Русите ѝ коси бяха измити и накъдрени и блестяха ярко.

Видях искриците на изненада и интерес в очите на Кристофър. Сърцето ми спря. Щяха ли да усетят родството помежду си? Дали в кръвта им нямаше нещо, което да издаде каква е връзката им? И двамата имаха гъсти лепеноруси коси, лазурносини очи и нежна бяла

кожа. Хвърлих бърз поглед към Малкълм, за да видя как посреща появата на брат си. Долових удоволствието, с което откриваше своите и на Алисия черти в лицето на Кристофър. Не се поколебах.

— Добре дошъл, Кристофър — казах аз. — Скръб и загуба те водят във Фоксуърт Хол, но да се надяваме, че при нас ще намериш радост и щастие.

Искаше ми се да го прегърна, както когато беше малък, но се въздържах. В края на краищата той вече беше млад мъж, а и почти не го познавах.

— Благодаря... — усещах, че се чуди как да се обърне към мен. Все пак в съзнанието му аз бях неговата снаха. Най-накрая каза:

— Оливия.

Отново се загледа в Корин.

— Това е Корин, нашата дъщеря. Корин, слез и поздрави чичо си — казах аз, наблягайки на думата „чичо“.

Тя отметна назад златна къдрица, положи ръка на гърдите си и заслиза по стъпалата с ведра усмивка, озарила лицето ѝ.

— Приятно ми е — каза Кристофър и протегна ръка. Корин я пое и ми хвърли бърз поглед. Кимнах, тя го поздрави и бързо пусна ръката му. После всички се обърнахме към Малкълм.

— Кристофър, Джон Амос ще занесе багажа ти в стаята и ще ти покаже къде си настанен. След Като разопаковаш вещите си, бих искал да слезеш в библиотеката, където ще обсъдим живота ти тук и отиването ти в колежа — заяви той хладно и официално.

Това като че ли не обезкуражи Кристофър. Той се усмихна кротко и доверчиво и благодари на Малкълм. После пусна Джон Амос напред, за да го заведе до стаята му в северното крило.

Спря по средата на стълбището, сякаш си спомни нещо важно, и се обърна да погледне отново Корин, която стоеше долу, вперила очи в него. Той ѝ се усмихна и продължи. Малкълм вече беше отишъл в библиотеката. Почаках малко, после се обърнах към Корин.

— Спомни си какво си говорихме — казах, мъчейки се да скрия тревогата си зад маска от студенина. — Той е твой, чичо — повторих, чувствайки нужда да наблегна още веднъж на тази заблуда. — Не го забравяй.

Тя ме погледна със странно изражение.

— Естествено, че няма да го забравя. Виж само колко си приличаме — добави щастливо и забърза по стъпалата след него.

КРИСТОФЪР ГАРЛАНД ФОКСУЪРТ

Кристофър върна светлината в живота ни. Корин, Джон Амос, Малкълм и аз се стремяхме към него като молци към пламъка на свещ — привличаха ни блясъкът на русата му коса и сияйната му усмивка.

— Добро утро, Оливия — казваше той, когато слизаше на закуска. — Днес изглеждаш чудесно!

— Не се задявай с една стара жена! — отвърщах му аз.

— Да се задявам ли? — учудваше се той, а очите му грейваха, сини като чисто планинско езеро. — Съвсем искрено го казвам.

После с момчешка усмивка и апетит слагаше масло и сладко от боровинки на палачинките си и продължаваше: — От малък помня, че си страхотна готвачка, Оливия. Винаги ни правеше курабийки, от онези със стафидите. И винаги беше толкова добра с мен.

При тези думи сърцето ми се изпълваше с неземна радост.

Кристофър можеше да обсъжда и най-сложните делови операции с Малкълм. Понякога казваше:

— Не съм сигурен, че инвестициите в обществените железници имат бъдеще. Мисля, че е време да погледнем към небето. По мое мнение авиацията е транспортът на бъдещето.

— Искаш да кажеш, че обикновеният човек ще лети над огромната ни страна? Трудно ми е да го повярвам, млади момко.

— Но то е факт. Вижте само колко компании вече предлагат борсови опции.

И Кристофър отваряше „Уолстрийт Джърнъл“ и виждах русите им глави да се събират над страницата с борсовата информация.

— Е, синко, може и да се окажеш прав — съгласяваше се най-после Малкълм. — В главата си имаш ум на бизнесмен. Сигурен ли си, че искаш да го пропилиеш в медицината?

— Сър — отвърщах Кристофър, — аз искам да помагам на хората, както правеше вторият ми баща.

Дори Джон Амос беше впечатлен от познанията на момчето за Светото писание. Понякога четяха и обсъждаха различни тълкувания

до късно през нощта. Кристофър винаги приемаше Бог като всеопрощаващ, а Джон Амос настояваше, че той е и отмъстителен.

Но младежът беше омагьосал най-силно Корин. Тя все търсеше възможност да остане насаме с него. Само когато влизах в стаята и ги сварвах да си шепнат и да се смеят, седнали един до друг на дивана, Корин се сецаше да се отдръпне, да пусне ръката на Кристофър и да се държи с него като с чичо, както я бях предупредила. Сърцето ми се стопляше, като гледах тези жизнерадостни деца, които носеха радост в унилия Фоксуърт Хол, и аз им приготвих чай и курабийки със стафида. Струваше ми се, че Кристофър проявява безкрайно търпение, когато Корин го засипваше с въпроси за неговото минало, някои от които сигурно му причиняваха болка. Той сякаш не бе в състояние да се разсърди. Беше незлоблив, отзивчив, изпълнен със съчувствие и топлота.

Веднъж на вечеря Корин попита Кристофър за Алисия. Малкълм седеше както обикновено начело на масата, а аз бях срещу него. Корин седеше точно срещу Кристофър, който беше на старото място на Мал. Тя едва не закъсна за вечеря, докато се чудеше какво да облече и как да си направи косата.

Беше една от най-топлите летни вечери, но въпреки всичко Малкълм носеше сако и вратовръзка, както и Кристофър. Малкълм не би се предал пред неудобствата. Имаше спокоен вид, като едва ли не изглеждаше, че може да заповядва на тялото си. Макар и да не се чувстваше удобно, Кристофър не се издаде. През отворените прозорци не полъхваше и най-слабият ветреца. Само вентилаторите на тавана раздвижваха въздуха.

Корин подкачи Малкълм за стегнатия възел на вратовръзката му.

— Защо вие двамата не вземете да си поразхлабите вратовръзките и да си свалите саката. Ще бъде романтично.

Пребели очи и въздъхна. Бях споделила с Малкълм, че напоследък тя прекарва по-голямата част от времето си в четене на модни списания и клюки за живота на филмовите звезди. Започваше да се държи, сякаш Фоксуърт Хол е декор за холивудски филм.

— Тук не сме на сцената — сопна се Малкълм, спомняйки си оплакванията ми. Кимнах одобрително. — Това е семейна вечеря, Корин, и ти предлагам да се занимаваш с нещо друго, вместо със стила на обличане на мъжете в този дом.

— Татко е толкова старомоден — усмихна се тя на Кристофър, без ни най-малко да се смути. Той обаче не отвърна на усмивката ѝ, защото знаеше как би реагирал Малкълм. Разбирах, че тя само се хвали пред Кристофър. Макар че в очите му просветна удоволствие, той запази приличие.

— И у вас ли се вечеряше така старомодно, Крис?

Видя, че я гледам с упрек. Бях ѝ казала, че към по-възрастни не бива да се обръщаш на галено име.

— Баща ми настояваше да се обличаме прилично за вечеря. Но не бих го нарекъл старомоден, нито пък твоят баща е такъв — отвърна дипломатично Кристофър. Усетих задоволството на Малкълм, макар той с нищо да не го показва.

— Ами майка ти? Почти нищо не знам за нея. Тя си е тръгнала оттук с теб малко след като съм се родила — каза Корин. Всеки път, когато се споменеше името на Алисия, аз и Малкълм неволно се напрягахме. Толкова се безпокоях, че все някак истината ще излезе наяве, че ще загубя завинаги обичта и привързаността на тези две деца, които никога не биха ни простили, задето заставихме Корин да живее в лъжа. Направихме го за добро, утешавах се аз, а и няма начин да отгатнат. Кой би могъл да разкрие такава измама?

— Не мисля, че е редно да говорим за майката на Кристофър на вечеря — бързо се намесих аз. — Едва ли се чувства добре, като си спомня за неотдавнашната ѝ смърт.

Корин се изчерви.

— О, съжалявам, аз не...

— Няма нищо — отговори Кристофър. — Но Оливия е права.

И той бързо попита Малкълм нещо за една от дъскорезниците му. Темата беше променена, но до края на вечерята между мен и Корин се усещаше напрежение. Тя ми се разсърди, задето я бях направила да изглежда жестока към Кристофър, но това беше първото нещо, което ми хрумна да кажа, за да сменя насоката на разговора. Нито аз, нито Малкълм имахме желание да говорим за Алисия пред Корин. По-късно дочух как Кристофър я уверяваше, че не го е засегнала. Те вървяха по коридора към източната веранда. Не знаеха, че съм достатъчно близо, за да чуя разговора им.

— Майка ми е доста студена понякога — каза тя. — Направо ме вбесява — добави и затрепка с мигли. Кристофър се разсмя.

— Не бива да съдиш майка си твърде сурово, Корин. Тя каза това, за да ме предпази. Искаше да пощади чувствата ми — обясни той, сякаш беше учител и говореше на свой ученик. Стори ми се, че се справя добре със задачата да държи Корин на дистанция и това ми даде повод за гордост.

На другата сутрин стоях на същата веранда, когато при мен дойде Кристофър. Наслаждавах се на влажния облачен ден, защото подухваше лек ветрец. Докато се приближаваше към мен, видях, че на челото му се е врязала бръчица на загриженост, макар да ме поздрави с усмивка, както обикновено.

— Добро утро, Оливия. Мога ли да поседна при теб?

Оставих ръкоделието си и той се настани до мен. Разбрах, че нещо го тревожи, и за миг изтръпнах от страх да не почне да ми задава безкрайни въпроси за Алисия и причините за напускането ѝ. Не исках да лъжа Кристофър — не беше честно. Но какво ли би си помислил за мен, за Малкълм, за Алисия, дори за самия себе си, ако узнаеше истината?

— Май нещо те тревожи, Кристофър — започнах аз предпазливо. — Какво има?

— Оливия — подзе той и ме погледна с обич, — искам да знаеш колко съм благодарен на теб и Малкълм за всичко, което правите за мен. Тук е прекрасно. Чувствам, че съм намерил втори роден дом, при това толкова скоро след смъртта на мама. Благодаря ти, задето разбираш, че ми е трудно да говоря за нея. Снощи на вечеря, например. Усетих колко добре ме разбираш, и когато по-късно си мислех за това, открих защо. Защото ти си понесла загуба, по-голяма дори от моята. Естествено е децата да очакват родителите им да умрат. Но не мога да си представя ужаса от смъртта и на двамата ти синове.

Той улови ръката ми.

— Не се решавах да говоря за Мал и Джоел, защото знаех колко е болезнено това за теб. Но чувствам, че можем да споделим тази болка. Спомням си Мал — такъв сериозен и зрял не за възрастта си. Помня как живях тук с тях, и че те се отнасяха с мен като с брат. А когато мама замина и я нямаше толкова месеци, ти ми беше истинска майка, и аз много те обичах. Не съм забравил нищо. А сега аз загубих майка си, а ти — синовете си. Но можем да се опираме един на друг, нали? Искам да кажа, не е ли все едно аз съм си намерил нова майка, а ти —

нов син? Можем ли да го направим така, Оливия? Винаги съм искал братя и сестри и все се оплаквах на мама, че нямам, но поисках ли, тя се разстройваше и почваше да кърши пръсти. Не знам защо, така и не ми каза. Но сега чувствам, че наистина съм намерил ново семейство. Възхищавам се на Корин — тя ще стане много красива жена. Възпитала си я чудесно — толкова е мила, чаровна и забавна! Честно, нямам нищо против, че тя вечно ме следва. Поласкан съм. За мен няма по-голяма чест от това, да бъда истински брат на Корин и твой син, ако ми позволиш.

— Благодаря ти, Кристофър — отвърнах аз. Виждах топлината и уважението в погледа му. Този младеж ми носеше неизразима радост! Колко странно — загубих своите две деца, но получих тези на Алисия. Зарекох се да се грижа за тях и да ги закрилям. Макар че вече бяха почти големи хора, ние бяхме истинско семейство, за каквото бях мечтала — хубави любящи деца, които светът очаква да посрещне.

— Най-много от всичко искам да се смяташ мой син, Кристофър. Това е чест за мен, уверявам те.

Кристофър се усмихна, а на хубавото му лице се изписаха обич и нежност.

— Искан ми се майка ми никога да не беше напускала Фоксуърт Хол. Искан ми се да имах много повече спомени от Мал и Джоел. Искан ми се да ги бях опознал, да бях израсъл с тях, но разбирам, че това е част от миналото, което няма смисъл да съживяваме. Мама не ми е казвала почти нищо за живота ни тук. Но сега можем да натрупаме нови спомени, нали, Оливия?

Кристофър сведе очи, после отново ги вдигна към мен — сините очи на Фоксуъртови, но по-топли, по-дълбоки, по-блестящи.

— Ще се гордееш с мен, Оливия.

Неговата обич и нежност ме трогнаха до сълзи. В живота си бях получила твърде малко и от двете, но вярвах, че Кристофър наистина ме обича като родна майка. Буца заседна в гърлото ми. Разбрах, че Кристофър е усетил колко искрено съм развълнувана. Усмихнах се и потупах нежната му ръка.

— Кристофър, ако постигнеш целта, която си си поставил, ще ме направиш щастлива и аз ще се гордея с теб както майка със сина си. Поласкана съм, че храниш такива чувства.

Отвърнах поглед, защото сърцето ми заби учестено и усетих как сълзи напират в очите ми.

Спомних си за Мал и Джоел и за задушевните разговори, които водехме. Всичко това ми беше отнето, а сега изведнъж част от него се връщаше. Сякаш за да ме успокои, топлият вятър помилва лицето ми, а дългият бухлат облак се понесе нататък, откривайки слънцето. Около мен беше топло, но най-важното беше, че и в сърцето ми се разливаше топлина.

— Ще се постарая — каза Кристофър. Наведе се да ме целуне по бузата. Продължих да усещам топлината от допира на устните му дори след като се изправи. Преглътнах сълзите си и се обърнах към него чак когато той вече се беше запътил към къщата. Наблюдавах го известно време, после вдигнах очи и до един от прозорците на втория етаж видях Джон Амос, който ни гледаше. Беше хванал ръцете си зад гърба, а тялото му сякаш хвърляше тежка, плътна сянка.

Забелязах, че напоследък Джон Амос наблюдава Кристофър. Появяваше се ненадейно, навърташе се из коридорите, изникваше от сенките. Все едно проучваше и търсеше нещо у Кристофър. Очите му, изпитателни и остри като скалпели, дебнеха да открият нещо — намек, знак, улика. Когато Малкълм разговаряше с Кристофър и Джон се случеше наблизко, той оглеждаше внимателно Кристофър като шпионин на някоя далечна, изпълнена с недоверие страна. Известно време не казваше нищо за него, но веднъж, около седмица след разговора ми с Кристофър на верандата, той дойде до вратата на предния салон, където бях седнала да чета, и каза:

— Трябва да говоря с теб за Кристофър.

Кимнах и го поканих да влезе. Не седна, от което заключих, че в главата му се въртят тревожни мисли. Остана прав, с ръце зад гърба, после се обърна към мен и започна:

— Опасност заплашва рая.

— Какво те безпокои, Джон? — запитах припряно. Неприятно ми беше, че идва при мен да говори лошо за Кристофър. — Какво е направил?

— Нищо конкретно не е направил, но аз съм предпазлив човек и искам и вие да сте такива. Тревожа се, че всички се привързаха към него толкова бързо. Дори Малкълм е загубил своята наблюдателност и сдържаност. Само ти си достатъчно прозорлива, за да разбереш от

какво се опасявам, Оливия — продължи той и издаде напред долната си устна, а очите му се присвиха. Кимна бавно, сякаш за да потвърди думите си. Замислих се над чутото.

— Но не си забелязал нищо...

— Виждал съм ги с Корин. Прекарват много време заедно, разхождат се из градината, люлеят се на люлката, говорят си, смеят се — занарежда той, като че ли това бяха грехове.

— Но те са невинни деца. Тя го следва навсякъде като покорно пале. Не си станал свидетел на някакви волности, нали? — запитах бързо.

— Не, но все пак... както ти казах, тревожа се. Корин отделя все повече време и внимание на външността си. Седи пред огледалото и си реши косата по сто пъти, преди да излезе от стаята си — обясни той.

Облегнах се.

— Гледаш я как си реши косата? Не те разбирам — отвърнах аз. Той доби много смутен вид. Почервения и започна да отваря и затваря уста, без да пророни дума.

— Защо я наблюдаваш толкова отблизо? И как го правиш?

— Понякога тя оставя вратата си открената и аз... аз правя всичко по силите си... за да сме подготвени, ако се зададат неприятности — занарежда той припряно. — Това е единствената ми цел.

Замислих се.

— Да си видял нещо друго, което, според теб, трябва да знам? — попитах и в същия миг си дадох сметка, че Джон трябва отдавна да ги е шпионирал.

— Признавам, вчера ги проследих, защото усетих нещо нередно.

— Какво? — попитах. Подозренията на Джон Амос към тези красиви и невинни млади хора взеха да ме ядосват. Нима той се опитваше да разруши покоя и щастието във Фоксуърт Хол, които бяхме създали с толкова усилия?

— Какво усети, Джон Амос?

— Проследих ги до езерото. Те се смееха и се плискаха във водата. Гледах ги как си играят, а когато излязоха от водата, се потресох. Бяха влезли да плуват по долни дрехи! Оливия, беше отвратително! Всичко се виждаше! Толкова непристойно!

Честно казано, новината ме шокира. Бях се старала да възпитам Корин като скромна млада дама и не одобрявах постъпката ѝ. Но ги оправдах — в края на краищата. Те бяха млади, а денят беше горещ и влажен. Явно присъщата им жизнерадост бе надделяла.

— Джон Амос — смъртих го аз, — твоята подозрителност никак не ми харесва. Все пак те са близки роднини, а в такива случаи хората нерядко пренебрегват строгото благоприличие. Аз съм единствено дете, както и ти, но съм чувала, че братя и сестри, дори братовчеди не се срамуват едни от други. Да не правим от мухата слон.

Първото лято на Кристофър при нас беше към своя край. Той отиде в Йейл. Корин, която вече беше в десети клас, се записа в най-доброто девическо училище в Нова Англия. Искях тя да се повлияе от старите традиции на източното крайбрежие. Искях да познава и друго, освен южняшките балове и конните надбягвания в Кентъки. Искях да учи латински, старогръцки, да стане нещо повече от красивите и празноглави стопанки на именията във Вирджиния. А по щастливо съвпадение училището ѝ беше в Масачузетс, само на един час от Ню Хейвън. Успокоих се, че ако Корин се нуждае от нещо, наблизо ще има човек от семейството.

Мъчно ми беше, че си тръгват. Напуснаха Фоксуърт Хол заедно — пътуваха с един и същи влак и Кристофър предложи да се погрижи за настаняването на Корин, преди да продължи за Йейл. Чудесно беше, че толкова бързо се сближиха като брат и сестра, каквито всъщност бяха. Само че не знаеха.

Голямата къща беше пуста без тях и сивотата отново се завърна в ежедневието ни. Малкълм вечно беше на работа, Джон Амос се оправяше с прислугата и заедно четяхме Библията. Но моите деца ми носеха утеха. Вече наистина мислех за тях като за свои.

Кристофър ми пишеше всяка седмица, точно както беше обещал. Писмата му бяха дълги и интересни, в тях описваше заниманията си. Пишеше, че Фоксуърт Хол много му липсва, и че изминалото лято е било чудесно. Корин също пишеше мили писъмца, в които разказваше за училището и новите си приятели. Оплакваше се, че наоколо няма момчета, а аз се тревожех да не пощурее по тях и да си навлече неприятности, но се успокоявах, че съм я възпитала добре. Трябваше да вярвам в своето произведение. Смятах, че възпитанието, което ѝ бях

дала, ще успее да надвие недостатъците, които може би беше наследила от майка си.

Всички очаквахме празниците, когато Кристофър и Корин щяха да се върнат. Ваканцията за Деня на благодарността беше прекалено кратка и не си струваше да бият целия път до Вирджиния, но един от преподавателите на Кристофър беше поканил и двамата у дома си за празничната вечеря. Поне ще са заедно, успокоих се аз. Чакахме с нетърпение Коледа. Двамата си дойдоха заедно, поруменели и весели, усмихнати и нетърпеливи като деца, очакващи идването на Дядо Коледа. Коледното ни тържество беше особено пищно.

Елхата беше дванайсет метра и стигаше почти до тавана на ротондата. Кристофър и Корин я украсиха, което им отне два дни. Той стоеше на стълбата, а тя му подаваше блестящите играчки. Красиво нанизаните пуканки и боровинки образуваха дълги червено-бели гирлянди, които се виеха около елхата като танцьорки около примабалерината. В навечерието на тържеството Корин не беше на себе си от вълнение. Малкълм ѝ беше купил екстравагантна рокля от червено кадифе. Тя беше прибрала русите си коси в кок, само няколко къдрици се спускаха по шията ѝ. Позволих ѝ да си сложи лек грим — само спирала и червило. Признавам, беше главозамайващо красива. Изглеждаше като принцеса, като филмова звезда, като кралица.

Малкълм, Кристофър, Джон Амос, аз и прислужниците се извърнахме да я погледаме, когато тя тръгна да слиза по стълбите. Всички бяхме толкова горди — Малкълм щеше да се пръсне, а Кристофър въздъхна очарован, когато тя се приближи и весело каза:

— Честита Коледа, татко.

Прегърна Малкълм и зад гърба му намигна хитро на Кристофър. Само изражението на Джон Амос остана непроницаемо. И изведнъж, като видях как я наблюдава, разбрах истината — Джон Амос я ревнуваше от Кристофър! Оттам произлизаха всичките му подозрения! Хванах го за ръка и го поведох към балната зала с думите:

— Хайде, Джон Амос, да проверим дали всичко е готово. Гостите ще започнат да пристигат всеки момент.

Тържеството се радваше на небивал успех. Корин — изискана млада дама с перфектни обноски, се изяви като домакиня по-добре от мен. Виждах колко се гордее с нея Малкълм — той сядаше в стола си или заставаше отстрани и я следеше с поглед, докато тя обикаляше

залата, поздравяваше гостите, шегуваше се с един или друг, поддържаше разговора и спечелваше сърцата на стари и млади. Виждах усмивките по лицата им и възхитата в погледите, когато тя се приближаваше към тях да ги поздрави. Дори не ми се зловидеше, че никога не се бяха държали така с мен. Аз не бях такъв тип жена. Но моята Корин беше, а отразен блясък е по-добре от никакъв.

Тя държеше Кристофър под ръка, представяше го като отдавна изгубения си чичо, който ще стане прочут лекар, и обясняваше колко се гордее с него. Грееше цялата, докато се разхождаха между гостите и озаряваха всички с празнична радост.

Кристофър беше очарователен, както обикновено, правеше комплименти на жените и ги караше да се чувстват красиви и желани. За всеки намираще по някоя мила дума, която неизменно звучеше искрено. Накъдето и да се обърнех, гостите разговаряха за него и Корин, дълбоко впечатлени и от двамата.

Дочух как госпожа Бромли каза, че ѝ е трудно да повярва, че жизнено и очарователно момиче като Корин е моя дъщеря.

Но сега не изпитах желание да се намеся и да ѝ отговоря, както бях правила преди. Знаех, че говори така от завист, и се гордеех. В цялата околност нямаше по-хубави и изискани млад господин и госпожица.

Минали през нещастия и трагедии, устояли навремето като величествения си дом, сега бяхме начело на местното общество. Ние бяхме хора, на които се възхищават и завиждат.

Оркестърът засвири танцова музика и Кристофър изведе Корин на дансинга. Звучеше валс и двамата затанцуваха шеметно. Кристофър водеше Корин така, сякаш двамата бяха родени да танцуват заедно. Всички се обърнаха да ги гледат и никой не искаше да се присъедини. Гостите предпочитаха да наблюдават как тази прекрасна двойка се носи из залата като весели снежинки, подхванати от вятъра. После Малкълм, строен и достолепен, пристъпи напред и ги раздели. Корин се усмихна на Кристофър, когато той зае мястото си в кръга около дансинга, посрещнат от ръкоплясканията на гостите, а Малкълм продължи танца с Корин. Но той като че ли развали магията — и двамата се сковаха и им стана малко неудобно. Малкълм сякаш се мъчеше да се състезава с Кристофър и да докаже, че и той е също толкова добър танцьор, макар че не беше. В този миг осъзнах колко

беше остарял Малкълм. Младежката му енергичност беше изчезнала и сега, повел Корин в танц, той изглеждаше като оглупял старец. Кристофър се приближи до мен и каза усмихнат:

— Мога ли да се намеся, Оливия? Малкълм като че ли започва да се изморява.

Засмях се и го потупах окуражително по ръката:

— Давай, Кристофър.

Кристофър излезе на дансинга и докосна Малкълм по рамото, а Корин отново се отпусна в ръцете му сред аплодисментите на гостите.

Тогава видях Джон Амос да ме гледа като гневен бог, който иска да ме накаже, като разруши закъснялото ми щастие. Хвърли поглед на танцуващите Корин и Кристофър и сбърчи чело в тревожно подозрение.

— Няма по-слепи от онези, които не искат да прогледнат — изрецитира той. Защо караше красивото да изглежда грозно? Защо питаеше такава неприязън към Кристофър? Да не би да смяташе, че като член на семейството той трябва да получи облагите, на които се радваше Кристофър? Опитах се да пропъдя тази мисъл. Това беше най-хубавото ни коледно тържество и аз се чувствах прекрасно, озарена от триумфа на децата си. Нямах да позволя подозренията на Джон Амос да помрачат щастието ми.

На втората година в Йейл Кристофър се представи не просто, като обещаващ студент, а като изключителен. Макар и второкурсник, той вече се занимаваше с материята, която учеха дипломантите. Специално за него премахнаха ограниченията в броя на изучаваните предмети. Малкълм и аз получихме от него развълнувано писмо, в което ни съобщаваше, че ще вземе всички изпити за три години, вместо за четири. Медицинският институт го чакаше.

Зарадвах се да науча, че двамата с Корин поддържат връзка. Той дори беше ходил два-три пъти да я посети в нейния пансион. Сигурно много гордо е показала хубавия си чичо на своите приятелки. Представях си как седи на леглото в спалното помещение, а другите момичета са се събрали около нея и слушат разказа ѝ за Кристофър и за коледните тържества във Фоксуърт Хол. Сигурно ѝ завиждаха, а тя го е показвала наоколо като скъпоценен камък.

Джон Амос така и не потисна съмненията и ревността си към Кристофър.

— Неестествено е, Оливия. На тяхната възраст дори брат и сестра не са си толкова близки — твърдеше той.

— О, Джон, защо не оставиш Корин на мира! — прекъсваше го Малкълм, който все така лудо обичаше дъщеря си.

На седемнайсет Корин вече беше смайващо красива млада жена. Косата ѝ беше по-бляскава и мека отвсякога. Очите ѝ бяха дълбоки и бистри, лазурносини като на Кристофър. Беше наследила стройната фигура на Алисия, с изящна шия, малки заоблени рамене, хубави стегнати гърди, тънка талия и тесен ханш. Имаше дълги крака и пристъпваше така уверено и грациозно, че и ангел би ѝ завидял.

Кристофър беше на двайсет и една години и също се беше оформил. Раменете му бяха станали по-широки и мускулести от спортните занимания в Йейл. Беше най-добрият гребец в отбора по каяк. Беше пораснал поне с два пръста, откак дойде при нас, и според мен съзряването го беше направило още по-хубав. Приличаше все повече на Гарланд. Откривах го в смеха и в шеговитото му перчене.

Сърцето ми се стопляше, като ги гледах как тичат из голямата къща и се занимават с какво ли не. Един следобед се разхождаха с лодка по малкото езерце, на следващия обикаляха да търсят полски цветя или да проследят дивите пчели, за да може после Олсен да им открадне меда. На вечеря непрестанно бърбеха за живота в училище.

Малкълм гледаше от единия към другия, но, разбира се, очите му се спираха с повече обич върху Корин. Нещо ставаше с гранитната маска на лицето му. Тя полека се пропукваше, докато накрая престана да изглежда като каменна статуя. Понякога дори избухваше в смях, когато Корин разказваше за някоя своя щуротия.

Кристофър също говореше много за нея и обичаше да повтаря какво е казала и направила, когато я е посетил в училище. Ставах все по-близки, докато накрая започнах да се безпокоя. Един следобед, когато двамата се връщаха от езерото, най-после разбрах защо ме тревожат отношенията им.

Корин държеше Кристофър под ръка, а косата ѝ леко се развяваше, докато двамата вървяха към верандата, където бях седнала да се порадвам на гледката към планините Блу Ридж.

Двамата толкова приличаха на брат и сестра, че бях почти сигурна, че и самите те са го разбрали. За миг си спомних за синовете си и си помислих, че ако Мал или Джоел бяха живи и вървяха с Корин,

биха изглеждали също така прекрасни. Красотата ѝ притежаваше такава сила, че всеки мъж, застанал до нея, също ставаше хубав, както бижутата украсяват ръцете или шията на жената.

Най-напред чух смеха им. Все още бяха далече ѝ не долавях думите им. Когато се приближиха и ме видяха, млъкнаха и се спогледаха, сякаш ги бях хванала да правят нещо неприлично. Усетих, че се напрегам. След миг отново тръгнаха към мен, но вървяха по-бързо и вече не толкова близо един до друг, макар че Корин остави ръката си в неговата.

— Не е ли прекрасен денят, Оливия? — попита Кристофър. — Имаше вятър тъкмо колкото да задвижи лодчицата ни. Трябва да те повозя някой ден.

— Много пъти съм се возила с лодка — казах аз. — Живяла съм в Ню Лондон, а там да се движиш с лодка беше като да ходиш пеш.

— Наистина ли? — учуди се Кристофър. — И аз съм бил в Ню Лондон. Хубав град е.

— Да, прав си — додаде Корин.

— И ти ли си била в Ню Лондон? — попитах я аз. Тя погледна крадешком към Кристофър, после кимна.

— Взех я от училище и я заведох една събота — призна той. — Знаехме, че това е родният ти град и искахме да го разгледаме.

— Чудесно градче — вметна Корин.

После двамата се погледнаха в очите, слепи и глухи за всичко наоколо. Остра болка и ужас пронизаха сърцето ми. Те сякаш живееха под някакво покривало, което не допускаше никого и нищо в техния таен свят.

Следващата година мина бързо и отново дойде лятото. Този път аз и Малкълм отидохме до Нова Англия, за да присъстваме първо на церемонията по раздаване на дипломите в училището на Корин, а после и на завършването на Кристофър в Йейл. Кристофър бе избран да произнесе реч от името на випуска. Хората едва не заплакаха от прочувственото му слово. Той говори красноречиво за миговете, в които човек мисли, че е загубил нещо — надежда, мечта, обичан човек. Ако вярваме в мечтите си, ние можем да ги осъществим, завърши той. Дълбоко в себе си знаех, че той говори за нашето

семейство и преживените от него трагедии — за загубата на Алисия, за втория си дом във Фоксуърт Хол. Дори Малкълм беше развълнуван, когато той слезе от трибуната, и всички забързахме към него с отворени обятия. Корин стигна първа и двамата останаха прегърнати задълго. Малкълм и аз нетърпеливо чакахме да дойде и нашият ред да го поздравим. Когато най-после той прегърна двама ни едновременно, аз се разплаках от щастие. След това всички заедно хванахме квадратната му академична шапка и заедно, като едно семейство, я подхвърлихме нагоре. Небето почерня от хвърляните във въздуха шапки. Всичко навред се огласи от хиляди младежки гласове.

Потеглихме обратно към къщи с колата, която Малкълм беше подарил на Корин по случай завършването — кремав „Кадилак“ с гюрук. По време на двудневното пътуване към Вирджиния Корин и Кристофър бяха учудващо тихи за току-що завършили училище с такъв успех. Спряхме да пренощуваме в Атлантик Сити, Ню Джърси, а вечерта Малкълм искаше да ни изведе да празнуваме.

— Да знаете какви неща имам да ви показвам, деца — заяви той. — Тук има една бална зала, по чийто под е инкрустирано злато. Пред нея дори Фоксуърт Хол бледнее!

— О, татко, колко си мил — въздъхна Корин. — Но аз съм ужасно изморена. Цялото това вълнение просто ме изтощи. Бих спала непробудно цяла година.

— Знам точно как се чувстваш — подкрепи я Кристофър. — Речта вчера направо ми изстиска силите.

— Е, добре, деца. Щом не искате да излизате, ще прекараме вечерта кротко в хотела.

— О, не, татко, недей — настоя Корин. — Трябва да изведеш мама.

Виждаше се, че са уморени, но аз не се отказах от излизането с Малкълм. Нима не заслужавах? Бях отгледала неговото дете и това на баща му. Оставихме Кристофър и Корин в стаите им, облякохме се официално и отидохме в един ресторант на брега на океана. Беше пълно с младоженци и току-що завършили ученици от горните класове. Чувствахме се доста неудобно и някак не на място сред толкова младежи. Отпихме от скъпото шампанско, което Малкълм настоя да поръчаме.

— Да вдигнем тост, Оливия — опита се да разведри мълчаливата ни вечеря той. — Да пием за нашата прекрасна дъщеря, която отново се връща у дома, за да остане с нас завинаги.

Погледнах го сурово. Наистина ли си мислеше, че Корин никога няма да го напусне? Трябваше да я остави да има собствен живот, да срещне някой симпатичен младеж, да се омъжи и да си създаде свое семейство. Всяко момиче иска това и аз нямаше да допусна Малкълм все така да кара Корин да се чувства виновна заради своите напълно естествени мечти и копнежи.

— Да пием за Корин, и нека тя получи от живота и любовта всичко, което желае — поправих го аз.

На следващата вечер се върнахме във Фоксуърт Хол. На сутринта оставих децата да си отспят. Кристофър още чакаше да му съобщят къде е приет да следва медицина. Беше кандидатствал в няколко престижни университета и вече беше приет в Джорджия, където навремето следвал вторият му баща. Корин искаше да отиде в Брайн Мор, но аз настоях да кандидатства във Васар и Женския колеж на Кънектикът в родния ми Ню Лондон. Приеха я и на двете места, но тя още не беше решила къде ѝ харесва повече.

Сутринта уточних задачите за деня с готвачката и Джон Амос, след което отидох в стаята си да прегледам пощата. Намерих голям жълт плик, адресиран до Кристофър Фоксуърт-младши, а подател беше Медицинският институт на Харвард! Толкова се развълнувах и макар да знаех, че не бива да го отварям, аз го направих, защото трябваше да разбера! Казах си, че трябва да се подготвя да утеша Кристофър, ако новината е лоша, но със сърцето си усещах, че е добра. Кой уважаващ себе си университет би отказал да приеме Кристофър? Разкъсах плика с треперещи ръце.

„Уважаеми господин Фоксуърт,
С голямо удоволствие Ви съобщавам, че сте приет в
Медицинския институт на Харвард. Като декан, за мен е
чест...“

Не можах да го дочета. Сълзи на щастие замъглиха очите ми и редовете се сляха. Притиснала писмото до гърдите си, аз хукнах нагоре по стълбите като момиче и заудрях по вратата на Кристофър. Нямаше го. Отидох до стаята на Корин с надеждата, че тя знае къде е. Но и тя беше излязла. Изведнъж чух едва доловим шум. Нямах представа откъде идва. Насочих се към него. За миг сърцето ми заби така силно, че не чувах нищо друго. Шумът се усили. Звучеше като смях, много странен смях, сякаш заглушаван от възглавница. В другия край на коридора светеше лампа и аз се запромъквах натам.

— Корин — прошепна някой, — какво щях да правя, ако не те бях открил? Как щях да живея? Ти си моят живот. Ти си единствената причина за моето съществуване. Ти си...

— Шшт — прекъсна го Корин. — Някой може да чуе.

— Не ме интересува дали ще чуят. Обичам те. Искам целият свят да го знае.

Светлината се процеждаше изпод двойната врата на стаята с лебеда. Все още стискайки писмото от Харвард, аз побутнах вратата, докато се отвори един-два пръста. Корин и Кристофър лежаха в леглото — лебед полуголи, с преплетени крака, вкопчени страстно един в друг. Тя беше отметнала глава назад, а кървавочервените ѝ устни бяха леко отворени. А Кристофър целуваше голите ѝ гърди!

Без да мисля, аз почти затръшнах вратата. Виеше ми се свят от гняв и страх. Сърцето ми подскачаше като птиче, зърнало лисица. Кристофър и Корин! Те бяха любовници! Любовници! Боже милостиви, та те са брат и сестра! О, Господи, какво направих? Какво направихме всички? Свлякох се на пода, зави ми се свят, а кръвта ми сякаш внезапно се бе превърнала в отрова. Обезумяла се запитах какво да правя. Да се изправя ли срещу тях? Да им кажа ли истината? Щеше ли Господ да ги убие на място за това, което бяха сторили?

Точно тогава върху мен падна мрачна сянка. Вдигнах очи и видях Джон Амос да ме гледа със сдържана тревога.

— Оливия, какво търсиш седнала на пода като просякиня? Какво става тук?

После малките му очички се насочиха към вратата на стаята с лебеда. Чувах шумоленето отвътре. Джон отвори рязко и вътре, на леглото с лебеда, в цялото великолепие на голотата си лежаха

Кристофър и Корин. Той беше върху нея. Бяха слели тела в единение, което само бракът позволяваше.

Джон Амос беше живо възмущение на божия гняв и докато ги гледаше, ми се стори, че става по-висок и помрачен. Досущ като ангел на възмездието, изпратен от небето. Гласът му прогърмя в стаята:

— Грешници! Развратници! Как смееете да позорите този дом! Ще си навлечете божия гняв. Това е кръвосмешение, похотливо и порочно кръвосмешение. Дано Господ обрече душите ви на вечни мъки!

Понечих да стана, да дръпна Джон Амос от вратата и да я затворя, за да скрия срама им, но той безмилостно ме отблъсна.

— И ти, глупава жено! — презрително викна той. — Казвах ти, колко пъти само ти казвах какво става под носа ти, но ти не ме послуша. Приютила си дявола в своя дом, жено, чуваш ли? Поканила си го, гоцавала си го, глезила си го, а сега той е дошъл да вземе душата ти!

ВЪЗМЕЗДИЕ ЗА ГРЕХА

Обзеха ме пълно объркване, страх и ужас. Чувствах се излъгана, обидена и наранена. Въпреки всичко те се обичаха толкова много — но това беше греховна, прокълната от Бога любов. Кой беше причината за всичко? Аз ли бях сбъркала? Или пък похотливостта, наследена от Малкълм, най-после беше излязла наяве? Ту ме обземаше гняв, ту сърцето ми се късаше от съжаление към тях. Трябваше да кажа на Малкълм. Едва събрах сили да стана и да отпратя Джон Амос. После бавно влязох в стаята с лебеда, подпирайки се на стената, и с неузнаваем дори за самата мен глас наредих на Кристофър и Корин да дойдат в библиотеката на Малкълм след петнайсет минути. Корин се мъчеше да прикрие голотата си, като се свиваше зад Кристофър, който се беше загърнал в чаршафа. Очите и на двамата вече бяха зачервени от плач. Затворих тихо вратата след себе си и с леко олюляване тръгнах да търся Малкълм.

— Малкълм — рекох аз с отварянето на вратата. — Случи се нещо... нещо ужасно.

— Децата? О, Господи, не и този път! — извика Малкълм и скочи от мястото си.

— Синът на баща ти е съблазнил дъщеря ни! — съобщих му аз.

Неописуема мъка изкриви лицето на Малкълм. В него виждах отразени собствените си чувства, но докато ядът, мъката, омразата и любовта към дъщеря му се бореха надмощие, едно чувство ги надви и измести. Гняв. Гняв, какъвто досега не бях виждала.

— Малкълм — продължих аз, — трябва да запазим хладнокръвие. Трябва да преценим как да постъпим. Сега залогът е много голям, знаеш го не по-зле от мен. Те ще дойдат тук всеки момент. Моля те, Малкълм, моля те да намериш сили в себе си, за да сложим край на това ужасно падение.

Точно в този миг вратата проскърца и Кристофър влезе в библиотеката, прегърнал Корин, сякаш да я защити. Бяха намерили време само да се облекат, даже не си бяха закопчали всички копчета. Кристофър беше без обувки, само по чорапи. На горната площадка на

стъпалата зад тях стоеше Джон Амос и ни гледаше с изражение на библейски съдник. С всяка изминала безмълвна секунда като че ли ставаше все по-висок и по-висок — той беше подозирал, винаги го беше усещал, но аз бях отказала Да му повярвам. В съзнанието ми изплуваха пророческите му думи: „Няма по-слепи от тия, които не искат да прогледнат.“

Сега вече знаех, че божият гняв се е стоварил безмилостно върху дома на Фоксуъртови. Всяка сянка, всеки призрак на предците ни в къщата стенеше. Оставаше ни само да чуем думите. Малкълм отиде зад тях и затръшна вратата.

— Татко — започна Корин, вкопчи се в ръката на Кристофър и двамата се приближиха към Малкълм. — Ние се обичаме. От доста време. Смятаме да се оженим.

Погледна към Кристофър за кураж. Той и отвърна с една от онези нежни и топли усмивки, които през последните три години бяха спечелили всички във Фоксуърт Хол.

— Кристофър и аз само чакаме да навърша осемнайсет. Мислехме да избягаме, защото не знаехме дали ще се съгласите. Но много бихме искали да направим венчавка в църква, за да благословим светостта на нашата любов.

Всяка дума на Корин забиваше кинжал в сърцето ми. Тя каза това, от което най-много се страхувах. Малкълм все едно не беше чул нищо. Гледаше Корин много особено. Като че ли виждаше не нея, а Алисия, или може би дори майка си. После лицето му отново се изкриви. Страните му пламнаха, а тялото му сякаш доби гигантски размери. Побързах да застана до него.

— Надявахме се да се зарадвате — каза, Корин с треперещ глас — и да ни дадете благословията си. Естествено ще ни бъде много приятно, ако решите да направим голяма сватба със стотици гости и прием тук, във Фоксуърт Хол. Искаме да сте толкова щастливи, колкото сме и ние — добави тя.

— Щастливи ли? — каза Малкълм, сякаш не беше чувал по-странна дума през живота си. — Щастливи! — повтори и избухна в глух, зловец смях. Пристъпи към тях и вдигна обвинително показалец. — Щастливи ли? Вие сте извършили ужасен грях. Как може някой да е щастлив? Ти знаеш, че той ти е чичо, а той знае, че си му племенница. Стореното от вас е кръвосмешение. Няма никога да дам благословията

си, нито пък бог ще ви я даде. Вие се гаврите с понятието брак — извика той, ръкомахайки, сякаш искаше да заличи любовта им.

— Не е кръвосмешение — поправи го Корин меко. — А нашата любов е твърде чиста и истинска, за да бъде греховна. Спират ни не Божиите закони, а човешките. У много народи браковете между братовчеди и близки роднини дори се насърчават. Защо...

— Кръвосмешение! — кресна Малкълм с вдигнат във въздуха пръст. Тялото му се разтърси и кръвта нахлу в бузите му. — Грях! Падение! Проклятие! — викаше той. — Ти ме предаде! Предаде ме!

— Моля те, изслушай ме, Малкълм — обади се Кристофър. — Корин и аз изпитваме такива чувства един към друг от деня, в който пристигнах във Фоксуърт Хол. Това явно е предопределение.

— Юда! — изкрещя му Малкълм. — Спасих ти живота! Дадох ти надежди и възможности! Пръсках пари по теб, доверявах ти се, разчитах на теб! Отворих дома си за теб, а ти съблазни дъщеря ми!

— Не ме е съблазнил — намеси се Корин в защита на Кристофър. Дори се приближи плътно към него. — И двамата еднакво желаехме това, което се случи. Всъщност аз бях тази, която вървеше след него. Аз го преследвах, молах го да гледа на мен като на всяка друга жена. Във всеки свободен миг аз му досаждах с присъствието си, с бърборенето и смеха си, със своята любов. Той винаги е бил по-държан, казваше ми, че трябва да се съобразяваме с желанието на родителите си. Отначало ме беше страх, че няма да разберете, затова изчаквах да стана на осемнайсет. Не съм ви предала. Още ви обичам и искам да живея тук с Кристофър. Ще отгледаме децата си тук и...

— Деца ли? — Малкълм подскочи като ужилен при тази мисъл. По гърба ми полазиха ледени тръпки.

— Само ме изслушай — продължи Корин.

— Няма какво да слушам — прекъсна я Малкълм, а очите му се изпълниха с омраза. — Ти говориш за деца. Децата ти ще се родят с рога, с гърбици, с раздвоени опашки, с копита на краката. Те ще бъдат изроди.

Корин и Кристофър се свиха под заплахите му. Корин го погледна ужасена и се вкопчи още по-здраво в ръката на Кристофър, клатейки глава:

— Не, това не е вярно. Нищо подобно няма да се случи.

— Измамница — нахвърли се Малкълм върху нея. — Подла лъжкия, похотлива съблазнителка, притворно създание!

Той крещеше и с всяка дума я караше да отстъпва назад.

— Искам и двамата веднага да напуснете дома ми, живота ми и спомените ми! Махайте се от къщата! — викна той и посочи вратата. — И отсега нататък да не сте се мярнали тук! За мен вие сте мъртви, също като...

Очите на Малкълм срещнаха моите и погледът ми го накара да замълчи.

— Не говориш сериозно — извика Корин, а сълзите се стичаха по бузите и треперещата ѝ брадичка. Кристофър ме погледна с ням зов за помощ, но аз отвърнах очи. Чувствах се излъгана, точно както и Малкълм. Бях обикнала Кристофър като свое дете, а той ме беше измамил. И през всичките тези щастливи години, когато вярвах в неговата обич и привързаност към мен, той всъщност ги е давал на Корин. И той, като Малкълм, бе попаднал под магията на красотата. Вярно е, всички мъже са еднакви! Отвърнах му с леден поглед, който можеше да смрази сърцето му. Искях тук и сега да ги съсия, като им съобщя истината, но една непозната досега хладна и трезва разсъдливост ми каза, че ще сломя единствено себе си.

— Говоря напълно сериозно — отвърна Малкълм най-после, а гласът му беше равен, студен и остър като нож. — Напуснете този дом и знайте, че ви лишавам от наследство. Нито ти, нито този Юда ще получите и петаче от мен. Проклинам ви, проклинам ви и двамата да водите живот, пълен с грях и ужас.

— Не можеш да ни прокълнеш — изправи се предизвикателно Кристофър. — Ще си отидем от дома ти, но няма да отнесем твоето проклятие. Ще го оставим на прага ти.

Изричайки тези думи, той приличаше на Малкълм повече от самия Малкълм.

— Не той ви проклина — обадох се аз, — а сам бог, за всичко, сторено от вас. Това е кръвосмешение и неговият плод ще бъде страшен.

Прорицанието ми изпълзи очите на Кристофър с болка. Сега той се чувстваше предаден от мен.

— Тогава ще си вървим — отвърна той. Дръпна Корин и двамата тръгнаха да излизат. Обърна се отново и ни хвърли предизвикателен

поглед. Корин още плачеше — изглеждаше объркана и изплашена.

Малкълм даде воля на яростта си. Вдигна ръце нагоре и нададе вой, идващ от дъното на душата му. Това беше вой на животно в предсмъртна агония, непрестанно усилващ се вой, който разтърси Фоксуърт Хол, отекна по коридорите и смути сенките. Може би и духовете на предците му виеха с него. Изведнъж зазвуча хор от гласове, пропити с болка и мъка.

Внезапният му вик заглъхна бързо. Малкълм се обърна към мен, очите му бяха кървясали, едва си поемаше дъх. Размаха ръце, после се хвана за гърдите и се олюля. Строполи се на пода и в този миг усетих Джон Амос зад гърба си.

— Божият гняв се изсипа днес над този дом — рече той и застана до Малкълм, който лежеше проснат на пода. Джон го обърна по гръб и видяхме изкривената му уста. Дясната половина на лицето му беше безчувствена. Ъгълчето на устата му разкриваше стиснатите зъби. Очите му бяха обърнати нагоре, сякаш се мъчеше да погледне навътре в себе си. Опита се да каже нещо, но от устата му излезе само нечленоразделен звук.

— Извикай лекаря! — изкрещях аз.

Докторът настоя да вземе Малкълм в болница. Видях протеста в очите му — той поклати глава и безмълвно ме помоли да се противопоставя на съветите на лекаря.

— Разбира се, докторе — казах. — Искам да направите това, което е най-добро за съпруга ми. Повикайте линейка.

После разбрах как докторът споделил, че не познава друга жена, проявила толкова силна воля при подобни обстоятелства.

Санитарите дойдоха и отведоха Малкълм в болницата, където той прекара близо месец в отделна стая под денонощния надзор на лична медицинска сестра. Всеки път, когато аз или Джон Амос го посещавахме, той ни умоляваше да го приберем вкъщи. Отначало изразяваше молбата си само с поглед, защото беше получил удар, който бе парализирал цялата дясна половина на тялото му.

Когато го върнахме у дома, вече си бе възвърнал контрола върху някои мускули и можеше да издава странни, напомнящи думи, звуци. Понякога ми се струваше, че вика Корин.

Дните се нижеха монотонно. Сякаш самото време се беше разболяло и едвам се влачеше от час в час. Малкълм остана прикован в инвалидна количка и не можеше да ходи на работа. Аз трябваше да се заема с всичките му дела. Бях благодарна за всяко нещо, което занимаваше съзнанието ми и не ми оставяше време да обикалям из Фоксуърт Хол, да се измъчвам от спомените и да се чудя дали не съм могла да променя хода на събитията.

Къщата приличаше на гигантски гроб. Стъпките ни кънтяха в празнотата. Тракането на чинии и домакински съдове в кухнята се чуваше чак в преддверието.

Слугите си разменяха клюки, тъй като всеки дочуваше различни подробности — шепнеха си и непрекъснато надаваха ухо. Никой от тях не попита направо къде са Кристофър и Корин, но знаех, че Джон Амос им е съобщил нещичко, колкото да разпали любопитството им.

Вечерите ни приличаха на пантомима. Разговорите секваха, щом докарваха Малкълм до масата. Той се хранеше механично, вперил поглед пред себе си, гледаше през мен и със сигурност виждаше картини от миналото си. Бълнуванията му бяха като паяжина, която разкъсваше, докато се щуреше из спомените си и търсеше опипом обяснение за предателството на Корин.

Дни наред не споменавахме името ѝ, нито пък друг се осмеляваше да го стори в негово присъствие. Ако изобщо кажеше нещо, той винаги започваше с: „Когато това свърши...“ Представях си кошмарите му — кошмари, които хвърляха черна сянка над дните му. Призракът на красивото лице на Корин го беше впримчил и го въвличаше в безкрайни сънища за самота и поражение. Те оставяха отпечатъка си върху лицето му, докато накрая и самият Малкълм заприлича на привидение.

Джон Амос и аз поставяхме Библията върху гърдите на Малкълм и я отваряхме на страницата, която искахме да четем. С помощта на Джон и аз, като съпруга си, се преобразих. Вече знаех, че мога да се осланям изцяло на връзката му с бога, защото без дори да знае тайната за произхода на Корин, той инстинктивно прозря истината и се опита да отвори очите ми за нея, преди да е станало късно. Но аз

действително бях заслепена. Реших, че никога няма да го допусна отново. Той често ме успокояваше:

— Оливия, неведоми са пътищата на бога, но винаги са прави. Знам, че той ще ти даде възможност да изкупиш ужасния грях на дъщеря си и чичо ѝ.

Думите му смразиха сърцето ми.

— В бога е истината. На колене, жено, за да спасиш душата си.

— Не мога да се моля, защото не бях честна пред бога. Ти не знаеш цялата истина.

— Признай ми всичко, Оливия.

Коленичих до него и започнах:

— О, Джон, по-лошо е, отколкото допускаш — усетих как дяволът стисна гърлото ми, но силom прокарвах думите през пръстите му.

— Кристофър не е чичо на Корин. Той ѝ е полубрат.

— Какво? Боже милостиви, как е могло да се случи това?

— Разбираш ли, Малкълм се влюби в Алисия, съблазни я и тя забременя от него след смъртта на Гарланд. Застави я да ни даде Корин. После тя си отиде. И никой не разбра, че аз не съм истинската майка на Корин.

Сведох поглед, изпълнена със срам. Не смеех да вдигна очи към Джон Амос.

— Стани — рече. — Ти знаеш колко е голям грехът ти. Сгрешила си, но повече са грешили по отношение на теб. Бог вече стовари меча си и порази съпруга ти. Същото ще сполети и неговите деца, уверявам те, същото. Сега трябва да бдим над Малкълм, Оливия, да се грижим за бизнеса му, да ръководим богохулния му дом и да го обърнем отново към бога. Да се молим, Оливия. Отче наш, който си на небето...

Изповедта ми като че ли донесе нова надежда на Фоксуърт Хол, защото говорът на Малкълм започна да се възвръща. Лекарят ми обясни, че дори да продължи да се подобрява, той никога няма да може да се възстанови напълно. Лицевите му мускули се бяха парализирали така, че той все едно непрестанно се усмихваше. По някакъв странен, призрачен начин, тази крива усмивка напомняше за чара и красотата на неговата младост. Като че ли някой беше направил порцеланова маска на предишното му „аз“ и я беше наложил завинаги върху лицето му.

Като знак на особено великодушие, понякога позволявах да го докарат с количката до бюрото му, за да разгледа документите и сделките, с които се занимавах. Отначало просто следвах установения ход на нещата, проучвах свършеното от Малкълм и вземах подобни на неговите решения. Но след време, когато добих достатъчно увереност, започнах да предприемам изцяло собствени ходове. Пренасочвах пари на борсата, промених процедурите в някои предприятия, продадох и купих недвижими имоти.

Отначало самостоятелната ми дейност го шокира. Той настоя да върна нещата в предишното им положение, но аз не му се подчиних.

Освен това осигурих голяма годишна заплата на Джон Амос и редовно прехвърлях средства в личните му сметки. Макар че беше болен, Малкълм се ориентира в обстановката много бързо. Размаха банковото извлечение под носа ми.

— Малкълм, трябва да разбереш, че нищо вече не е както преди. Бъди благодарен за това, което ти е останало, и не забравяй какво си навлече. Трябва да си благодарен, задето имаш мен и Джон Амос до себе си. Можеш ли да си представиш жена като Алисия или дори дъщеря си да се занимава с всичко това? Би ли била в състояние да поеме огромните делови отговорности? Щеше ли да движи нещата толкова гладко? Щеше ли да те търпи пред очите си такъв осакатен? Щеше да избяга с всичките ти пари — добавих аз гневно. Доближих се до бюрото и с лекота измъкнах банковото извлечение от ръката му.

Един ден, почти две години след удара, аз работех на бюрото на Малкълм, а той седеше в количката си срещу мен. Пякога исках да го докарват в библиотеката, докато работя, и му четях някои от взетите от мен решения и докладите за техния резултат. Знаех, че не желае да стои при мен, още по-малко пък да слуша за инициативите ми, но ми доставяше удоволствие, затова нареждах на сестрата да го докара.

Беше ранна пролет, слънцето грееше през прозореца и стопляше гърба ми. Малкълм вдигна очи към мен и аз видях, че на лицето му има ново изражение. Беше по-меко от обичайното. В очите му се четеше нежност, а в наситеното им синьо имаше топлота. Разбрах, че си спомня за нещо приятно. Спрях да работя и го загледах в очакване.

— Оливия — започна той, — има нещо, което трябва да науча. Моля те. Знаем, че не храниш добри чувства към мен, но имай милост да изпълниш, поне тази моя молба.

— Каква е молбата ти? — попитах и се облегнах назад в стола. Той се приведе обнадяден.

— Наеми детективи да открият какво е станало с Кристофър и Корин. Къде са отишли? Какво правят? И... и... дали...

— И дали имат уродливи деца — додадох хладно. Той кимна. — Моля те — повтори и се наведе колкото можеше по-напред в количката си.

Много ноци бях прекарала будна, потънала в мисли за Корин и Кристофър, като се мъчех да затворя сърцето си за тях, но в едно тайно кътче, което може би дори Бог не виждаше, аз още ги обичах.

— Ти й каза, че тя е мъртва за теб. Ако я съживиш, това ще донесе само болка и страдание.

— Знам, но не мога да се примиря, че ще отида в гроба, без да съм разбрал размера на стореното от мен зло. Обещай ми само това. Умолявам те. И вече няма да искам нищо от теб, за нищо няма да настоявам, ще ти прехвърля всичко, което пожелаеш, всичко — отговори той. По лицето му се стичаха сълзи — явен признак за състоянието му. Често се разплакваше при най-малкия повод, но докторът ми обясни, че понякога и той самият не го съзнава. В моите очи беше достоен за съжаление.

Изведнъж се почувствах сломена, гледайки съсипания и измъчен мъж в инвалидната количка. За пръв път осъзнах, че нещо мое си е отишло. Някога имах силен, волеви съпруг, когото уважавах и от когото се боях и обществото, и деловите среди. Каквито и да бяха отношенията ни, аз все още бях Оливия Фоксуърт, съпругата на Малкълм Фоксуърт, който винаги вървеше начело. Сега пред мен имаше един жалък инвалид, сянка на предишния мъж.

Реално погледнато, Корин и Кристофър ни бяха причинили всичко това. Къде бяха сега? Как се справяха с живота? Дали бог, който наказва така сурово рода Фоксуърт, беше последвал и тях в изгнанието им?

— Добре — рекох аз. — Ще го направя.

— Благодаря ти, Оливия. Бог да те благослови.

— Време е да се прибереш в стаята и да си починеш.

— Да, да. Както кажеш, Оливия.

Той се обърна и направи жалък опит да задвижи сам количката си. Повиках сестрата и тя го отведе в стаята му. През цялото време той

мърмореше:

— Благодаря ти, Оливия. Благодаря.

Веднага изпратих да повикат Джон Амос. Още от вратата му наредих:

— Искам веднага да отидеш в Шарлотсвил и да наемеш най-добрия детектив. Той трябва да открие къде са Корин и Кристофър. Искам да знам всичко за тях, и най-дребната подробност.

Джон се навъси.

— И за какво е всичко това? — попита, после видя гнева в очите ми и побърза да добави: — Щом така искаш, твоя воля.

— Така искам — срязах го аз и той кимна.

— Веднага тръгвам.

След малко повече от месец получихме първия подробен доклад. Джон Амос въведе детектива в библиотеката. Малкълм все още беше в стаята си. Нямах да му казвам нищо, докато самата аз не науча всичко.

Детективът се оказа дребен грозноват човек, който приличаше повече на банков касиер. По-късно научих, че при неговата работа това било предимство. Никой не го забелязвал. Казваше се Крътърс и носеше неудобни очила с голям диоптър, които непрекъснато се плъзгаха по носа му, докато говореше. Нямах търпение, но се заставих да го изслушам.

— Живеят под името Долангенгър — започна той. — Затова ми отне известно време, докато ги откроя.

— Не ме интересуват подробностите от вашата работа, господин Крътърс, а само фактите — прекъснах го аз.

— Да, госпожо Фоксуърт. Кристофър Долангенгър работи като рекламен агент в една голяма фирма в Гладстон, Пенсилвания. Доколкото разбрах, ползва се с голямо уважение.

— Рекламен агент ли? — повторих аз.

— Естествено, след като ти и Малкълм оттеглихте финансовата си издръжка, той не би могъл да продължи да следва медицина — обади се Джон Амос с усмивка. Крътърс го изгледа учудено.

— Продължавайте, господин Крътърс.

— Всички смятат госпожа Долангенгър за красива жена, за добра съпруга и майка.

— Майка ли? — сепнах се аз.

— Имат син, който е почти на две години. Казва се Кристофър.

— Какво разбрахте за него? — попитах внимателно. Сърцето ми щеше да се пръсне.

— Хубаво дете. Видях го. Златисти коси, сини очи. Изглежда умно.

— Не може да бъде! — казах и се облегнах назад. — Това не са същите хора. Може да са други Кристофър и Корин. Да, проследил сте не когото трябва — отсякох аз.

— Извинете, госпожо Фоксуърт, но няма съмнение, че това са те. Не забравяйте, че разполагам и със снимки. Видях и двамата достатъчно отблизо. Те са вашите Кристофър и Корин.

— Не са мои! — срязах го аз. Той погледна към Джон Амос и се умълча. — Какво още научихте за тях?

— Ами, госпожа Долангенгър пак е бременна — съобщи ми той внимателно.

— Бременна ли? — хвърлих поглед към Джон Амос. На лицето му се появи крива усмивка. Кимна, а аз прошепнах: — Този път детето ще е различно.

— Какво казахте, госпожо Фоксуърт? — попита Крътърс.

— Нищо. Искам да продължите да се занимавате със задачата и да ми докладвате в мига, в който госпожа Долангенгър роди. Искам да знам всичко за новороденото. Разбирате ли?

— Да, госпожо Фоксуърт. Ще продължа да ги следя. Тя трябва да роди скоро.

— Добре. Ще получите чека си с утрешната поща.

Махнах на Джон Амос да го изпрати. Трябваше ми известно време, докато преглътна новината. После станах и тръгнах към стаята на Малкълм. Спрях пред вратата.

Не, помислих си, още не. Не преди да сме разбрали какво е второто дете.

КРАЯТ НА РОДА

Дните, месеците и годините се нижеха като песъчинки в бездънен пясъчен часовник. Намирах утеха единствено в молитвите и работата. Крътърс се появи още два пъти във Фоксуърт Хол: първия път, за да ми съобщи за раждането на здраво момиченце на име Кати; вторият, осем години по-късно, за да ни донесе още по-стряскаща новина — Корин родила близнаци, момче и момиче, също здрави и съвършено нормални. Сякаш в семейството на Кристофър и Корин всички бяха красиви и умни. Господин Крътърс докладва, че в града им викали „дрезденските кукли“ заради хубавите им руси коси, сините очи и гладката кожа.

Така и не казах на Малкълм за посещенията на господин Крътърс. След удара той се състари бързо и изпадна в състояние, което едва ли можеше да се влоши още.

Нравът му, естествено, също се промени. Отначало, веднага след удара и инфаркта, у него все още имаше борбеност и той не желаше да се примири с положението си и да остане в инвалиден стол до края на живота си. Сега вече ги нямаше нетърпението и студената надменност, които издаваха вътрешната борба у него. Дързостта постепенно изчезна от погледа му. Очите му заприличаха на свецици в непрогледна нощ. Някогашният им ярък блясък угасна, загубил енергията, която го подхранваше.

Сенките започнаха да се трупат край него. Често го намирах кротко седнал в най-тъмния ъгъл на стаята си или на преддверието. Този човек, чиито движения на времето излъчваха такава жизненост и сила, че сякаш от него струеше светлина, сега седеше обгърнат от мрак. Сенките на Фоксуърт Хол бавно и непоколебимо го поглъщаха.

Макар че говорът му се възвърна дотолкова, че всеки можеше да го разбере, той предпочиташе да мълчи. Болногледачките (а през годините той смени цяла дузина) се научаваха да отгатват какво иска, когато махне с ръка или отметне глава. Чувах гласа му само когато се присъединяваше към Джон Амос и мен за обичайните молитви.

Знаех, че прави усилия да живее и да понася болката и унижението на старостта и недъга си, защото силно желаше да дочака и повярва в спасението си. Молахме се бог да ни напъти към добро и в милостта си да ни прости.

Прескачах от света на религията в света на бизнеса и неизменно се отдавах изцяло на работата и изискванията на всеки от тях, защото имах ли занимания, чувствах се спокойна. Намразих миговете на покой. За мен той значеше връщане към спомените. Те се носеха наоколо и жужаха в дъното на съзнанието ми като полудели мушици, в търсене на възможност да пробият стената на моето относително спокойствие. Отекваха стари гласове, по коридорите се промъкваха сенки и призраци, събудени от някоя стара играчка на Мал или Джоел, от пианото, замлъкнало завинаги в салона, от предишната стая на Корин. Стремях се да избягвам цели части от къщата, особено северното крило. Не отварях вратата на стаята с лебеда, нито на трофейната зала на Малкълм. Наредих да приберат на тавана мебели, сандъци, картини и дрехи. Направих всичко възможно да оставя миналото зад гърба си, да го зазидам зад стена от време и разстояние; но то винаги намираще пролуки и се завръщаше.

Спомените и времето се отразиха и на мен. Точно както винаги се бях опасявала, животът ми отново посивя и заприлича на времето преди да дойда във Фоксуърт Хол. Но сега вече не се боях от сивото, защото то беше моята същност. Носех само дрехи в сиво, косата ми беше сива, очите също, както и надеждите и целия ми живот.

Това бях аз — в това се бях превърнала. Дотам бях закоравяла от молитви и работа, че станах като статуя на самата себе си. Но бях убедена, че бог е пожелал да бъде така, че така е предопределил.

Едно розово напарфюмирано писмо промени всичко. Един следобед преглеждах пощата, когато попаднах на бледорозов плик, който почти ме стресна на фона на белите делови писма. Беше адресиран до господин и госпожа Малкълм Нийл Фоксуърт. Веднага разпознах почерка. Още имаше момичешки завъртулки, но буквите бяха необичайно разкривени. Известно време седях и гледах плика, без да го отварям. Какво би могла да иска Корин от нас? Нима не ни беше наранила достатъчно? И все пак сърцето ми трепна радостно, когато

разпознах момичешкия почерк. Липсваха ми веселието и обичта, който тя пръскаше из Фоксуърт Хол. Единствената топлинка в живота ми си беше отишла с Кристофър и Корин. Дали и ние ѝ липсвахме, колкото тя на нас? Трябваше да разбере. С треперещи пръсти распечатах плика.

Писмото ми се стори толкова меко и топло, все едно беше част от самата ѝ плът. Пулсът ми се учести и затуптя чак във връхчетата на пръстите ми. Щом започнах да чета, чух гласа ѝ и пред мен изплуваха умоляващите ѝ очи.

„Скъпи мамо и татко,

Знам, не сигурно се чудите защо ви пиша след всичките тези години. За съжаление първото писмо, което ви пиша, носи трагична новина. Моят Кристофър, нашият Кристофър, хубавият и нежен Кристофър, когото вие, сигурна съм, въпреки всичко обичахте, е мъртъв.

Да, мъртъв е. Прегазен от пиян шофьор. И при това на трийсет и петия си рожден ден!

Но има и добри новини. Благословени сме с четири хубави деца, всичките златокоси и синеоки, със свършени черти, умни и мили деца, които с гордост бихте наричали свои внуци. Синът ни, Кристофър, е на четиринайсет години; дъщеря ни, Кати, е на дванайсет, а близнаците Кори и Кари са на по четири. Кристофър много ги обичаше, както и те него.

Кристофър се справяше много добре. Не можа да продължи да учи за лекар. За него това беше голяма жертва, но той пожела да я направи в името на любовта. Мъчно ми беше, когато той остави медицината и се захвана с друга професия, за да можем да преживяваме и да отгледаме децата си в удобство и сигурност. Не упреквам никого, никого; нито пък той. Той не спря да ви обича и да говори с благодарност за всичко, което сте направили за него. Трябва да ми повярвате, защото това е истина. Моля ви, моля ви, повярвайте ми. Сигурно си спомняте какъв беше и знаете, че до последния си ден не би се променил.

Пиша ви, защото смъртта на Кристофър ни докара до ръба на бедността. Продавам всичко ценно, само и само да преживеем, да се нахраним и облечем. Знам, че аз съм си виновна, задето не си дадох труд да усвоя полезни умения, крило биха могли да ми послужат сега. Нося цялата отговорност за това. Мама би могла да ми бъде за пример, но аз няхах нейната сила и постоянство.

Моля ви да обмислите молбата ни и да се помъчите да ни простите. Знам колко много трябва, за да си възвърна обичта ви, но съм готова да направя всичко, наистина всичко, за да я имам отново. Моля ви, позволете ни да се върнем във Фоксуърт Хол, за да могат децата ми да пораснат и да познаят добрина и щастие. Моля ви, спасете ни.

Обещавам, че ще бъдем безупречни, ще ви се подчиняваме във всичко. Децата ни са добре възпитани и интелигентни, ще разберат какво се иска от тях. Молим ви само да ни дадете шанс да опитаме.

Моля ви, смилете се над нас и си спомнете, че моите деца също са Фоксуърт, макар че решихме да приемем името Долангенгър, един от предците на Фоксуъртови.

С нетърпение очаквам отговора ви. Аз съм бедна, объркана и ужасно уплашена, но:

Ваша Корин“

В края на страницата имаше петна от сълзи, но не знаех нейни ли са или мои. Кристофър мъртъв! Колкото и да бях сигурна, че те са сбъркали, че любовта им е греховна, никога не бих им пожелала това. Бог наистина беше суров. Понечих да се изправа, но стаята се завъртя около мен — сенки и призраци зафучаха със зловец, подигравателен смях. Какво направих? Какво направих? Да не би бог да е разбрал накриво молитвите ми? Мисълта за това беше непоносима. Трябваше да има друго обяснение. Умът ми панически затърси, докато откри Джон Амос. Той ще знае, ще знае какво трябва да се направи.

— Бог ни е изпратил вест — обяви той и смачка тънката розова хартия в костеливата си ръка.

— Вест ли, Джон Амос? Що за бог би направил такова нещо на Кристофър?

— Бог, който мрази греха. Именно ти, Оливия, призна колко страшен е всъщност този грях. Бог възстановява реда в света. И сега ти дава възможност да му помогнеш. Тези деца са дяволско семе, родени от греховна връзка, омразна за бога.

— Какво искаш да кажеш, Джон? Какво очаква от мен бог?

Той погледна нагоре, сякаш безмълвно общуваше с бога. Ръцете му се протегнаха напред. Като че ли го овладя невидима сила. После сви ръце в юмруци, улови тази сила и се удари по гърдите.

— Нека Корин и децата ѝ да се върнат — заяви той. — Но скрий тези деца винаги от света. Сложи край на греха, предаван по наследство. Не ги оставяй да заразяват другите.

Разделих се с Джон Амос и прекарах остатъка от деня сама в стаята си, като се молах на бог да ми покаже правилния път. Макар и да разбирах тълкуванието на Джон Амос, не можех да го приема. Да ме прости Господ, но аз още обичах Корин, а какво само ми беше причинила тя! Беше ме принудила да взема в плен децата ѝ. Беше ме накарала да стана сляпо оръдие на божия гняв. Да се превърна в студената сива жена, каквато си бях мечтала да не ставам. Исках да бъда баба, да имам деца, които да обичам и обожавам, и които да ми отвръщат със същото. А какво ми даде тя? Дяволски изчадия. Всеки път, когато ме погледнеха, в лицата им щях да съзирам Сатаната; той щеше да ме докосва чрез ръцете им, да ме зове с гласовете им. Представях си техните хубави личица, копринено меката им руса коса, ясните им сини очи. Трябваше да се настроя отрано против тях, за да не ги обикна! Дяволът винаги подкрепяше своите пратеници с нечисти магии и измама. Трябваше да се превърна в сива каменна крепост, за да не могат тези магии да проникнат до сърцето ми и да ме направят слуга на Сатаната.

През тази нощ в сърцето ми пресъхна и последната капка обич и аз се превърнах в оръдие на Бога. Сънувах кукленска къщичка, която беше дотолкова изпълнена с грехове, че от нея изригваха адски пламъци. Божият глас ми заговори: „Оливия, изпратил съм те на земята, за да потушиш този огън!“ Поливах го с вода, но той все

гореше. Опитах да го угася с дъха си, но не успях. После сложих отгоре стъклен похлупак и той полека-лека стихна, докато останаха само тлеещи въглени.

На другата сутрин реших да осъществя плана на Джон Амос. Знаех, че трябва веднага да кажа на Малкълм. Той седеше в стола си пред прозореца на салона и гледаше пъстрите летни цветя, които сякаш се подиграваха с вечната зима зад стените на Фоксуърт Хол.

— Корин се връща у дома — съобщих му аз.

— Корин ли? — прошепна той. — Корин?

— Да, Малкълм. Вчера получих писмо от нея. Кристофър загинал при катастрофа и Корин ни моли да я примрем отново. Така и ще направим.

Часове наред ме тормозеше въпросът какво да кажа на Малкълм, и бях решила да не му съобщавам нито дума за децата на Корин. Той толкова я обичаше, както майка си и Алисия преди това, че ако имаше деца, особено момичета, те отново биха завладели сърцето му. Не, този път трябваше да поема всичко в свои ръце — можех да се доверя само на Джон Амос. Нямах да бъде трудно да скрия децата от Малкълм. Щях да ги оставя в северното крило, както направи той с Алисия, истинската им баба. Беше толкова болнав, а и бях сигурна, че завръщането на Корин ще го обсеби и няма да заподозре нищо.

— Сега ще седна да напиша писмо на Корин и да я поканя обратно във Фоксуърт Хол.

Малкълм още гледаше през прозореца. Застанах до него и поставих ръка на слабото му прегърбено рамо. Усетих, че трепери, и се надвесих да го погледна — по бузите му се стичаха сълзи.

„Скъпа Корин,

Ти си добре дошла във Фоксуърт Хол. Не съм показвала твоето писмо на баща ти. Ако научи, че вие с Кристофър имате деца, за нищо на света не би те взел пак у дома. С помощта на Джон Амос той откри утеха за болката си в бога и никога не би приел деца, родени от нечестиво кръвосмешение.

Ти не знаеш, че баща ти получи удар в деня, когато си тръгнахте. Стореното от вас го превърна жалка

кариката на предишния силен и жизнен човек.

Въпреки всичко аз обмислих молбата ти и се помолих бог да ми даде напътствие. Ето решението ми: можеш да доведеш децата си във Фоксуърт Хол, но баща ти никога не бива да узнае за тях. Лекарите казват, че не му остава още много да живее. Докато Бог го призове при себе си, децата ти ще останат в северното крило, скрити от очите му. Аз ще се грижа да са добре облечени и нахранени.

Очаквам да изкупиш вината си и да ни овъзмездиш за болката, която ни причини.

Знай, че ти трябва да подготвиш децата си и да се постараяш те да се крият и да бъдат послушни. Ако не се подчинят или разкрийт присъствието си, ще трябва да напуснете Фоксуърт Хол без пукната пара, както и идвате.

Съобщи ми незабавно решението си. Бог да ни закриля!

Майка ти“

С ОТВОРЕНИ ОЧИ

Те дойдоха в една нощ, която ми напомняше за нощта на моето пристигане във Фоксуърт Хол преди много, много години. Бях наредила на Корин да вземе късния влак, та мракът да прикрие идването им. Когато влакът спреше на празната гара, щеше да бъде три сутринта и те щяха да се озоват сами на безлюдния перон, обгърнат от нощната тъма. Сигурно сънените й деца щяха да си помислят, че са захвърлени в някаква пустош далеч от цивилизацията, заобиколени само от поля и стърнища и теменуженосините планински вериги, които се издигаха на хоризонта подобно гигантски чудовища.

Нямаше да пращам кола да ги вземе. Макар че от гарата до дома имаше доста ходене, не можех да рискувам някой от прислугата или съседите да научи за децата на Корин. Щяха да се препъват по тъмния пуст път. Всяко дърво, сянка, звук, щяха да ги хвърлят в ужас. Сърцата им щяха да тупкат лудо от страх.

И изведнъж Фоксуърт Хол щеше да изникне пред тях като замък на вещица от приказките, които майка им сигурно им беше чела. Тъмните прозорци щяха да се втренчат в тях като мъртви очи, а покривът щеше да се открои на фона на тъмното небе като черен атлаз. Нямаше да намерят нищо гостолюбиво във вида му. Щяха да го гледат страхливо смълчани, с разтуптени сърчица.

Исках да бъда сама при идването на Корин и децата. Не желяех да виждат никой друг, освен мен. Това беше моя работа и макар че приех безпрекословно плана на Джон Амос, настоях дори той да се прибере в старта си въпреки протестите му.

Бях сложила Малкълм да си легне около десет часа.

— Оливия — примоли се той, — знам, че тази нощ Корин си идва, и искам да остана да я посрещна.

В очите му блеснаха искрици на обич и разбрах, че през всичките тези години обожанието, което питаеше към Корин, не беше

угаснало. Да, правилно постъпих, като не му казах за децата. Те щяха да го омагьосат, както правеше всяка красота.

— Малкълм, Корин положително ще бъде изтощена от пътя. Ти също, ако останеш буден до толкова късно. Ако си легнеш сега, утре ще бъдеш отпочинал и ще можеш да я поздравяваш по-жизнерадостно на сутринта.

Сега ми оставаше само да чакам. Вече бях подготвила стаята в северното крило за тях. Сама изчистих, забърсах праха и преместих двете двойни легла, защото не биваше да допускам прислугата да заподозре дори частица от плана ми. Докато местех леглата, открих четката на Алисия — по нея още имаше снопчета коса. С годините меките руси къдри се бяха превърнали в прашна стара паяжина. Оставих четката на бюрото, без да махна и косъм. Сега внуците на Алисия щяха да живеят тук, където беше живяла самата тя. И бях сигурна, напълно сигурна, че внуците ѝ ще използват тази четка. Да, те положително щяха да бъдат от онези момичета, които всеки ден си разресват косата по сто, че дори ѝ по петстотин пъти.

Часове наред чаках до пристигането им, крачейки по дългите мрачни коридори на Фоксуърт Хол. На няколко пъти отивах до прозореца над входа за прислугата и надничах навън в мрака. Беше започнал да вали сняг. Както се разхождах напред-назад, внезапно чух как изпука съчка и се втурнах към прозореца. Видях ги — промъкваха се в нощта като крадци. Четири сгушени едно в друго деца и майка им, увита в наметало. Отворих вратата и с жест им посочих да влязат. Подкарах ги пред себе си по тясното и стръмно задно стълбище, без да кажа дума. Корин знаеше, че ѝ е забранено да говори. Знаеше, че дори шепот или едно несръчно движение биха отекнали по дългите пусти коридори в дома на нейното детство и биха вдигнали на крак прислугата.

Заведох ги направо в крайната стая на северното крило. Отворих вратата и ги натиках вътре, както би направил милослив пазач, водещ затворника към килията за осъдени на смърт. Когато всички влязоха, тихо затворих.

После светнах лампата. Пред мен стояха четири красиви деца. Момчето, вече почти младеж, беше точно копие на Кристофър — същата руса коса, същото миловидно и умно лице. Толкова копнеех да го прегърна. Но се въздържах, спомняйки си всичко станало.

Момичето беше досущ като майка си на тези години и видът му предизвика прилив на спомени, които едва не удавиха твърдата ми решимост. Бързо отвърнах поглед от нея и заразглеждах близнаците. Две ангелчета впериха в мен огромни, уплашени сини очи. Докато ги гледах, те се приближиха едно до друго и сякаш се помъчиха да се слоят в едно.

— Както каза, Корин, децата ти са красиви. Но сигурна ли си, че с ума им всичко е наред? Да не би да имат някакви увреждания, които не се забелязват?

— Няма — викна Корин. — Сама можеш да се увериш, че децата ми са съвършено нормални както физически, така и умствено!

Тя ме изгледа с омраза и започна да съблича близначката, която вече задрямваше. По-голямото момиче услужливо почна да сваля дрешките на момченцето, а живото копие на Кристофър вдигна един от големите куфари на леглото. Отвори го и извади две жълти пижами с ританки.

Корин сложи близнаците на едното легло и целуна зачервените им бузки. С треперещи ръце отметна къдриците от челата им и придърпа завивките до брадите им.

— Лека нощ, милички — прошепна.

Не вярвах на очите си — майка да позволи на двете си поотраснали деца от различен пол да спят на едно легло. Колко бързо се сбъдваше всичко, предречено от Джон Амос!

— Двете ти големи деца не могат да спят на едно легло! — обадих се навъсено аз. Тя ме погледна изненадано и избухна:

— Та те са просто деца! Мамо, изобщо не си се променила! Още си склонна да храниш долни подозрения за всекиго. Кристофър и Кати са невинни.

— Невинни ли? — озъбих ѝ се аз. — Така мислехме и ние с баща ти за теб и чичо ти!

Корин побледня.

— Щом мислиш така, дай им отделни стаи с отделни легла! Бог ми е свидетел, че в тази къща ги има достатъчно!

— Невъзможно! — отсякох ледено. — Тази е единствената стая с прилежаща баня, където съпругът ми няма да ги чува да тропат или да пускат водата в тоалетната. Ако ги разделим и ги пръснем из всички стаи, гласовете им и шумът, който вдигат, ще стигнат или до него, или

до някого от прислугата. Доста добре съм обмислила това решение. Единствено тази стая е сигурна. Сложи двете момчета в едното легло, а двете момчета — в другото — разпоредих се аз.

Без да ме погледне, Корин се наведе, взе момчето и го пренесе до празното легло. Двете по-големи деца ме гледаха кръвнишки, докато излагах правилата, които трябваше да спазват в тази стая.

Когато свърших, Корин ги притегли към себе си и ги погали по главите с думите:

— Всичко е наред. Вярвайте ми.

После се обърна към мен, а лицето ѝ се разкриви от най-злобния поглед, на който беше способна.

— Мамо, прояви поне малко съжаление и съчувствие към децата ми. Те са не само моя, но и твоя плът и кръв. Не го забравяй!

Когато започна да изрежда техните добродетели и умения, аз спрях да слушам. Те не бяха моя плът и кръв, нито пък тя. Колкото и да я бях обичала, заради спасението на безсмъртната си душа трябваше да престана. Нейните молби и красотата на децата едва не сломиха твърдостта ми, но аз затворих сърцето си за тях.

Когато Корин разбра, че думите ѝ няма да смекчат решението ми, тя се обърна към децата и им пожела лека нощ.

Изчаках до вратата да свърши дългата раздяла на Корин с децата ѝ. Най-накрая я дръпнах за ръката и преди да затворя, погледнах пак в стаята. Близнаците спяха дълбоко. По-големите стояха един до друг и момчето държеше момчето за ръка, също както Кристофър беше държал Корин. Видях как я погледна в очите и как се усмихна, и от тази усмивка по гърба ми полазиха ледени тръпки. Вече я бях виждала — Кристофър се усмихваше така на Корин, но аз бях твърде заслепена, за да забележа. Но сега очите ми бяха отворени.

Заклучих вратата след себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.